ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Niven_Larry-Valka_s_Kzinty_IV.PDB

PDB Name: Niven Larry - Valka s Kzinty 4
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.5.2006
Modification Date: 30.5.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Larry Niven

Války s Kzinty IV

Po vzoru jiných zavedených sci-fi autorů Larry Niven otevřel svůj propracovaný Známý vesmír dalším zájemcům a vznikla tak série delších po-vídek, mapujících nejrůznější aspekty tří válek mezi pozemšťany a Kzinty.
- telepatii, unikátní zbraň Kzintů, lze obrátit i proti nim, jak ke své škodě zjistí Muž, který se stal Kzintem.
- po zkáze invazních flotil zachraňuje kulturu Kzintů opovrhovaný zbabělec, který ukořistí pozemský nadsvětelný pohon a hyperprostorový vysílač ve skvělém příběhu Ten, který přežil.

Knihy L.Nivena

nakladatelství Baronet
Prstenec
Stavitelé Prstence
Pánové Prstence

nakladatelstva United Fans
Svět Ptawů Protektor

nakladatelství Wales
Neutronová hvězda
Války s Kzinty I
Války s Kzinty II
Války s Kzinty III

Války s Kzinty IV
cyklus Larryho Nivena Známý vesmír

Války s Kzinty IV
Man - Kzin Wars IV
Translated from Baen Books edition, 1st printing 1991
published by agreement with the author and the author's agents, Ralph M. Vicinanza Ltd.
Copyright © 1991 by Larry Niven
Czech translation © 2004 by P. Musiol
Cover illustration © 2004 by R. Čermák
Czech Edition © 2004 by V. Soukup - Wales
All Rights Reserved
ISBN 80-86390-78-0

Úvod 4
Ten, který přežil 5
1. Kapitola 5
2. Kapitola 8
3. Kapitola 9
4. Kapitola 13

5. Kapitola 17
6. Kapitola 20
7. Kapitola 23
8. Kapitola 27
9. Kapitola 31
10. Kapitola 34
11. Kapitola 40
12. Kapitola 43
13. Kapitola 46
14. Kapitola 49
15. Kapitola 53
16. Kapitola 57
17. Kapitola 59
18. Kapitola 62
19. Kapitola 67
20. Kapitola 74
21. Kapitola 77
22. Kapitola 81
23. Kapitola 88
24. Kapitola 93
25. Kapitola 96
26. Kapitola 100
27. Kapitola 102
28. Kapitola 108

Muž, který se stal Kzintem 111

Úvod
Minulý měsíc mě neznámý člověk v New Jersey požádal, zda by mohl použít Kzinty ve svém fanzinu. (Fanziny - časopisy pro fanoušky existující z čistě oddechových důvodů.) Gary Wells nechtěl ze Známého vesmíru nic víc než Kzinty. Hodlal je zasadit do prostředí Star Treku.
Napsal jsem mu: Tímto vám odmítám svolení použít Kzinty v jakémkoliv literárním díle.
Poslední chlápek, který to udělal, zatáhl značně neobratně Kzinty do homosexuálního sadomasochistického skupinové-ho sexu a zveřejnil své dílo na internetu. Upozornil mě na to jeden můj přítel. Vyslovili jsme jedno kouzelné slůvko a zastra-šili ho. (Soudní proces.) Ještě stále jsem na toto téma poněkud citlivý, tak si nic z toho, prosím, neberte moc osobně….
Wells naléhal. Poslal mi, co stojí o tomto Kzintovi v zázna-mech Flotily: člen posádky bitevní lodi Federace. Měl to dost dobře promyšlené. Bylo by zábavné sledovat, co by z toho dokázal udělat; ale stejně ho odmítnu. Nechci, aby bylo na tomhle hřišti příliš nacpáno.
Doufám, že se ten internetový bandita už znovu neukáže.
Nebyl bych tak vybíravý, kdyby šlo o příběh zasazený do cizího teritoria… ale když si chcete hrát na mém hřišti, nebu-dete mi tam ničit vybavení jako nějací vandalové. Jim Baen a já jsme vybrali a koupili několik příběhů, které jsme posléze zamítli, protože neměly úroveň, jakou požaduji.
Kzint toho piráta byl prostě trapný. Velká teplokrevná zví-řata, která musejí bojovat, nemají velké a úžasné penisy. Je-jich pářící zvyky nepřipouští žádnou variabilitu. (My sami chápeme jen částečně, proč je tomu právě u lidí jinak.) Lidé by pro ně měli nesprávný pach a já jsem stanovil, že právě to je pro Kzinty důležité.
Přesto se i tyto záležitosti dají vyřešit vkusně nebo alespoň věrohodně.
Jestli jste kdysi četli Courtship Rite od Donalda Kingsburyho, ale jeho noční můry vám už odezněly… představuje „Ten, který přežila možnost, že by se vám mohly znovu vrátit. Kings-buiy píše hororové příběhy pro chytré lidi. Jeho zbabělého Kzinta začnete brzy chápat a možná ho i litovat, ale milovat ho nebudete, alespoň doufám. Požírač trávy není normální.
Normální není ani „Muž, který se stal Kzintem", jak jej zpodobnili Greg Bear a Steve Stirling.
Existují mezi námi autoři, kteří toho o Kzintech vědí o dost víc než já sám. Autoři Válek s Kzinty už zabrousili hluboko do běžného rodinného života Kzintů. Kzintové jsou podlí, nebez-peční a inteligentní. Bojím se, že jsem je bral příliš na lehkou váhu.

Larry Niven

Ten, který přežil

Donald Kingsbury
copyright © 1991 by Donald Kingsbury 1. Kapitola

1. Kapitola
(2391 n.l.)
Zábl ho ocas. Kam by mohl utéct?
Malý syn Čiirr-Nigův naježil srst uvnitř svého skafandru, aby mu pomohla udržet teplo. U východu z přechodové komory neměl čas na to, aby si ve veřejných schránkách opatřil vhodnější povrchový skafandr. Ten jeho byl nestandardní, příliš veliký, a hodil se jen pro časově omezený pobyt ve vnějším prostředí. Zanedlouho v něm zmrzne. Kyslíková maska a sou-prava pro přežití by mu měly vydržet neomezeně dlouho.
Načervenalé světlo z obrovského rudého slunce pozlacovalo zasněžená skaliska.
Po rozlehlé osadě malých vzduchotěsných budov, které sa-haly až dolů do temného údolí, se rozprostřel matný růžový opar. Na to, aby prohlédl stíny halící okolní krajinu, by potře-boval infračervené brýle, ale Malý syn žádné neměl. Mohl by utéct do hor? Bojovníci z Hssinu, kteří základnu stavěli, dali skalním útesům, jenž se ostře rýsovaly proti obloze, jméno Hory přislíbeného vítězství. Byly to však hory smrti.
I když R'chšssira zářila jen matně, hvězdy nad obzorem pla-nety se utápěly v odlesku krvavě rudého světla ze zasněže-ných vrcholků. Ale nad hlavou, nezastrašeny bledým svitem R'chšssiry, vykukovaly z temně fialového nebe hvězdy a zdálo se, že i když je stínily chumáče mračen, poskytují dokonce více světla než hssinský podřadný sluneční zakrslík.
Přestože světla nedával mnoho, poskytoval teplo. Ale abys-te je pocítili, museli byste za pravého poledne stát na otevřené pláni Hssinu s rudě žhnoucí výhní R'chšssiry přímo nad hla-vou. Ale i tak to bylo skutečné teplo, které pronikalo i kosmic-kým skafandrem - pokud jste byli ochotni nechat si omrzat záda a ocas.
Malý syn Čiirr-Nigův se otočil zády ke slunci a nastavil ocas jeho záření.
Hssinští stařešinové občas žertem pochybovali, jestli je Hssin planeta nebo měsíc, protože žádný Kzint si ve skuteč-nosti nebyl jist, jestli jejich žalostné slunce R'chšssiraje ot-covská hvězda nebo jen pouhé zatoulané mládě se satelitem. R'chšssira byla příliš chladná a příliš malá na to, aby se dala nazývat hvězdou. Už dávno se zhroutila do hustoty těžkého kovu, aniž by přitom zapálila svůj vodík. Leč i tak je dokázala koupat v citelně teplých paprscích.
Hvězdné zvíře s utlumeným metabolismem pohroužené do zimního spánku.
Zvíře bez sebemenší rotace, magnetického pole, zvíře, které se ničemu nebránilo. Spalo a jeho otrok, satelit Hssin, věrně hlídal u doupěte svého pána.
Do hor Malý syn odejít nemohl. Musel utéci zpět do města, ze kterého právě uprchl. Hleděl na souhvězdí, na pět zářivých vzdálených rudých obrů, ležících na druhém břehu Nebeské řeky. Jestli nemá žádné místo kam by mohl utéci, tak ať ho Zubatý bůh, jenž pije z Hvězdné řeky, vezme ke hvězdám.
Hssin sloužil jako předsunutá vojenská základna kzintského Patriarchátu. Povrch měl holý jako měsíc a přesto se pyšnil atmosférou jako planeta. Plynný obal byl tenký, zrádný, zhoub-ný a občas stejně bouřlivý jako byl povrch R'chšssiry mírný. Teploty se pohybovaly kolem extrémních hodnot neumožňují-cích existenci života. Na těchto kopcích a pláních rozeklaných skal a chladného ledu nemohlo žít nic, co by stálo za to lovit. Kzintové, kteří tudy jen procházeli na cestě za větší slávou, litovali všechny, kteří tu zůstávali.
.. .a, pomyslel si Malý syn hořce, také se jim vysmívali a týrali věrné Kzinty, jejichž hrdinství zajišťovalo, že tato mizerná zá-kladna zůstane pro Patriarchát použitelná. Záviděl Kzintům mířícím dál jejich cestu, jejich mazané samice, dřevo, kůži a tapisérie na jejich hvězdných lodích. Nesnášel jejich mali-cherné stížnosti na těžký život ve vesmíru. Otevřeně nenáviděl jejich syny, kteří si s ním pohrávali, ale myšlenky na to, jak rád by znásilnil jejich dcery s hebkou srstí, si raději nechal pro sebe.
Malý syn Čiirr-Nigův věděl, kam běží. Nejjasnější hvězda na hssinském obzoru zářila jako maják, kvůli kterému byli ochotni podstoupit jak svou pouť, tak únavnou službu na vojenských základnách po cestě. Když se na ni díval, odmítal tu bílou dvoj-hvězdu nazývat kzintským jménem, Ka'aši - vždy jí říkal jejím nevyslovitelným cizím a exotickým jménem Alfa Centauri. Co ty podivné zvuky vlastně znamenaly?
Jeden starý bojovník mu jednou vysvětlil, že opičí cizáci ji pojmenovali po zvířeti, které je napůl opicí a napůl býložravcem, sudokopytníkem se čtyřma nohama a dvěma rukama. Už při vyslovení toho jména cítil pach lovu a stopování podivu-hodných tvorů! Při představě pachu těchto pozemních šestinohých zvířat se mu sbíhaly sliny.
Ale teď byl kořistí on sám!
Malý syn Čiirr-Nigův sám sebe považoval za hříčku přírody, protože byl jediným Kzintem v celém Patriarchátu, který doká-zal pociťovat strach. Možná i ostatní mohli někdy cítit strach, ale oni neutíkali.
Co pohledával Kzint polovičního vzrůstu na povrchu? Kam tak spěchal, že si na sebe navlékl skafandr v takovém chvatu, že si pod něj zapomněl vzít teplé spodní prádlo? Zapomněl také na kyslík. Dýchací souprava pracovala na plný výkon, aby nedostatek kyslíku kompenzovala štěpením oxidu uhličitého z atmosféry, a jen jeho srst ho v teple udržet nedokázala. Ocas měl už úplně ztuhlý. Hrdinové tak stupidní jako já dlouho nepřežijí, pokáral se. Byl sám. Neměl tu dokonce ani svou mat-ku, aby jej chránila.
Jsem zbabělec, pomyslel si a použil zvláště neslušné slovo z jazyka Hrdinů, kterým se označovala prchající zvířata příliš malá na to, aby mohla lovci přinést čest. Nikdy by se jinému Kzintovi nesvěřil jaké slovo použil, když chtěl popsat sám sebe. Přes to všechno si přál pochopit, proč nikdo jiný strach ze smrti necítí.
Lovili jej Dloubač v nose a Tichý smíšek - měl pro své vrs-tevníky vlastní tajná jména - a pokud jej chytí, zabijí ho. Hra. Otec ho vždy tlačil do takových her dříve, než na ně byl připra-ven. Otci bylo jedno, jestli hloupě zemře nebo ne. Otce Malého syna by jen potěšilo, že mu už nebude dělat ostudu. Ten vzne-šený Kzint měl jméno a spoustu synů, na které mohl být hrdý. Mnozí z nich si už vysloužili vlastní jména a zbohatli z práce svých opičích otroků.
Starý bojovník, přítel Malého syna, mu řekl, že tam venku je oktál na oktál lidí-opic, kteří se dají získat, celá hejna! Celá

stáda! Plné lesy! Můžete je zabíjet armádami, můžete je pojídat při hostinách a stejně vám zbude dost opicích otroků na to, aby z vás udělali boháče! Čiirr-Nigův syn na chvíli podržel svůj lysý ocas mezi stehny aby jej zahřál a - chvěje se zimou -našel na obloze Slunce lidí, radián napravo od dvou hvězd Wunderlandu, na okraji souhvězdí Napřažená dýka. Téměř se dotýkala Krve oběti, vzdáleného rudého obra, kterého lidé-zvířata uctívali jako šťastnou hvězdu Mirach nebo jí jednodu-še říkali Beta-Andromeda. Měli bohatý slovník na svůdně heb-ké výrazy.
Občas jej děsilo, že žije na hranici. Říkalo se, že ze středu Patriarchátu se můžete dívat na noční oblohu jak dlouho chce-te a stejně poblíž nezahlédnete jedinou nedobytou hvězdu -ale tady, na okraji, bylo nebe plné nedotčených stád a trávy! Tolik opičího masa, jaká škoda, že ho tahle koťata hrající si na bojovníky zabijí dřív, než je dostane do tesáků. Jaké plýtvání! Vytáhl a zatáhl drápy.
Malý syn měl problém. Dokud byl venku, byl pravděpodob-ně v bezpečí. Ale Dloubač v nose byl Kzint s mimořádnými organizačními schopnostmi, rozený velitel. Dloubačův otec už zařizoval, aby jej poslali s rekruty na Wunderland, kde se při-pojí ke čtvrté útočné vlně proti lidskému domovskému světu. Touhle dobou už nejspíš bude u vchodů do města čekat na dva oktály pochlebujících srstolízalů. Všichni budou mít v rukou své dýky wtsai, celí žhaví řezat uši.
A hledají mě.
Ale základna byla obrovská. To odsud se vedl původní útok na Wunderland. A od té doby se základna ještě pětinásobně rozrostla, jak se zvěst o dobyvatelském tažení do lidských sou-stav šířila po celém Patriarchátu. Stále přilétaly nové lodě a všude se s neuvěřitelnou rychlostí budovala nová zařízení, tunely, stavby a přistávací plochy. Určitě muselo existovat mís-to, kde by se mohl schovat.
Kzintský mladík začal klopýtat směrem k novějším výkopům, pouštěje se do zrádných zkratek, které ho však zavedly jen do bludiště stěn. Na tuhle zoufalou expedici nebyl ani v nejmenším připraven. Už teď mu byla příliš velká zima, než aby mohl pokra-čovat. Když mu začaly mrtvět polštářky na nohou, dal se do rozhlížení po nějakém bližším řešení. Už se téměř obrátil na zpáteční cestu, když zjistil, že mu v cestě stojí velký jotokský Výběh, rozlehlé uskupení kupolí a podzemních doupat užíva-ných pro chov a lov jotokských otroků. Než by se mu ho po-dařilo obejít, umrzl by k smrti. Proč to nevzdat? Kdyby se vrátil zpět hlavním vchodem, chy-tili by ho - došlo by k boji, ve kterém by jej zabili nebo nado-smrti zmrzačili. Možná by se mu je podařilo překvapit strašlivou zuřivostí a jednoho z nich zabít, než ho dostanou. Mohl by se smát, ale zuřivost jej vždy paralyzovala. Nikdy neuměl ská-kat. Bylo to beznadějné. Proč je nenechat, aby ho dnes zabili? I kdyby se mu dnes podařilo uniknout, najdou ho zítra a zabijí ho - aby očistili rasu.
A tehdy si uvědomil, že koťata nesmí ve Výběhu lovit bez dozo-ru dospělého strážce. Tam Dloubač v nose a jeho gang být nemů-že. Samozřejmě ani Malý syn do Výběhu nesměl a kdyby ho tam našli, zmlátili by jej, ale dospělí by jej přinejmenším nezabili.
Nebyla tam žádná okna a stěny tvořil silný samoopravný mechanismus, který by každé poškození okamžitě hlásil. Našel způsob, jak se vyškrábat na zdi za použití svých čtyřprstých rukou, které se vyvinuly pro lezení po skalách. Při lezení si v duchu představoval, že podniká tajný útok na opičí pevnost. Na každé plošině a za každým rohem vytáhl neviditelný paprskomet a pokropil hemžící se lidské opičáky proudem světla. Když měl pod sebou centrální nákladové ná-dvoří, dost rozlehlé na to, aby pojalo dvacet vznášedel, pozabí-jel těch lysých zvířat už oktály a oktály. Shlížel dolů na náklado-vý prostor utápějící se ve stínech a plánoval konečný útok na lidskou základnu.
Smrt celému lidstvu! Pak se může pustit do žiraf!
Všiml si povrchových výtahů dost velkých na to, aby pojaly a dopravily do města celé vznášedlo. Mlhavě rozeznal i pár malých přechodových komor určených pro jednotlivé Kzinty. Ale nákladovým vchodem pronikne nejsnáze. Z vnější strany byl výběh opatřen dobrými zámky, aby udržely uvnitř jotoky, kteří byli chytří a občas i zrádní, ale z venkovní strany jakékoliv kvalitní zábrany chyběly. Z vnější strany jich nebylo zapotřebí - neexistoval takový důvod, proč by se měl Kzint vloupat do-vnitř, že by jej nebyl ochoten vysvětlit jinému Kzintovi.
Malý syn u sebe neměl obvyklé otevírací nástroje, ale jeho skafandr byl vybaven brašnou s nářadím. Všemožné mecha-nismy jej odjakživa velmi zajímaly. Měl ve zvyku je zkoumat tak dlouho, dokud nepřišel na to, jak fungují. Když se spustil na nádvoří, už necítil nohy a prsty měl tak zkřehlé, že to trvalo věčnost než uvolnil vnější nákladová vrata. Stupidní mechanismus! I samice by dokázala zkonstruovat lepší zámek!
Černá stěna se odsunula stranou. Vešel do nákladového pro-storu, do vírů kondenzovaných par, zatímco se vnější dveře opět zavřely a k životu se probudily čističky vzduchu, které začaly zbavovat dusík a oxid uhličitý metanu a přidávat do něj kyslík. Zneškodnit poplašné zařízení mu trvalo jen pár sekund. Když se otevřely vnější dveře, byl, jak se na Kzinta sluší, při-praven k boji a hotov utkat se s jotokem, tvorem s pěti konče-tinami, dospělým správcem nebo dokonce s posluhovačem Dloubače v nose.
Nalezl však jen tři Jotokská pětiruká mláďata, každé z nich velikosti jeho dlaně, jak se plazí po nákladovém prostoru, naprosto zmatené kamennou podlahou. Rozmačkal je chodidlem. Prošel bludištěm matných skleněných stěn do zeleného bioprostoru. Spatřil vysoké stromy, bublající potůček a když si sejmul kyslíkovou masku, ucítil tlející pachy bujícího deštného pralesa s náznakem vzdáleného rybníka s rákosím. Některé z pachů nedokázal ani nikam zařadit.

2. Kapitola
(2391 n.l.)

Malý syn Čiirr-Nigův se otřásl úlevou, že je v teple. Zkřehlý-mi prsty složil dýchací masku a uklidil nástroje. Jeden z nich upustil. To, že se pro něj musel sehnout, znovu probudilo k životu jeho vztek a strach. Temně zavrčel - ale ne příliš na-hlas. Nechtěl přilákat pozornost. Prohlédl si své okolí a vybral si skupinku keřů a stromů kde se mohl ukrýt, aniž by zanechal stopu zválené trávy. Stále hrozilo nebezpečí útoku.
Zul si boty a začal si masírovat chodidla, aby v nich znovu rozproudil krevní oběh. Další jotokské mládě se neúspěšně

pokoušelo vylézt na útlý strom, bezmocně mávalo třemi tenký-mi pažemi, zatímco další dvě se vzpíraly proti zemi. Malý syn je nezabil - jeho vztek ustupoval. Stupidní listožroute. Až vyros-teš, bude z tebe stupidní otrok. Měkounké prstíčky drobného mláděte se pokoušely zachytit na hrubém kmeni. Všiml si dal-ších z těchto tvorů. Pravděpodobně přicházeli z rybníka.
Zašustilo listí. Rychle vzhlédl a pozoroval větvoví. Stropní lampy, které imitovaly tropické slunce, mu to rozhodně neu-snadňovaly, bylo jich příliš mnoho a stínů příliš málo. Musel si na tyhle jotoky dávat pozor. V dospělém věku byli chytří a také velcí. Měli pět mazaných mozků, v každé paži jeden, a nikdy nespali, aniž by alespoň jeden z nich nebyl vzhůru a nehlídal.
Malý syn se necítil příliš vystrašeně. Jotokové před nebezpe-čím prchali a ti divocí byli zvyklí na to, že je Kzintové loví. Nechte jim únikovou cestu a utečou. Ale také se říkalo, že když jsou schovaní, necítí vůbec žádný strach. Opatrnost byla stále namístě. Otce Žíhaného z Hromfí zabil při lovu divoký jotok během několika sekund, když se na něj vrhl z výšky. Ano, scho-vávat se, to uměli. Dokonce je nebylo možné najít ani po čichu, protože žlázy na jejich kůži dokázaly imitovat pachy pralesa.
Co dál? Odpočívat. Chytit si nějakou zvěřinu a nažrat se, i když to bylo pytláctví. Malý syn měl hrozný hlad. Okolní pachy probouzely v jeho mozku přirozenou dravost, ale neměl v úmyslu lovit jotoky bez patřičného výcviku. Bude stačit ja-kékoliv malé, pomalé zvíře. Tenhle rozlehlý komplex kupolí a jeskyní postavili za účelem lovu. Představoval nejlepší zába-vu, jakou si na Hssinu mohl užít. Mnohem lepší než kupovat vyděšené vatachy v klecích a tahat je otci domů na zádech.
Dole, v podrostu, našel svíjejícího se hada, dlouhého jako jeho noha. Když ho chytal, připadal si jako blázen. Kzintové si dokázali vychutnat lov v jakémkoliv prostředí, ale na lov v pralese nebyli stavění a stromoví hadi nebyli jejich přiroze-nou kořistí. Nicméně si na něm smlsnul. Jeho krev měla zvláštní příchuť, i když kosti byly nepříjemně jemné.
Musel přemýšlet jak se dostane z obory ven, i když se mu odejít nechtělo. Když zůstane, nějaký dospělý Kzint ho objeví a namlátí mu, a když odejde, jeho vrstevníci ho zabijí. Hledat útočiště v domě svého otce nejspíš nebyl ten nejlepší nápad. Ve svých bratrech měl spojence, i když si ho dobírali a ponižo-vali ho, ale otec by ho jednoduše vyhodil zase ven, přímo do spárů ostatních mladíků - aby z něj udělal dobrého bojovníka. Jako by slyšel, jak mu dělá přednášku ve zvučném, formálně napjatém jazyce Hrdinů: „Využij všech příležitostí, které ti hry poskytují, abys zdokonalil své schopnosti.“
Mezi dvěma tlejícími stromy našel obrovskou houbu velikos-ti své hlavy. Její černé okraje byly posety mikroskopickými květy. Zvědavě k ní přičichl. Objevil stopu nějakého malého zvířete a spatřil divokého jotoka, jak sedí vysoko na lampě s lokty ve vzduchu a pozoruje ho obrněným okem, vykukují-cím zpod lopatky. Oči na ostatních pažích měl zatažené, prav-děpodobně spaly. Pak přišel k rybníku, bloumal mezi rákosím a hledal ryby. Jedi-né, co našel, byly paže prejotoků, plující ve vodě. Byly veliké jako jeho prst a měly rudé žábry. Každá paže byla samostatným tvorem, kteří se sdružovali do kolonie o pěti členech teprve tehdy, až byli připraveni vylézt na suchou zem. Už v této formě měli jedno obrněné oko, ale na místě, kde se později vyvinou prsty, vířily jen elegantní ploutvičky.
To je zábava, takhle se brouzdat rybníkem. Měl by přemýšlet o honu na zvěř, který ho připraví na budoucí bitvy. Neměl by tu být sám. Měl by s sebou mít celou četu, která by pro něj praco-vala, nebo být alespoň členem nějaké takové čety.
Ale jemu tahle zábava vyhovovala. Nejspíš právě prožíval svůj poslední den před smrtí. Jeho otec zapomněl, že tahle hra nebyla férová. Koťata se navzájem zkoušela - a platila určitá pravidla cti a spravedlnosti, která bránila tomu, aby jejich srážky končily smrtí. A občas se přihodilo něco, co veškerá pravidla popřelo.
Došlo k všeobecnému konsensu o tom, kdo je tady slaboch. A od té doby se stal kořistí s cejchem smrti. Ostatní odstavená koťata mu šla “po uších”. Nebylo úniku. Žádný hrdinský čin jim nebyl dost dobrý. Ten konsensus představoval rozsudek smrti. Malý syn to věděl. On sám jednou pomohl vlákat do pasti podobného “označeného slabocha” a osm jeho vrstev-níků ho pak roztrhalo na kusy. Tak takhle se vyplácí, když ně-kdo poslouchá Dloubače v nose na slovo.
Smrt. Stál po kotníky ve vodě a hleděl na tři jotokské paže propletené ve spojenectví, které vydrží po celý život. Tenká vlákna jejich hlavových čidel se zmítala, vysílajíce chemické volání po zbývajících dvou partnerech. V tomto stádiu byli zvláště bezmocní. Nemohli odplavat, nemohli se vyškrábat na pevnou zem. Zvědavě je odtrhl od sebe, aby se podíval, jak je tvořena hlava. Krvácelo to, protože jejich krevní oběhy se už propojily. Vnitřní orgány hlavy vytekly ven. Když ukojil svou zvědavost, bral paže jednu po druhé a strkal si je do úst.

3. Kapitola

(2391 n.l.)

„Požíráš mé svěřence!“ ozval se ze břehu drsný hlas.
Dříve než se otočil, Malý syn Čiirr-Nigův uslyšel v hlavě hloupoučkou ukolébavku, kterou jeho otec občas zpívával svým synům, když se toho dne příliš honili a dováděli a byli velmi unavení.

Smělí malí Kzintové
Pruhy máte růžově
Večeře je na stole, jídlo máte hotové
A když se vám bude chtít
Můžete se ještě prát
Ale jestli už nemáte chuť
O nic nejde, buď jak buď
Pojďte domů, Kzintové

Hezké sny si nechtě snít
O lovu si nechte zdát
Strach byl zpátky. Malý syn se uctivě otočil ke svému vyzyvateli. „Ctěný Chovateli jotoků!“ A zakryl si čenich, aby vyjá-dřil, že si je vědom svého přestupku a je ochoten přijmout následky. V duchu se přikrčil a čekal, až jej zasáhne tvrdá pěst. Protože pořád stál v rákosí, nemohl se překulit na záda a nasta-vit hrdlo. Jeho postoj tak byl příliš vzdorovitý, ale ve vodě se nic lepšího dělat nedalo. Velký zjizvený Kzint se neusmíval, takže přistoupil na alespoň dočasné příměří. „Vychutnával jsem si pachy tohoto nádherného Výběhu,“ řekl absurdně.
„A také zabíjel jotoky, což je zakázáno!“ Jeho hlas se usmíval, a to bylo zlé.
„Jen maličké jotoky,“ špitlo kotě a dříve než dokončilo větu, uvědomilo si, že to byla chyba.
„Tak jen maličké, hrr-r? Je velikost tvého protivníka měřítkem tvých bojových schopností?“
Jsem mrtvý, pomyslel si Malý syn. „Mé podřadné schopnosti naléhavě potřebují lekci velikého zjizveného válečníka, jako jste vy!“ Možná si pomůže podlézáním.
První ucho obrovitého, hrozivě se cenícího Kzinta a to, co zbylo z levého, se pobaveně zatřepalo. „Já nejsem žádný váleč-ný veterán. Své jizvy jsem si vysloužil při hře ještě jako kotě. Ani v těch hrách se mi moc nedařilo, jinak bych žádné jizvy neměl. Padej z mého rákosí, hned!“
Takže on ví, v jaké jsem situaci! Pomyslel si udiveně Malý syn a urychleně poslechl rozkaz vylézt z vody.
„Tento přestupek budu muset nahlásit tvému otci.“
„Ano!“ souhlasil překotně Malý syn, který byl rád, že vý-prask se alespoň odkládá - i když by možná bylo lepší nechat se “potrestat” tímto oranžovým obrem, než se nechat “potrestat” vlastním otcem. Šel těsně za Chovatelem jotoků a snažil se stačit jeho dlouhým krokům.
Když za sebou nechali bažinu, mnoha odbočkami postupně vystoupali vzhůru arboretem a nakonec prošli pod stromy, z nichž se ozývalo švitoření jotoků, a dorazili ke skalní stěně. Kámen stále nesl stopy po výbuchu a řezacích nástrojích. Ně-kolik zakrslých stromů bojovalo o přežití na římse porostlé po-pínavými rostlinami. Dveřmi ve skalní stěně se dostali do místnosti zařízené v tradičnějším kzintském stylu, do místnosti se stěnami z kamenných kvádrů, jež jí dodávaly vzhled staré pev-nosti. Na zdech visely kůže.
Přivítat je přišel mlčenlivý jotokský otrok oblečený ve žlu-té livreji, uvolněně kráčející na polštářcích na svých primár-ních loktech, čímž si uvolňoval ruce. Když se jotok rozběhl, a jotokové dokázali běhat velmi rychle, běžel na polštářcích na zápěstích, přičemž ruce s pěti palci obemkl kolem zápěstí, aby mu nepřekážely. Nejvýraznějším předmětem v místnosti byla replika starobylé kzintské zbroje, jaké kdysi Kzintům dodávali jejich tehdejší jotočtí zaměstnavatelé. Brnění na sobě mělo přivázány keramické čestné odznaky kzintské výroby.
To tedy musí jotokské otroky vážně ponižovat, když mají utírat prach na tomhle, pomyslel si Malý syn - jenže otroci se o své historii nikdy neučili. Tenhle žlutý švihák, který je přišel uvést, se ani nikdy nedozví, že jeho rasa kdysi měla domovské slunce, nebo že byla tak stupidní, aby si najímala žoldáky, kteří za ni bojovali v jejích bitvách.
Chovatel jotoků se uvelebil na své veliké lenošce. Nevybídl Malého syna aby se posadil a mladík, který tu narážku pocho-pil, se postavil do pozoru, zbystřil a uctivě nastražil uši, aby mu neunikla žádná moudrost či pochvala, která by mohla být vy-řčena jeho směrem.
„Tvůj otec z tebe radost mít nebude, mladíku!“ zavrčel.
„Ne, Chovateli.“
„Budu mu muset podat nějaké vysvětlení.“
„Ano, Chovateli.“
„O mládeži je známo, že dokáže říct pravdu mlčením. Já chci slyšet celou pravdu bez těch němých částí. Tím mě ušetříš toho, že to z tebe budu muset vymlátit.“
„Můj jazyk dychtí po vašich rozkazech!“
Obrovy otřepané uši se pobaveně zachvěly. „A zatím se smíš posadit a uvolnit.“
Otočil svou velkou hlavu k čekajícímu otrokovi.
„První sluho, občerstvení. Norníky-Graši na iridiových mis-kách!“
Otrokova bradavičnatá hlava, posazená nad pažemi plnými vnitřních orgánů, nedokázala přijmout žádný výraz. Jeho nevi-ditelná podusta zamlaskala na znamení, že rozkaz byl přijat. Jedno oko se fixovalo na Chovateli, druhé ulpělo na Malém synovi, zatímco tři ostatní kmitala po místnosti. Malý syn by se neodvažoval usednout a uvolnit se, ale právě to mu bylo přikázáno! Posadil se a snažil se zůstat v pozoru. Navzdory jeho drsným způsobům byl tomuhle Chovateli joto-ků zřejmě sympatický. Proč? To bylo podezřelé. Zkoumal všech-ny hypotézy, které ho jen napadly.
Znovu se objevil otrok, kráčel na třech loktech, na dvou pa-žích nesl černě lakovaný tác s nožkami, na němž ležely dvě malé, leč protáhlé keramické obětní misky vykládané iridiem a zasazené do vyřezávaného dřeva. Malý syn cítil koření v omáčce - bylo drahé, z dovozu a pro situaci, ve které mělo dojít na trest, zcela nevhodné.
Druhý otrok v modré livreji donesl zmítající se Norníky-Graši, kteří měkce pištěli, a podal jedno ze zvířat Prvnímu sluhovi, zatímco druhé si ponechal. Zvířata odborně sťali a jejich krev nechali vy téci do pohárů, aby obohatila omáčku, přičemž joto-kové jejich těla mačkali a opět uvolňovali, aby pomohli mrtvým srdcím odčerpat krev. Pak každý z otroků svůj pamlsek rozřízl, hbitě odstranil všechny vnitřnosti, nohy a ostatní nepoživatel-né části. Zvířátka putovala do misek krkem napřed, otroci se uklonili a opustili místnost.
Chovatel jotoků po celou tu dobu nepromluvil. Postrčil jeden koktejl jemně směrem k Malému synovi, druhý si vzal sám, vy-táhl norníka a začal ho požitkářsky žvýkat, aniž by použil své trhací tesáky. Pak zvíře ponořil zpět do misky, aby znovu na-sáklo omáčkou. Malý syn jej pozorně sledoval. Pro něj by pa-mlsek v misce představoval jediné sousto, ale neměl v úmyslu vzbudit nelibost svého hostitele - jedl jeho dar po malých kouscích, přičemž jej znovu a znovu nořil do omáčky. Cítil příliš velkou úzkost, než aby si mohl doopravdy vychutnat, co vlastně jí.

„Jste odvážný, že máte jotoky za své osobní sluhy," řekl, aby navodil zdvořilou konverzaci. Věděl, že jeho otec ty pětiruké tvory nesnáší a považuje je za zrádné lháře, kteří se hodí pouze do dolů a továren.
„Ne. Výcvik jotoka má svá pravidla. Drž se jich a nenajdeš věrnější otroky mezi všemi hvězdami. Schopný Kzint vítězí v bitvách, zbrklý Kzint přijde o život - tak praví jedno rčení, kterým se jen málokdo řídí. Kzint, který má potíže se svým jotokem, je mizerný cvičitel. Ale to ty poslouchat nepotřebu-ješ. Jsi zbrklý mladík a zbrklí mladíci nemají čas poslouchat staré Kzinty."
„Opravdu mám zbrklé způsoby a chybí mi moudrost, kterou by mi mohl vštípit někdo tak velký jako vy - ale nejsem zase tak zbrklý, abych předbíhal vaše kroky. Následovat vznosně krá-čejícího lovce je pro mě požitkem."
Kzintovy uši se opět zatřepaly. „Ale pochybuji, že bych tě mohl něco naučit o podlézání. A teď s pravdou ven, mladí-ku!"
Malý syn si byl již dobře vědom, jaké má štěstí. Už si dal dohromady, že tento starý Kzint, který si nikdy nevysloužil jméno a jemuž nikdy nepovolili domácnost se samicemi, toužil po slastech rodičovství. Protože žil osaměle, nevěděl zhola nic o tom, kolik problémů a starostí mohou způsobovat koťata, dorůstající synové a rozmazlené samice. Toužil po synovi. To bylo jasné.
Stejně jasné jako to, že Malý syn Čiirr-Nigův toužil po ochrán-ci.
Ocitl se v ošemetné situaci. Chovatel jotoků by rád měl za syna statečného bojovníka, což bylo něco, o čem mohl Malý syn snít, ale čím se nikdy nemohl stát. Na druhou stranu nemo-hl o sobě svému potenciálnímu ochránci lhát - lžou jen otroci a opice - ale jestli mu řekne pravdu…
„My, malí chuligáni, hrajeme hry," začal opatrně.
„To si pamatuji," řekl starý Kzint drsným hlasem.
„Dnes jsem byl v nevýhodě. Spolčilo se proti mně sedm dob-ře trénovaných bojovníků."
„Spojilo se proti tobě sedm pubertálních koťat, popudlivých rváčů s mozky nedospělých jotoků, chápu," zavrčel Kzint. Urá-žel vrstevníky Malého syna, nedospělí jotokové mají rozumu sotva jako samice - přinejlepším se u nich dalo mluvit o zvířecí prohnanosti - a plných rozumových schopností nedosáhnou dříve, než zcela dospějí. „I svaly bez mozku mohou být v určitých situacích velice efektivní," povzdechl si mladík. „Jsou známy případy, kdy ne-dospělý jotok zabil kzintského lovce," dodal.
Starý Kzint se zašklebil. Malého syna tím vyděsil tak, až se mu prudce rozbušilo srdce, přestože si všiml podivně nepřítomného pohledu v Chovatelových očích. „Taky jsem se jednou střetl s takovou skupinou jako ty. Také jsem se jim postavil a bojoval. Nezemřel jsem. Dostali jen půl mého ucha, víc si za opasek dát nemohli." Nato udělal Chovatel jotoků zvláštní věc. Přestal se šklebit a pokrčil jedno ucho, to, kterého mu půlka chyběla.
Co na to mohl Malý syn říct? Citoval z vojenské historie. „Je zaznamenáno, že v bitvě u Ježaté mlhoviny sám veliký Hanaš-Grrš ustoupil, když narazil na silnější flotilu jotoků."
„Aha, chceš mi nepřímo naznačit, že ty jsi před těmi útočníky utekl."
„O oktál na třetí dnů později Hanaš-Grrš tu jotokskou flotilu porazil!" řekl na svou obranu Malý syn.
„A nezapomeň, že on měl pod svým velením oktál na šestou ostřílených válečníků. Mám podezření, že ty, na rozdíl od něj, jsi sám. Jestli tě skutečně obklíčilo těch sedm neurvalých mla-díků, jak se ti potom podařilo uniknout?"
Rozhovor se nevyvíjel vůbec dobře. „Přechodovou komo-rou," připustil kňouravě. „Vůbec neuvažovali o venkovním pro-storu jako o možném bojišti, a tak tuto možnost zapomněli pokrýt."
„Nepravděpodobné. Překvapil jsi je. Nečekali, že budeš chtít utéct. Kzintský bojovník před ctí neutíká. Překvapil jsi dokon-ce i mě. Nemusíš mi vysvětlovat, proč ses chtěl vrátit Výběhem - tady na tebe čekat nemohou, nemohou tu dokonce mít ani špehy."
„Budu cvičit a budu s nimi bojovat až do vítězství později!" zavrčel bojovně Malý syn.
„Nepravděpodobné. Já hry znám. Nosíš cejch smrti. Vycítili tvou zbabělost, stejně jako ji teď cítím já."
Malý syn zůstal jako opařený. „Mohl bych zůstat tady a pra-covat pro vás. Ve strojích se vyznám." „Ne. Jsi krutý k mým bezmocným jotokům. Zbabělost činí Kzinta krutým, vždy, vždy, vždy. Nemohu bránit tvou zbabě-lost. Za tebe má zodpovědnost tvůj otec." Sklopil smutně oči.
Nikdy nebudu mít ochránce, pomyslel si Malý syn. Neměl úniku. „Otec mě za trest spráská."
„Řekl bych, že ano."
„Byl bych radši, kdybyste mě spráskal vy, ctihodný."
Chovatel jotoků ho jemně udeřil, jako by byl jeho bratr. Zavr-čel na Prvního sluhu, který přiklusal na pěti zápěstích, jedno obrněné oko upíral na Chovatele jotoků a druhé na tác s miskami. Po krátkém šeptaném rozhovoru se jeho oči zaostři-ly na Malého syna. Otrok se vrátil s tenkou, nablýskanou rákoskou.
„Tohle zanechá šrámy, které udělají na tvého otce dojem," zavrčel Kzint, „ale nijak ti neublíží a bolest za pár dnů pomine. Tři rány budou stačit. Jsi připraven?"
Malý syn dokázal vydržet cokoliv, když věděl že nezemře. „Ano, ctěný bojovníku."
Prásk! Prásk! Prásk!
Zvláštní - když jej bil tenhle obr, neměl ani strach. „Byl by z vás dobrý otec," pokoušel staršího Kzinta.
„Jeden nikdy neví. Zavedu tě zpátky do domu tvého otce, aby na tebe cestou neskočili ze zálohy. Vysvětlím mu tvou situaci a přesvědčím ho, aby ti dal ještě poslední lekci v hrdinství. Poslouchej ho. Nenaslouchej svým falešným emo-cím. Závisí na tom tvůj život."
„Máte pravdu, ctihodný Kzinte."
„Já sám tě o boji mnoho naučit nemohu, jelikož nejsem tak skvělý válečník jako tvůj vážený otec, ale mohu tě naučit jeden manévr, který mi kdysi zachránil život. Nedělá ti občas potíže skákat?"
Vždycky. „Zdá se mi obtížné skočit, když si nejsem jistý."

„Váhavost tvoří základní prvek tohoto manévru. Pečlivě před-stíraná váhavost je nejlepší, ale váhavost způsobená strachem může posloužit stejně dobře. Tenhle trik mě nikdy nikdo neučil. Přišel jsem na něj náhodou jednoho dne a zabil jsem svého útočníka. Celé měsíce jsem cvičil, abych se naučil co jsem udě-lal a dokázal to zopakovat. Je to jediná skutečná bojová doved-nost, kterou mám. Pojď."
Obr vedl Malého syna tunely ve skále do klenutého sálu, který využíval pro výcvik mnoha jotoků současně, když je učil disciplíně nutné při plnění rozkazů. Bylo tam osm-a-čtyři joto-ků cvičících své fyzické dovednosti ve hře s míčem. Jejich pán je odehnal stranou, kde se shlukli do chaosu paží.
Postavil Malého syna před sebe, poodstoupil a přikrčil se. „A teď na mě skoč!"
Mladík se o to pokusil, ale strach jej ochromil tak, že to nedo-kázal.
Chovatel jotoků zařval: „Je to jen ukázka! Skoč!"
Vrhl se na obra a tiše doufal, že jej to potěší.
Mohutný Kzint ukročil stranou, otočil se a natáhl paži. Malý syn cítil, že s jeho skokem není něco v pořádku, cítil, jak spouš-tí ruce z útočné pozice v instinktivní snaze získat znovu rovno-váhu, cítil, že se převrací na záda a padá na zem jako kus mrtvé-ho masa. Jak se to stalo? Z výšky se na něj šklebila tvář s tesáky. Když otočil svou otřesenou hlavou a snažil se vstát, spatřil, jak ho ze změti paží sleduje dlouhá řada obrněných očí umístěných v ramenou. Bylo slyšet tlumené švitoření.
Chovatel jotoků tomu nevěnoval pozornost. „Kdybych měl vytažené drápy, byl bys tu ležel s rozervaným hrdlem a byl bys skutečně velmi překvapený Kzint. Když jsem stál nad svou první obětí, byl jsem sám velmi překvapený. Vstávej. Teď sko-čím já na tebe, hned jakmile ti ukážu, jak se máš otočit."

4. Kapitola
(2391-2392 n.l.)

Podle sociálního protokolu pevnosti Hssin by Čiirr-Nig starší nikdy bezejmenného hssinského Chovatele jotoků nehostil - ale záležitosti týkající se otce a syna měly vždy prioritu. Neexis-toval lepší způsob jak se dostat do domácnosti pojmenované-ho, než na sebe za nepřítomného otce dobrovolně vzít vycho-vatelské povinnosti vůči jeho synovi a přitom současně hájit otcovu reputaci. Jelikož Chovatel jotoků vyřídil synův přestu-pek diskrétním způsobem bez veřejného zostuzení jeho otce a navíc projevil vůči chlapci přiměřenou vlídnost, byl přijat, dokonce i ke stolu, ve velkém předním pokoji Čiirr-Nigova domu.
Podivně vyhlížející kdatlynští otroci stáli v pozoru a na kobe-rečku před infračerveným ohřívačem zahaleným do mihotající-ho se vzduchu si hověly dvě manželky. Čiirr-Nig využil příleži-tosti k tomu, aby popustil uzdu svému zklamání a frustraci nad tím, že jeho syn Malý syn nebyl dosud schopen zvládnout ani základy sebeobrany. Zatímco štědře krmil svého hosta paží jotoka s rybou, přičemž rybu ze svého talíře nabízel své nej-mladší manželce, rozzlobeně vrčel, nejdřív hrozivě a potom roz-laděně, a přitom si stěžoval na nedostatek sebekázně, který mladá generace projevuje.
Do místnosti s vysokým stropem tiše proklouzla matka Malé-ho syna, jíž nemohl uniknout emocionální tón konfliktu, ať už se předtím nacházela kdekoliv v domě. Hamarr ladným krokem proplula místností, aby očichala šrámy na zádech svého kotě-te. Přecházela po přijímacím pokoji, nespouštějíc oči z obou samců a svého syna, kdatlynskému otrokovi však nevěnovala naprosto žádnou pozornost. Hlubokým zavrčením odehnala jednu z Čiirr-Nigových mladších žen. Strkala čenichem do Čiirr-Niga způsobem, který ho rušil v konverzaci, aby mu sdělila, že si dělá starosti o syna. Nepří-tomně ji poškrábal na hlavě, ale jinak si jí nevšímal. Své nejmen-ší mládě z vrhu vždy zuřivě bránila před jeho bratry, hašteřivými sestrami a zvláště před syny ostatních kzinrrett v domě - ale Čiirr-Nig sám měl příliš mnoho synů na to, aby mohl být jen pomýšlet na to, že bude dávat některému z nich přednost.
Neschopnost upoutat pozornost jejího pojmenovaného Ha-marr frustrovala a tak se obrátila k Malému synovi a začala do něj narážet čenichem. Dovádivě jej začala vystrkovat z pokoje, stavěla se mu do cesty vždy, když se chtěl vrátit a proklouz-nout kolem ní.
Čiirr-Nig celou scénu sledoval a pobaveně stříhal ušima. Jeho syn se choval správně, když se snažil zůstat přítomen při roz-hovoru, v němž se rozhodovalo o jeho osudu, ale Kzintové svým ženám rádi vyhověli. Vždy představovaly dobrou vý-mluvu, proč se odklonit od přísných pravidel chování. „Jdi si hrát s Hamarr!" propustil syna mávnutím ruky. „Nudí se. Běž se s ní proběhnout."
Chovatel jotoků a Čiirr-Nig si právě vyměňovali historky o svých mladických eskapádách v době, kdy byl Hssin živou základnou na hranici. Čiirr-Nig nabídl obrovi pocty za to, že přivedl jeho syna domů a obr taktně poznamenal, že synovi by prospěl intenzivní trénink některých jemnějších aspektů bojo-vého umění.
Dovádivá matka hnala svého syna dolů do oddechové kupo-le. Chvíli skákala před ním a pak se hbitě stáhla, aby na něj udeřila zezadu, hned na to se mu postavila čelem, připravená ustoupit či zaútočit. Když se dostali do oddechové kupole, hlubokým vrčením a výhrůžkami zahnala ostatní kzinrrett, sra-zila Malého syna na zem a začala očichávat a olizovat jeho šrámy. Hleděla na něj káravýma očima, v nichž se zračila otáz-ka, jejíž odpověď by nebyla schopna pochopit. Hamarr dělalo starosti, že je tak pasivní. Její ostatní synové pasivní nebyli. Popadla ho a postavila na nohy. Přiblížila se k němu, stáhla se a pak ho překvapila štulcem, po kterém se mu otřásla hlava, ale který nebyl veden tak, aby ublížil. Usmála se na něj a současně zatřepala ušima. Odskočila tak rychle, že se za ní musel pustit, ale když se přiblížil na příliš krátkou vzdále-nost, udeřila jej znovu a to tak silně, až mu zacvakaly tesáky. Malý syn si s ní hrál rád, ale byl už větší než ona a nechtěl ji zranit. Ale ona ho nutila skákat a útočit tak dlouho, až v něm hormony podněcující agresivitu proudily jako divoká řeka. Jed-nou ji téměř kousl příliš silně.
Toho večera ho Hamarr odmítla opustit, odmítla odejít do svých pokojů a trvala na tom, že bude spát u synových

nohou. Celou noc se budila a ustaraně lízala jeho šrámy. Pamatovala si, jak byli chamtiví ostatní synové, když sáli její mléko i když už byli nasycení, jak na ně musela vrčet a štulci je odhánět pryč, aby její nejmenší kotě nezemřelo hlady. Bylo to divné mládě a ona mu nerozuměla.
Otec si vážně promluvil s bratry Malého syna a ti pro svého zakrslého sourozence dobromyslně zavedli tréninkové hodiny. Pro ně to byla příležitost ukázat své válečnické schopnosti a tak vedli trénink velmi tvrdě a Malý syn byl pod velkým tla-kem, aby vyhověl jejich požadavkům. Pošťuchovali ho, pod-něcovali jeho vztek, provokovali ho, honili ho až do naprosté-ho vyčerpání, a to vše za vznešeným účelem vychovat z něj lepšího bojovníka.
Malý syn mohl tyto tréninkové lekce pouze přetrpět. Smířil se se svým osudem, protože dobře věděl, že výcvik v boji jeden na jednoho ho nijak nepřipraví na to, až bude muset čelit celé-mu gangu, který ho bude chtít zabít, aby získal jeho uši. Jedi-nou potenciálně užitečnou věc, kterou v poslední době po-chytil, představovala finta, jíž ho naučil Chovatel jotoků.
Na chvíli unikl hrám. Jeho otec využil synova zájmu o stroje a dal ho do učení do doků. Začal chodit pracovat na gravitač-ních motorech, jež se instalovaly do lodí třídy Číhající lovec. Mnoho oktálů jich mířilo do wunderlandské soustavy. Najednou pracoval s jotokskými otroky, stal se dokonce jejich žá-kem.
Zrkrri-Dohlížitel pro něj měl několik krátkých rad. „Otroci ti ušetří práci, používej je, ale nikdy se nesmíš dostat do situace, aby otrok věděl, jak se něco dělá a ty ne. To je vždy smrtelně nebezpečné. Nebudu tě považovat za kvalifikovaného, dokud nebudeš schopen kdykoliv nahradit kteréhokoliv z otroků, jimž velíš.“
Na motorech, které stavěli, nebylo nic nového, šlo o čtyři sta let starý typ. Patriarchát již dávno zavedl standardizované modely, takže loď mohla být opravena na kterékoliv základně, ať už byla původně vyrobena kdekoliv. Jak jinak by mohli Pat-riarchové vládnout své říši? Loď se mohla porouchat v takové vzdálenosti od své mateřské základny, že by i při rychlosti světla trvalo celý život, než by se tam dostala. Byla tedy naprosto závislá na místních náhradních dílech.
Bylo zakázáno zavádět inovace kdekoliv mimo admiralitní laboratoře na Kzinu. Hrdinové, kteří se vždy rozčilovali kvůli neúčelným zákonům vydaným kdesi daleko, měli tendence toto nařízení ignorovat. Ale taková modernizace se považo-vala za neoprávněnou, nový prvek byl z výzbroje odstraněn a z důvodu nedostatku náhradních dílů nahrazen standard-ním zařízením.
Práce na motorech nebyla jednoduchá, v dílnách panovalo hlučné prostředí a byla tam nemožná tma. Vyhovovaly spíše potřebám jotoků než Kzintů. Malý syn měl pracovní stůl s konzolou hned za lešením obklopujícím motor, který se právě stavěl nebo opravoval. Ten stůl nikdo nikdy nečistil a když se o to Malý syn pokoušel, stejně si vždycky umazal ruce o jeho okraje a přihrádky.
Lešení museli podle všeho navrhovat jotokové. Pouhým zhoupnutím se snadno dokázali přemisťovat z plošiny na plo-šinu - jejich přirozeným životním prostředím byly větve stro-mů - ale pod kzintskou vahou se celá konstrukce třásla a poku-sy Malého syna o šplhání byly žalostné. Nesnášel pohled dolů. Jeho vždypřítomný jotokský společník ho trpělivě sledoval jedním okem, ostatní oči hledaly vhodné úchyty a rozhlížely se po okolí.
Jazyk, který se musel učit, ho dohánět k šílenství. Byl zkomo-leninou jazyka Hrdinů, nepoužíval vrčení a syčení, ale místo toho bublal a švitořil. A co horšího, jazyk Hrdinů byl okleštěn o své výrazové prostředky, neobsahoval žádné urážky, vojen-ská terminologie byla ta tam, nedalo se jím chlácholit ani vyjá-dřit smířlivost. Jediné, co z něj zbylo, byla ryze užitná funkce popisování, ukazování a předvídání. S takovým jazykem ne-mohl otrok dokonce ani myslet na vzpouru - ale Kzintům stejně připadal otravně primitivní.
Přes to všechno poskytla znalost této hatmatilky Malému synovi první skutečnou moc, jakou kdy měl. Když některému z jotoků, kteří pro něj pracovali, položil otázku, otrok okamžitě přestal pracovat a velmi pečlivě vysvětlil vše, co chtěl Malý syn vědět. Nikdo ho nedráždil. Nikdo jej neurážel. Nikdo mu neříkal, že takové věci bojovník vědět nepotřebuje. Nemusel své otázky formulovat podlézavým způsobem, nemusel se ani bát, že jimi někoho urazí. Jednoduše dostal odpověď. A když se zašklebil, dostal ji rychle.
Byl tak ponořen do učení řemesla gravitiky, tak udiven jeho teorií a matematikou, že zcela zapomněl na hry, které mladí Kzin-tové hrají, zapomněl, že mu jsou stále na stopě. Skoro ho našli. Po jedné směně v opravárenských docích, když s myslí plnou vzpomínek na chuť vatacha, kterého si hodlal koupit ke svači-ně, spěchal do jednoho z obchodů, které sloužily místním to-várnám, zahlédl jednoho z poskoků Dloubače v nose. Čekal a rozhlížel se, předstíral, že je plně zaměstnán nicněděláním a poflakoval se kolem prázdných klecí před obchodem s masem.
Malý syn vycouval, strach jej zahnal zpět k jeho malému tma-vému stolu v dílně. Nedokázal přemýšlet. Zůstat tam nemohl. Nemohl odejít. Tak se rozhodl, že půjde nahoru. Jejich továrna pro své kzintské zaměstnance udržovala na střeše travnatý park. V tuto dobu byl prázdný, ale hebký dotek trávy jej uklid-ňoval a měl i dobrý výhled na obchody a obrovské nákladní výtahy, jež vedly na povrch. Zůstal tam, pod umělým světlem, potlačoval hladové kručení v břiše, čekal a čekal, dokud si ne-byl jist, že jeho nepřítel už odešel. Pak se zahanbeně proplížil do domu svého otce.
Nic to neznamenalo. Byl se svou četou vyslán do vesmíru, aby namontovali nové motory do lodi třídy Číhající lovec, která nedávno přiletěla z Kzrroše a měla namířeno na Wunderland, aby se tam připojila k flotile, jež se tam formovala proti opicím. Byl to jeho první let do vesmíru. A bylo to také poprvé, co viděl Číhajícího lovce v plné velikosti. Celý ten zážitek neobsahoval jediný známý prvek, kosmický skafandr, který ho tlačil, plošina, která ho dopravila blíže, vyboulený jotokský skafandr, jenž zvýšil dosah paží jeho otroka o celou délku mechanické ruky.
Válečná loď kruhového tvaru představovala jedno z menších bojových plavidel kzinského loďstva. Otrok Malého syna mu v dálce ukázal větší bitevní loď, rudou tečku letící v záři R'chšssiry, ale jejich Číhající lovec přece jen působil z takové blízkosti mnohem impozantnějším dojmem. Jeho plášť byl po-set hlavněmi zbraní, čidly senzorů, pozorovacími kupolemi, žeb-ry pohonného pole a úchyty pro čluny, z nichž se jeden právě vznášel po jeho boku. A přece byl v tuto chvíli bezmocný - jeho motor byl pryč, nový ještě nenamontovali a zatím se vzná-šel v sevření drápů servisní lodě.
Pod nimi se otáčel Hssin a ve svém rudém oparu vypadal jako další obří válečná loď. Nebyla to jen iluze. To z Hssinu

odstar-tovala flotila, která dobyla Wunderland. Hssin i nadále přitaho-val válečné lodě ze stále vzdálenějších oblastí Patriarchátu, jak se zvěsti o opicích šířily loudavým tempem rychlosti světla. To byl způsob, jakým Kzintové vedli své války. Posily dorazily až generaci po vítězné bitvě. Občas jich bylo zapotřebí, občas ne. V tomto případě měli opozdilí dobyvatelé své uplatnění, proto-že opice skákající ve hvězdné džungli stále vlastnily nepodma-něné soustavy.
Když pod hvězdnou oblohou manipuloval s obřím gravitač-ním motorem pro vražednou loď dobyvatelů, Malého syna poprvé napadlo, že by se k flotile, která se měla vypravit proti lidskému slunci, mohl připojit i on sám. Jeho moc mu poskytla iluzi, že je skutečným bojovníkem. Byl to velmi příjemný pocit. S nohama obutýma do bot s magnetickou podrážkou a pevně přichycenýma k plášti kzintské lodi, jeho lodi, mohl vzhléd-nout ke hvězdám a snít o tom, jaké by to bylo ničit lodě lidí.
Ale když se téhož dne vrátil na povrch, poskok z gangu Dloubače v nose stál opět na svém místě u obchodu s masem a čekal na něj. Myslel si, že velebná nádhera vesmíru jej napravila. Vždyť dal lodi chrabrých lovců moc putovat mezi hvězdami, vlastníma rukama si pohrával s jejím obrovským motorem! Což mu to neposkytlo moc rozdrtit všechen svůj strach? A stát se válečníkem?
A přece stačila vteřina, během níž spatřil čekající hlídku, aby se jeho zbabělost vrátila v plné síle. To znamenalo, že ho našli. Strach! Představa o sobě samém, kterou si dovezl z vesmíru, se zhroutila. Nebyl mocným Kzintem, který dokáže nést na rameni hvězdný motor - nebyl nic víc než hmyz vlekoucí kamínek. Jak se zachránit?
Znovu se stáhl do dílny a šplhal nahoru. To bylo jediné, co ho v té chvíli napadlo, znovu v úkrytu počkat, až jim dojde trpělivost. Zítra vymyslí něco lepšího. Cítil se mizerně. Vstou-pil na střechu a vkročil do stále vysoké trávy. Proč ho nenecha-jí na pokoj i?
Teprve ve chvíli kdy se tráva pohnula si uvědomil, že se do-pustil strašlivé chyby. Nejdříve si všiml jednoho náhodného Kzinta v košili s nárameníky oblíbené mezi hssinskou mládeží. Ale byli tam i další, cítil jejich úsilí. Když se obrátil zpět ke dveřím, narazil na hnědě oblečeného poskoka, který jej sledo-val. Po pravé straně se z trávy vynořil další Kzint. Než se mohl dát na útěk, zastoupil mu cestu čtvrtý. Dva další hlídali vzdále-nější východy. Byl v pasti mezi šesti Kzinty, kteří chtěli jeho uši.
„Teď budeš muset bojovat," řekl Dloubač v nose, přikrčený a čekající na jeho útok.

5. Kapitola
(2392 n.l.)

Malý syn se pokoušel nahlédnout přes okraj střechy, ale stál příliš daleko a už předem věděl, že tímto směrem se uniknout nedá. Sjel pohledem ke dvěma výtahům, velikým téměř jako celá loď, které stoupaly vzhůru k umělému nebi. Byly příliš daleko. Cožpak Kzintové umějí létat?
Ještě nikdy necítil takovou zuřivost. Rty měl vytažené přes tesáky ve smrtícím šklebu, který by nedokázal smazat z tváře ani kdyby chtěl. Drápy vyjely ze svých pouzder. Zadní nohy byly připraveny vrhnout jej proti jeho mučiteli, aby ho mohl roztrhat na kusy svými drápy, tesáky a nenávistí. Vydechl. Pou-ze strach ho udržel na místě.
„Slyšeli jsme, že to děláš na stromech s jotokskými krasavice-mi!" dráždil ho Tichý smíšek, jehož smích už nezněl tiše.
I přes svou zuřivost si jasně vybavoval, co mu Chovatel joto-ků říkal o způsobu jakým využít strach a jak jej s ním cvičil. Počkat na první skok. Uplatnit ten kroutivý pohyb tělem s přiměřeně vytaženými drápy. Jakási nezúčastněná část jeho mysli si všimla, že momentálně nemá své drápy ani v nejmenším pod kontrolou - byly nezatažitelné.
„Tvůj otec byl vatach!" zavrčel další Kzint, který se držel v povzdálí.
„Tohle bezzubé kotě učila bojovat jeho matka!"
Dloubač v nose se uvolnil, poznal, že Malý syn ve skuteč-nosti nemá odvahu k boji. To ho povzbudilo. Své přátele nebu-de potřebovat. Pokynul jim, aby poodstoupili. Tyhle uši získá jen pro sebe. „Jsi svázaný jako zianya, co leží na stole a čeká na hostinu. Cítím pach tvého strachu, zianyo."
Malý syn zavrčel.
„Aha, my jsme tě vyrušili! Přišel ses sem nahoru napást. Nenech se rušit." Dloubač v nose si vychutnával své jízlivosti.
„Tráva je dobrá volba pro někoho, kdo má dva žaludky," rýpl si Tichý smíšek.
Zaútočte na mě! Mrsknu sebou a rozervu vám hrdla! Myš-lenky Malého syna řvaly jedna přes druhou, ale on sám nevy-dal ani hlásku. Nenáviděl je za to, jak si ho dobírají a pohrávají si s ním předtím, než ho zabijí. Tesáky mu čněly přes suché rty, zmrazené jeho šklebem.
„Náš zbabělec smrdí strachem," řekl Dloubač v nose připra-vený zabíjet, připravený k jedinému skoku, kterým vyrve své kořisti život z těla. „Smrdíš jako ustrašený trávožrout." Když jeho protivník neodpověděl, nedokázal si odpustit poslední, závěrečnou urážku. Zatímco šiji chystal, špička jeho ocasu se míhala sem a tam. „Uzavřu s tebou dohodu. Staň se býložravcem. Strč hlavu do trávy a začni ji žrát a já ušetřím tvůj život. Nebo bojuj jako Hrdina a dám ti čest."
Kdyby byl Dloubač v nose v tu chvíli zaútočil, zoufalý Malý syn by ho mohl vyvést z rovnováhy a zabít ho jedním rychlým seknutím, ale vůdce smečky protahoval jeho agónii a čekal na odpověď. Na to, aby se hrnul do boje, který by musel rychle skončit, byl příliš okouzlen svým ostrovtipem a nechtěl se při-pravit o zábavu. Zatímco ho dráždil, dával si pozor jen na to, aby byl stále přikrčený. Ta pauza poskytla Malému synovi osudný okamžik na přemýšlení.
Dloubač v nose mu nabídl ústní dohodu: žer trávu a žij, nebo se zachovej jako Hrdina a zemři.
Dloubač v nose byl také příliš hloupý na to, aby si uvědomil, že ve skutečnosti Malému synovi nabídl skutečnou volbu mezi životem a smrtí. Podle vyzyvatele se nedalo o nějaké volbě mezi ctí a žraním trávy vůbec uvažovat. Myslel si, že dostal Malého syna do pasti. Roztřesený a plný hnusu sám nad sebou poklesl Malý syn na kolena a začal jíst vysoké stonky zelené trávy, trhal je i s kořínky svými tesáky, které nebyly pro takové žvýkání uzpůsobené. Jeho hrdlo

nedokázalo ten vláknitý žvanec vůbec pozřít, ale on dál žvýkal a žvýkal.
Šest Kzintů vytřeštilo oči a přistoupilo blíž. Uši se jim poba-veně třepaly, ale oni žádnou veselost necítili. Cítili, že nemohou věřit vlastním očím. A teprve tehdy si Dloubač v nose uvědo-mil, že kdyby tohohle ukňouraného zbabělce na místě zabil, žádnou čest by si tím nezískal. A co hůř, kdyby porušil své slovo, sám by se odsoudil k smrti. Uši jeho předpokládané oběti ztratily cenu.
Toho dne se pro jediného „býložravého" Kzinta na Hssinu spontánně ujalo nové jméno: Požírač trávy. Ta událost se ne-dala utajit. Rozletěla se po hssinské základně jako stepní požár. Čiirr-Nigova rodina se jej zřekla. V docích mu odmítli nadále svěřovat k opravě gravitační polarizéry.
Neměl kde spát, co jíst, neměl si s kým promluvit a ztratil prá-ci. Chvíli přežíval v temných koutech, na střechách a v tunelech, kde lovil prchající hlodavce. Bylo těžké zůstat čistý. Jednou si ho spletli s prašivým telepatem. Dokonce se pokoušel i žvýkat kořínky, aby utišil hlad, ale ty se v jeho žaludku proměnily v plyn a bylo mu z nich špatně. Žebral - a dospělí Kzintové předstírali, že neexistuje. Jednou ukradl z klece živého vatacha, kterého pověsili ven, aby se nadýchal čerstvého vzdu-chu. Kdyby ho chytili, hrozil by mu za takový čin trest smrti. Zařídil to tak, aby to vypadalo, že se vatachovi podařilo utéct. Všichni od něj očekávali, že vystoupí na povrch a zmizí v horách aby tam zemřel, ale neměl skafandr.
Když škemral o povrchový skafandr, pak ano, pak mu pozor-nost věnovali a šlechetně mu jeho přání splnili. Leč Požírač trávy nezamířil do hor - využil skafandr k tomu, aby se znovu vloupal do Výběhu, převážně proto, že se potřeboval vykoupat. Namočit se do vody nebyl nejlepší způsob jak se vykou-pat, ale musel stačit. Celý den strávil tím, že si čistil a vyčesával srst. Když se neobjevil nikdo, kdo by ho přišel vyhodit, nevi-děl důvod proč odcházet.
Tentokrát se skrýval pečlivěji. Věděl, jak se schovat. Držel se dál od loveckých výprav a také už věděl mnohem víc o způso-bech jotoků. Stopoval divoké jotoky ve větvích stromů a oni lovili jeho, když se nedíval. Z nedostatku jiné činnosti začal studovat jotokskou anatomii - plíce vnitřní paže, které zásobo-valy srdce a rozdvojovaly se, čímž umožňovaly zpěvavý hlas, mozek, tvořený tkání zvláštní chuti, jež vyrůstala okolo srdce, zuby podúst uzpůsobené ke žvýkání listí, které, když se na-brousily, poskytovaly prvotřídní materiál na hroty oštěpů.
Požírač trávy si vybudoval tři skrytá doupata. Předstíral, že je prehistorický Kzint žijící v době před vznikem jazyka, před ob-jevem železa nebo vynálezem střelného prachu a že hájí své teritorium. Podle Strážců to byla éra, ve které kzintští otcové často jedli vlastní syny, aby ostatní mezi sebou nemuseli tolik soupeřit. S hořkostí přemítal nad tím, jak se doba změnila. Teh-dy kzinret své děti ukrývaly a zuřivě je bránily. Kzinret se stále snažily vystupovat ochranářsky. S láskou si vzpomněl na mat-ku - bez ní by už dnes nebyl naživu.
Když se jednoho rána rozsvítila světla, prosvítající listím zele-nými a žlutými paprsky, nastražil uši, aby mu neunikl zvuk blíží-cích se kzintských lovců, ale neslyšel nic než hmyz a padající větev. Z širokých listů stékala voda. Z větve na větev se hou-pal firg, přičemž pokaždé pronikavě zakejhal. Vidět ho bylo jen díky červeně zbarveným šupinám na zádech.
Zavětřil - nezachytil žádný z kzintských pachů. Sám však ne-byl. Nikdy nedokázal zachytit pach jotoka, protože jotokové měli schopnost imitovat jakékoliv aroma, ale les mu i tak poskytoval dost signálů. S rozšířeným čenichem zaznamenal sladkou, kyse-lou a kořeněnou vůni šťavnatých plodů. Všiml si slupek pukavých hroznů. Někde poblíž seděl jotok a jedl ovoce.
Ano - támhle byl. Zpoza skaliska jej sledovala spousta očí. Jednou paží se stále držel větve, aby se mohl střelhbitě vy houpnout do zeleně nad hlavou, dost vysoko na to, aby mohl bezpečně zmizet. Kořist pro dnešní jídlo, možná. Ale tohoto tvora nebude snadné vystopovat. Nejlépe udělá, když ho za-tím bude ignorovat, ale ne úplně.
Požírač trávy si našel kmen porostlý révou pukavých hroznů a vyškrábal se nahoru, aby utrhl jeden zralý trs. Mely tuhou slupku, ale ta pro jotokské stoličky nic neznamenala. Umístil hrozen na pařez tak, aby jej kořist viděla, a stáhl se tak daleko, aby se dostal ze zóny strachu. Věřil, že ve zvířeti zvítězí zvěda-vost a půjde si nabídnuté ovoce prohlédnout.
Nebyl si úplně jist, jak by měl nastražit past. Údy tohoto joto-ka měly tvar a sílu dospělého zvířete, ale srst se mu leskla jako mláděti. Mohl být stále příliš mladý na to, aby vládl vyvinutou inteligencí, ale přesto již možná dosáhl věku, kdy jeho druh získával - a to velmi rychle - dedukční schopnosti srovnatelné s kzintskými. Tak by se stal jednak velmi obtížně polapitelnou kořistí a navíc i velmi nebezpečným zvířetem.
Poté, co snědla hrozny, zůstala jeho kořist na místě. Seděla na ústech, sledovala ho, lokty ve vzduchu. Přiblížil se a jotok ustou-pil, opatrně se vzdálil a on šel za ním - zvláštní chování na divokého jotoka. Zvíře tam bylo i příštího dne ráno. Bylo mno-hem blíže, sedělo nad ním v koruně stromu a dívalo se na něj.
Znovu je nakrmil. „Máš tu pár pukavých hroznů, Dlouhá ruko! Hej! Dlouhá ruko!"
Když ustoupil na požadovanou vzdálenost, seskočil jotok na zem, aby zhltl nabízené ovoce. Strkal si hrozny do podúst jeden po druhém a podivným bočním pohybem je žvýkal. Po celou dobu na něj dvěma očima zíral, jedno upíral na ovoce, zatímco ostatní trhavými pohyby sledovaly okolí.
A pak… „Dlouhá ruka," napodobil Kzintův hlas plicní štěrbi-nou na jedné ze svých paží."Dlouhá ruka," odpověděla jiná paže.
Kzint úžasem napřímil své vějířovité uši. Díky svým nedáv-ným rozhovorům s jotokskými otroky porozuměl tomu, co zví-ře říká. Jeho hlasy byly melodické, syčení a hrdelní hlásky jazy-ka Hrdinů vyslovoval tlumeně. Fascinovaně naslouchal, když si paže začaly s těmi slovy hrát a harmonicky si mezi sebou povídaly. „Dlouhá ruka. Dlouhá ruka. Dlouhá, dlouhá, dlouhá ruka. Ruka… ruka… ruka!"
Zacvrlikal, spokojen sám se sebou, přešel na posměšné na-podobování zvuků různých druhů hmyzu, pak se posadil a čekal na odpověď žlutooranžového Kzinta.
„Pojď sem, Dlouhá ruko," řekl svým nejlíbeznějším hlasem. „Chci tě sníst, ty hloupé zvíře."

„Chci tě sníst. Chci tě sníst,“ napodoboval jej jotok.
„Pozoruhodné,” pomyslel si. Našel jotoka ve stádiu přecho-du. Chovatel jotoků mu říkal, že když bude některé z těchto zvířat krmit v tomto stádiu jejich vývoje, bude za ním všude chodit a napodobovat ho. Jotokové byli skutečně velmi zvlášt-ní. Své děti nevychovávali v rodinách, neměli žádná rodinná sídla, žádného Patriarchu, žádné matky, žádné bratry, kteří by je terorizovali, žádnou kázeň, žádné hračky, žádné hry na váleční-ky. Jednoduše vyrůstali v lese a když dospělý jotok zatoužil po rodině, udělal si výlet do lesa, našel zdravého mladíka, kterému se podařilo přežít, a vzal si ho domů.
Jotok ve stádiu přechodu byl „naprogramovaný” tak, aby přilnul ke každému, kdo jej adoptoval. Rasa jotoků měla tu smů-lu, že se vyvinula na planetě, kde představovala jedinou inteli-gentní formu života a tak mysl v přechodném stádiu nedokáza-la dost dobře rozlišit dospělého jotoka od dospělého Kzinta. Stačil jí jakýkoliv inteligentní rodič. Proto z nich také byli tak výborní otroci.
Uběhlo několik dní a Dlouhá ruka ho stále následoval a už se vůbec svého kzintského rodiče nebál. Ke Kzintovu údivu se mu podařilo získat slovní zásobu čítající více výrazů, než kolik by mohl spočítat na svých pětkrát pěti palcích. Pokoušel si vybavit, jaké to bylo být kotětem. On se určitě nenaučil zákla-dy jazyka Hrdinů za tak krátkou dobu.
Když si chytil hlodavce a byl udiven tím, že Dlouhá ruka okamžitě zmizel v lese a vrátil se s dalším, začalo ho silně zají-mat, co všechno by toho tvora dokázal naučit. Mohl by se naučit používat nástroje? Zaostřil nožem kus větve a podal čepel jedné z pěti paží. „Teď to zkus ty, Dlouhá ruko.“
„Dlouhá ruka, zkusí.“ Jotok neuspěl. Kvílel zklamáním, ale nůž Požírači trávy nevrátil a dožadoval se práva, aby směl ve svých pokusech pokračovat. O půl dne později to stále ještě zkoušel a tou dobou už byl se sebou mnohem spokojenější. Kůl byl mnohem ostřejší, třebaže velmi krátký.
Kzintského mladíka absurdita jejich vztahu nadchla. Zjistil, že se škrábe na stromy, které se občas pod jeho vahou prohýbaly, jen aby sehnal pro svého Dlouhou ruku nějaké vybrané po-choutky, zatímco Dlouhá ruka se zaplétal do podrostu, když pro něj honil hlodavce. Už o Dlouhé ruce neuvažoval jako o jídle, dokonce ani jako o „tom”. Nejvíce však oceňoval to, že Dlouhá ruka nikdy nespal - nejméně jedna paže byla vždy vzhůru a hlídala je před nebezpečím.
Nebezpečí existovalo. Divocí jotokové, kteří prošli stádiem přechodu aniž byli adoptováni, vyrostli v nespolečenská zví-řata bránící svá teritoria a přestože byli ve dne plaší a lovcům se vyhýbali, v noci představovali smrtelné nebezpečí. Neměli jazyk ani žádné vzdělání, přesto byli docela dobře schopní vy-mýšlet nástroje a osnovat složité odvety za minulá příkoří. Vě-děli, že Kzintové jsou jejich nepřátelé. Vraceli se ve vlastních stopách, aby je zmátli, líčili pasti a tropili si z nich žerty.
Největší nebezpečí samozřejmě představovaly skupiny kzintských lovců.
Požírač trávy žasl nad tím, jak dobře Dlouhá ruka Výběh znal a jak rychle je dokázal vyvést z nebezpečí. Stal se z něj velmi užitečný společník.

6. Kapitola
(2392 n.l.)

Cítil palce tahající ho za srst. Nevšímal si toho, protože věděl, že jeho chlupy Dlouhou ruku fascinují. Tahání palců bylo čím dál naléhavější. Rozevřely mu oční víčka. „Lovci, lovci, lovci,“ šeptaly paže, občas si skákajíce do řeči.
Požírač trávy okamžitě jediným neslyšným pohybem vysko-čil na nohy. Ale brzy bylo jasné, že je sledují stopařští mistři. Opustili vysoké stromy rostoucí pod kupolemi, protáhli se pod-zemními tunely, přešli tmavé bažiny, vylezli na ožehnutá skalis-ka, sešplhali sklaními rozsedlinami do korun stromů rostoucích na nižším podlaží. Jejich cestu většinou volil Dlouhá ruka. Ale své pronásledovatele se jim žádným trikem nepodařilo setřást nadlouho. Zoufalý kzintský mladík se po celou dobu ohlížel po lovecké skupině, větřil a občas vyslal svého obezřetného joto-ka, aby prozkoumal jejich okolí z koruny stromu.
Uprchlíky stopovali tři jotokové z větví stromů a jeden Kzint ze země. Nespěchali, ale byli vytrvalí.
Poslední návrat ve vlastních stopách byl chybou. Dostali se přímo mezi jotokské naháněče a ti je pak drželi ve středu svého trojúhelníku, ať se hnuli kamkoliv. Byli v pasti. Zahlédl ve vět-vích záblesk žluté livreje a hned věděl, kdo je loví.
„Neunikneme, Dlouhá ruko. Stůj.“
Jeho jotokský otrok mu neporozuměl zcela přesně. Zvíře vy-razilo na třech zápěstích vpřed, mávajíce rukama, zmateně se vrátilo, šplhalo po stromě nahoru a dolů, spustilo se na všech pět zápěstí a chystalo se k běhu, celé roztřesené strachem. Požírač trávy čekal smířen se smrtí, zatímco si v duchu zkou-šel různé fráze vyjadřující podřízenost. Konečně se v podrostu před nimi objevil obrovský Kzint, jehož volné tempo odráželo jeho pokročilý věk. Přistoupil k mladíkovi.
„Aha, to jsi ty,“ řekl.
„Neměl jsem kam bych jinam šel, ctěný bojovníku,“ vysvětlo-val zasmušile Požírač trávy.
Kzint omluvu jeho zločinu ignoroval. „Už nenosíš dětské jmé-no Čiirr-Nigova domu. Jak ti mám říkat?“ zeptal se Chovatel jotoků.
„Požírač trávy,“ odpověděl vyobcovaný mladík vzdorně.
„Nevhodné jméno,“ zavrčel Chovatel jotoků. „Jméno musí vyjadřovat současnou pravdu. Živil ses trávou? Myslím, že ne - lovil jsi a pojídal moje jotoky a různá malá teplokrevná zvířata. Požírač divokých jotoků by ti sedělo lépe.“ Sjel pohledem k Dlouhé ruce.
„Poběžíme!“ řekl Dlouhá ruka. „Teď!“ nabádala další z jeho paží, ale zvíře se nehnulo z místa.
Obr se natáhl a jemně mu vytáhl jedno oko z obrněného důl-ku tak daleko, jak to jen šlo a prohlížel si jeho lubrikační žlázy. Pak vzal jednu z jotokových paží a zkoumal jeho palce. „Přesně ten pravý věk. Budeš v něm mít naprosto věrného otroka, když ho vycvičíš tak, jak ti řeknu. Nezahnal jsi ho od sebe?“

„Ctěný starce, nedávno jsem získal nějaké zkušenosti s jotoky v docích. Mluvím příslušnou hatmatilkou. Spíš mě našel tady Dlouhá ruka, než abych ho našel já.“
„Možná bychom ti mohli říkat Cvičitel otroků. To je dobré obchodní jméno. Vyhovuje ti?“
„Lépe než Požírač trávy.“
„Tohle jméno přede mnou nikdy nepoužívej!“ zaprskal Cho-vatel jotoků. „Položil jsem ti prostou otázku. Odpověz! Vyho-vuje ti?“
„Cvičitel otroků k vašim službám, ctěný Půlboltče!“ Odmlčel se. „Nabízíte mi zaměstnání?“
„Otrokář jako já a nabízet zaměstnám? Možná bych ti výmě-nou za ochotnou službu mohl poskytnout jídlo a přístřeší.“
„Jsem věrný bojovníkovi, který poskytuje čestné vedení!“
„Dobře řečeno, na recidivistu.“ Zastříhal ušima, aby zdůraznil svá slova. „Samozřejmě tě nemůžeme všem předvádět, ale mohu ti poskytnout dost práce a držet tě stranou od ostatních. Máme společné potřeby. Máš nastražené uši? Byl jsi v kontaktu?“
„Kdo se skrývá, je hluchý.“
„Tak mám pro tebe šokující zprávy. Po paprsku přišlo na Hssin včasné varování, že se blíží menší flotila. Je na cestě už dlouho a velí jí Vrchní velitel dobyvatelských sil Šuut-Riit z Kzinské admirality. Připraví Hssin o Hrdiny i válečné lodě a také o všechny jotokské otroky, které mu budeme moci po-skytnout. Jeho dobyvatelské výpravě proti opičím světům po-žehnal samotný Patriarchát. Patriarcha!
Už jsem obdržel předběžné požadavky a neodvažuji se být laxní v jejich plnění. Kdo ví, jak se tenhle Šuut-Riit vypořádává s těmi, kdo selhali. Nemám chuť to zjišťovat na vlastní kůži. Budu mít spoustu práce a potřebuji pomoc. Tvé služby mi ni-kdo závidět nebude. A co se týká těch moralistů, kteří by pro-mrhali tvůj život, stačí, když jim zamávám před nosem Šuut-Riitovými rozkazy a hned těm nabubřelým požíračům koťat slehne srst.“
„Šuut-Riit?“
„Očividně je to člen Patriarchovy rodiny. To je vše, co víme.“
„A přijde sem!“
„Je pravda, že v tak odlehlých oblastech Patriarchy moc čas-to nevídáme a dovedeme se bez nich docela dobře obejít, ale podle všeho už pronikly zprávy o opicích do vnitřních světů a nakazily naše bohatší Hrdiny horečkou dlouhé cesty. Rody na Ka'aši,“ - použil kzintský výraz pro Wunderland - „z toho nebudou mít radost.“
„Nebudou mít radost z toho, že jim věnuje pozornost sám Patriarcha!“
„Mladíku, tahle zapadlá část naší říše po generace přitahova-la pouze dobrodruhy, Kzinty, které z bohatších světů vyhnali jejich otcové, dluhy, touha být tam, už Patriarchát nesahá. Ně-kdy je sem přivedlo přebujelé sebevědomí a jindy, jako v mém případě, jejich zbabělost. Hrdinové s rozcuchanou srstí. Kdo jiný by dokázal po celé roky snášet pobyt v přeplněných a páchnoucích lodích? Wunderland nám seslal sám Zubatý bůh. Proč by měli Hrdinové, kteří tam žijí, cítit touhu lehnout si na záda a nastavit hrdla těm, kteří už vládnou nesmírným bo-hatstvím? Ve vzteku budou Šuut-Riita vyzývat, ale když ukáže že je schopný, podřídí se mu. Šuut-Riit dokáže, že schopný je. Znáš dějiny?“
„Naslouchám Strážcům.“
„Ty nemyslím! Sebrané Hlasy. Včera v noci jsem dal do ske-neru paměti rodu Riitů. Ti vždy dokázali vycítit vítězství a po-hodlně sledovat jeho stopu rychlostí světla. Pak vítěze donutí přijmout jejich vítězství. Riitové jsou přemožitelé slavných do-byvatelů. Když se jim podrobíme, budeme si moci ponechat slušnou část toho, co jsme dobyli.“
„A když ne?“
„Začnou tím, že nám seberou naše dcery. Potom začne být horko a srst zvlhne strachem.“
„Řekl bych, že bude spousta soubojů.“
„Ano, až budeš ten masakr sledovat - jestli jsi moudrý, tak z hodně silného bunkru - měj na paměti, že Patriarchův rod vyzývají jen blázni, kteří chtějí očistit rasu od své vlastní ztřeš-těné krve. Tady jde o rod samotného Patriarchy a nejen něja-kého putujícího vládce. Jsi se mnou?“
„Tímto okamžikem začínám sloužit vašim potřebám, moudrý a milosrdný Hrdino! Neudělám žádnou chybu!“
„Ovšemže budeš dělat chyby, arogantní kotě, a taky tě za ně budu mlátit tak, až ti bude mozek skákat v hlavě, ale zase ne tolik, abych ti ho poškodil. Než půjdeš za mnou, upokoj svého otroka. V tomto stádiu jeho vývoje je velmi důležité zbavit jej strachu. Musí cítit, že nás smí nechat být, přestože už je na tebe hormonálně navázaný a není schopen tě opustit. A je nezbyt-ně nutné, aby dostával povely od tebe a ne ode mě. Až půjde-me zpátky do mého doupěte, dbej na to, aby byl vždy blíže tobě než mě. Pochopil jsi to?“
„Ano, ctěný učiteli.“ „Budu se tě snažit svést, abys mé nařízení porušil. Bez ohledu na to co udělám, drž svého jotoka blíže k sobě než ke mě! Tvůj výcvik právě započal.“ Chovatel jotoků zařval burácivým Rr-wrowr a jeho otroci oblečení v livrejích se spustili ze stromů a zformovali se pro návrat domů.
Zatímco Cvičitel otroků následoval svého nového ochránce, přemýšlel o tajemném Šuut-Riitovi. Flotila! Mytický Patriar-chát přichází na Hssin! Protože světlo je rychlejší než gravitač-ní polarizér, začne být Hssin netrpělivý dlouhá léta před tím, než Vrchní velitel dobyvatelských sil dorazí, ale tato prodleva byla dobrá k tomu, aby poskytla Cvičiteli otroků dost času k přípravě.
Bude cvičit otroky pro Patriarchovu domácnost!
Tato myšlenka obrátila jeho pozornost k Dlouhé ruce, kte-rý je následoval s nadšením opice, jíž vlečou za kroužek v nose. Podrbal zvíře po bradavičnaté hlavě a hodil mu kla-cek takovým směrem, aby pro něj muselo běžet směrem od obra.
Ale Cvičitel otroků nedokázal soustředit své myšlenky na otroky. V duchu stál na můstku Číhajícího lovce, následoval Šuut-Riita přes hvězdné pláně a slídil po kořisti. Jeho duše už složila slavnostní přísahu věrnosti tomuto Hrdinovi, který mu svou zázračnou zprávou z vesmíru zachránil život. Považoval ten zázrak za osudové znamení: Šuut-Riit pro něj

představoval světlo, jež ho povede na cestě k hrdinství.
Když dorazili do otrokářovy ubikace, vytetoval Chovatel jo-toků Cvičiteli otroků na tvář černou skvrnu tak, aby její kresba nenápadně prosvítala skrze srst a nařídil, aby pro jeho svěřen-ce nachystali fialově nachovou tuniku ve stylu vzdáleného Wkkai, který nebyl na Hssinu v módě. Nic z toho nesloužilo jako přestrojení, ale umožňovalo místnímu Kzintovi, aby tváří v tvář tomuto vyděděnci mohl říct „Cvičitel otroků" a nepo-myslet si při tom Požírač trávy.
Starý Kzint svého mladého učedníka varoval, aby o své zba-bělé minulosti nikdy nemluvil. Tak na toto téma nikdy nepřijde řeč. Pro Kzinta bylo nebezpečné mluvit o předchozím životě, pokud druhý Kzint žil pod jiným jménem, dokud se o tom ne-zmínil sám.
„Za nějaký Čas budeš mít svou vlastní armádu otroků, jež budou sice vlastnit jiní, ale kteří budou věrní tobě. Nebudeš potřebovat žádné jiné jméno než Cvičitel otroků, abys vnesl strach do nohou kzintských válečníků. Dobře se oblékej, neu-siluj o pocty, které tvému postavení nepřísluší, chovej v úctě své věčné slovo - a měj své otroky vždy po ruce."
Uvedl Cvičitele otroků do jeho doupěte a vzal ho na prohlíd-ku po noclehárně jotoků tvořené plošinami na kůlech pod kupolí bez oken. O patro níž, pod zemí, se nacházely cvičné simuláto-ry, na nichž se otroci učili svému řemeslu.
„Na co chce Šuut-Riit tolik jotokských otroků? Mnoho rodin na Hssinu by jotoka do svého domu nikdy nepustilo."
„Řekl bych, že si jich Šuut-Riit cení jako mechaniků."
„S nástroji zacházejí zručně! Když jsem pracoval v docích, můj dohlížitel mi rozkázal, abych se naučil všechno, co znají mí otroci, ale musím přiznat, že když jsem potřeboval tři ruce, jed-na mi vždycky chyběla! Jeden plus tři oktály palců!"
„Vzpomeň si, že jotokové vyvinuli gravitační polarizér v době, kdy my jsme žasli nad pazourkem. Jotokové si nás najímali pro naše válečnické schopnosti a ne pro to, že bychom rozuměli strojům."
„Je skutečně pravda, že kdysi jotokové vládli nám?"
„Veleli lodím, které nás poprvé vynesly ke hvězdám. Ale řád se vyvíjí ze zmatku. Vegetace se vyvinula, aby panovala nad skalisky, býložravci se vyvinuli, aby vládli nad vegetací a ma-sožravci proto, aby si podrobili požírače rostlin. U samců se vyvinula inteligence, aby vládli nad samicemi. Podle přirozené-ho stavu věcí povstává válečník nad mechanika."
„A moudrost stáří stojí výše než nepoučené mládí. Porozuměl jsem tomu dobře?"
„Máš za sebou nepodařený začátek, ale pořád se ještě můžeš dožít věku, kdy ti srst začne línat a už nebude dorůstat - pokud tě dřív nedostane do problémů tvoje podlézavost."

7. Kapitola
(2392 n.l.)
Dlouhá ruka byl zcela udiven podivnými místnostmi, do kte-rých ho Žlutý zavedl. Byl to děsivý svět, spíše kvůli tomu, že v něm nerostly žádné stromy než kvůli odsouvajícím se des-kám, které odkrývaly otvory v hranicích světa. První diskuse, kterou mezi svými já vedl, se týkala toho, jak budou jeho ústa jíst, když tu nerostou žádné listy. Oči hledaly listy a každé z jeho já neustále žádalo, aby se mohlo podívat očima těch druhých, jestli nějaké nejsou opačným směrem. Zvláště vy-strašená se cítila hubená (paže).
A další věcí bylo, že tento svět obsahoval příliš mnoho těch žlutooranžových masožravců. Naplňovali všechna jeho já úz-kostí. Nevěděl, proč je právě ten jeho zvláštní, až na to, že když byli spolu, jeho nervozita vždy zmizela. To se pak děly velmi zajímavé věci.
Mezi sebou říkal svému zvláštnímu masožravému společní-kovi Jemný-Žlutý, což nebylo slovo které vibruje, ale slovo pastelových barev, jaká používal když komunikoval mezi se-bou. Jemný-Žlutý byl „světly světa prosvítajícími skrz prople-tené koruny stromů". Lepší lesní obraz pro to neexistoval. Zdálo se, že jeho společník má i hlasové-jméno, ale pravidla pro jeho tvoření mu připadala zmatená. Občas se o svém těle zmiňoval jako o „Hrdinovi", občas jako o „Válečníkovi", občas jako o „Kzintovi". Když se začal nazývat „Požíračem trávy" nebo „Bezzubcem", stával se pobyt v jeho blízkosti nebezpečným. Hlasová jména se střídala jako den a noc. Zatím poslední bylo „Cvičitel otroků". Nejjednodušší bylo o něm uvažovat jako o Jemném-Žlutém.
Chlupatý Jemný-Žlutý znal hru s nízkofrekvenčními zvuky, která byla tak vzrušující, že by ji Dlouhá ruka hrál snad pořád. Když Jemný-Žlutý utišil svůj vibrátor (vypadalo to, že ho má zapříčený v krku -v místech, kde ho nemůže rozžvýkat), cítil Dlou-há ruka nutkání bručet, hučet a švitořit, aby si vynutil pokračo-vání hry. Když se úmyslně snažil udržet jedny své plíce poti-chu, mohl se spolehnout na to, že ticho poruší nějaké jiné. Velká (paže) měla lepší sebekontrolu než hubená (paže).
Hra měla svá pravidla. Každý oční-obraz měl svůj ušní-zvuk, který znal jen Jemný-Žlutý a Dlouhá ruka ho musel uhodnout. Protože druhy a variace ušních-zvuků byly nekonečné, bylo bez konce i pátrání po zvuku, jenž by obrazu odpovídal. Vzrušující na tom bylo to, že když jeho já prokázala chytrost, mohla použít slov, aby z Jemného-Žlutého vyloudila další slova a co víc, moh-la je dokonce použít jako pomůcku k tomu, aby ona sama odha-lila význam nových slov. Jeho já mezi sebou navzájem závodila. Čí plíce jako první vytvoří správnou sekvenci zvuků? Občas promluvily všechny najednou. V takových závodech vynikala krátká (paže) a často hrála roli hlavního mluvčího. Když krátká (paže) spala, byl Dlouhá ruka méně pohotový.
Tento svět za stromy obsahoval mnoho nových obrazů, mno-ho slov.
„Listy," řekla krátká (paže). „Listy, listy," opakovala hubená (paže), protože tam žádné nebyly.
„Aha, máš hlad." Jemný-Žlutý odešel z jeskyně… výtahem? Dveřmi, dveřmi, opravila ji krátká (paže). Když chtěl Dlouhá ruka jít za ním, žádné tam nebyly. Úzkost.
Ale Jemný-Žlutý se vrátil s košem na trávu. Velká (paže) pře-mýšlela o správných slovech pro to, co viděla, a přicházela s různými návrhy, zatímco osahávala jednotlivá stébla, která se proplétala velmi pravidelným způsobem. Její

oko nikdy nic po-dobného nevidělo. „Listy sedí na podlaze-z-trávy," řekla krátká (paže), čímž sdělila myšlenku, že plochá „podlaha" nemůže být správným slovem pro dutou nádobu. „Je to koš a žádná podlaha. Vzal jsem ho v oddělení otroků. Řekni koš."
„Koš, koš. Koš trávy. Koš na trávu."
„A ne abys ho rozebral! Copak tě ta zvědavost nikdy nepře-jde?"
Dlouhá ruka zvedl koš dvěma pažemi a vysypal listí na podla-hu. Posadil se na ně s lokty ve vzduchu a začal přežvykovat. „Dobré," vykřikly sborem všechny paže.
„Když tě vidím, jak si sedáš k jídlu, třepou se mi uši."
„Mé uši se třepou, když tě vidím jak si sedáš, abys vyměšo-val. Jedna-ústa lepší než dvě."
„Dlouhá ruko, tvé uši se netřepou. Ty máš uši uvnitř zápěstí."
„Třepat? Třepat?" Dlouhá (paže) se pozvedla natolik, aby si mohla svým okem prohlédnout rezonanční misky na zápěstí, jimiž analyzovala zvuk.
Cvičitel otroků na ukázku zatřepal ušima. Upřímně se bavil. Já tohle dělám vždy, když říkám vtip. Podle čeho poznám, že říkáš vtip tyl"
„Vtip?"
„Někdy jindy!"
Cvičitel otroků se potřeboval vyspat, proto se Dlouhá ruka zavěsil na úchyt na zdi a uspal se také. Vzhůru zůstala jen pihovatá (paže) a hlídala dveře. Pihovatá (paže) si potřebovala probrat spoustu věcí, ale to bylo velmi obtížné, protože ze čtyř kanálů přicházelo jen ticho spánku.
Myšlení probíhalo pomalu, když ostatní-paže nepřispívaly svými otázkami-odpověďmi. Ale i otázky samy o sobě byly zajímavé. Co se stalo s lesem? Proč nepřítomnost stromů způ-sobuje plochost podlahy? Co je to sklo? Jak může něco nevidi-telného odolávat tlaku ruky? Jakým způsobem je R'chšssira uchycená na svém stropě? Jsou na každém světě lampy jiných barev?
Ještě mnohem více otázek se objevilo ráno, když Jemný-Žlu-tý vedl Dlouhou ruku do jeskyně plné divných tvarů a úponků, jež pohlcovaly paže a oči. Byl tam s nimi ten obrovský masožravec a jeho dech páchl masem listrožravce. Děsivé. „Do stroje se ti ho dát nepodaří - propadají panice, když nemohou hýbat pažemi - a nemá dost velkou slovní zásobu na to, aby pochopil vysvětlení. Budeme mu muset píchnout trazin. Nejdříve ho necháme dívat, jak z trenažéru vychází nezra-něný jotok."
Dlouhá ruka stál tak blízko u svého žlutého společníka, jak to jen bylo možné. Postavili ho příliš blízko k jemu podobnému velkému býložravci, který byl zavěšený ve vzduchu s pažemi zastrčenými v silných rukávech a očima zakrytýma čepičkami, z nichž vyčuhovaly podivné úponky. Jeho paže se zmítaly jako by se houpal a běžel mezi stromy - ale přitom zůstával stále na místě. Strašidelné.
Velký Kzint mu uvolnil oči. Rukávy sklouzly. Zatímco zvíře uvolňovali, dospěly tři z mozků Dlouhé ruky současně k závěru, že on ho má nahradit. Tři paže začaly couvat - a nemohly se pohnout.
„Trazin ti neublíží. Pár úderů srdce a bude pryč." Soukali ho do rukávů a on se nemohl bránit. V reakci na šok ze znehybnění se mu oči reflexivně stáhly do obrněných důlků, ale ne-dokázal je udržet zavřené, když je obr jedno po druhém vyta-hoval ven a zasouval do kapsiček. Byl slepý a paralyzovaný. Byla tohle smrt, které unikal celý život?
Všechny jeho mysli přešly do únikového režimu. Ale dříve než mohl na útěk být jen pomyslet se… z ničeho nic… ocitl v lese. Dokonale vní-mal každý detail, ale necítil žádný pach. Neprošel žádnými stěnami ani dveřmi. Že by se po smrti každý dostal do lesa bez pachů? Stále se nemohl hýbat, ale jeho palce svíraly větev, takže nepadal. Žádné Kzinty kolem sebe neviděl. Když znehybnění odeznělo, chopil se příležitosti a dal se na útěk; míhal se mezi stromy, jako by letěl, každého stromu se jen letmo dotkl a už sahal po dalším.
Krajina mu připadala neznámá a podle pachů se orientovat nemohl. Stromy byly příliš vysoké. Když vyšplhal tak vysoko jako to jen šlo, zjistil, že tu nejsou žádné lampy. Na místě, kde by se měla nacházet střecha, pluly jakési bílé chumáče. Ať udělal cokoliv, nedařilo se mu zorientovat, dokonce i jeho srny- si pro rychlost lehce protiřečil jeho očím a pocitům v jeho kůži. Ve vlastních stopách se vrátit nemohl, protože než se ohlédl, svět se za jeho zády změnil - to, co leželo za ním, bylo stejně neznámé jako to, co se nacházelo před ním. A to bylo špatné.
Mezi stromy se objevilo jezero, větší než všechna, která kdy viděl, a také modřejší, než by mělo právo být. Uháněl mezi silný-mi větvemi podél linie pobřeží a trnul hrůzou, že mu jezero zmizí, pokud je na chvíli ztratí z očí. Vysoko nad pláží se zastavil.
Jeho stromu narostla plicní štěrbina a promluvila: „Já jsem strom."
Vylekal se a vrhl se k dalšímu stromu - téměř jej minul. „Hezký skok," řekl pták, který ho sledoval.
Zíral na strom (třemi ze svých očí) a na ptáka (zbývajícími dvěma). Kolik existuje různých druhů světů? zeptala se piho-vatá (paže) zoufale. Po chvíli si Dlouhá ruka zvykl. Svět mu trpělivě dával lekce v mluvení a používal přitom tentýž kód obraz-zvuk, jaký ho předtím učil Jemný-Žlutý. Kameny mluvily. Pařezy mluvily. Zvířata mluvila. Bylo to velmi zneklidňující.
Oblast předvídatelného se posunula. A nebýt schopen před-vídat znamená nebezpečí. Ukrýt se a přemítat o souvislostech. Rychlá (paže) roztržitě sáhla po kuželovitých listech, aby natrhala pár borůvek, jimiž by nasytila hlad svých podúst. Ale nebylo co žvýkat. Šok. S jídlem bude v tomto světě problém. Příliš mnoho problémů.
„Sněz mě," řekl list.
Zkusil to. Vnímal jen výraznou chuť, ale stále neměl co žvý-kat.
„Hořké," řekl list, který znovu zázračně vyrostl. „Sněz mě zno-vu."
Udělal to. Chutnal jako květy sladkého rákosí nebo dokonce jadérkové borůvky, ale znovu neměl v podústech nic, co by mohl žvýkat.

„Sladké," řekl ten věčný list. „Sněz mě znovu."
Chtěl Jemného-Žlutého, a to hned. „Cvičitel otroků!" zaúpěl.
Na jeho zavolání se okamžitě rozhostilo jemné příšeří, které přecházelo do tmy černější než v té nejhlubší jeskyni. Jemný-Žlutý se pomalu jako lampa za rozbřesku objevil po jeho boku, aniž by však vrhal do temnoty jakékoliv světlo. Masožravcův obraz byl příliš ostrý, příliš oranžový a jemně se chvěl. Natáhl paži porostlou srstí a dotkl se oka na velké (paži). Hned nato se - podivným způsobem - ocitl jediným okem tam, kde začal. Jemný-Žlutý měl správnou barvu, obro-vitý Kzint stál vedle něj a oba je obklopovala jeskyně plná strojů. Všechna jeho já nadskočila, aby se mohla podívat okem velké (paže).
Teď už Dlouhá ruka cítil, že má paže pevně sevřené v rukávech. Panika. Smrt… začal se vzpouzet.
Obrovitý Kzint se stáhl, ale Jemný-Žlutý obratně vyprostil oči z čepiček a vysvobodil také jeho paže. Dlouhá ruka pood-stoupil naštvaně stranou, jedině pihovatá (paže) zvědavě sledovala jedním okem toho velkého žlutého šprýmaře.
„Vtip," řekl Cvičitel otroků.
„Máš mozek tam, kde bys měl mít vnitřnosti!" odsekl rozmrzele Dlouhá ruka, který už začínal zvládat své lekce anatomie. „Vtip," dodal, protože neměl vůbec v úmyslu urážet masožravce.
Ale po celý zbytek dne odmítal mluvit. V noci, zatímco Jem-ný-Žlutý spal, všechny jotokovy mysli debatovaly o tom, co viděly. Celá ta událost čpěla nebezpečím. Schovej se, nabádaly jej všechny jeho instinkty. Ale zvědavost byla daleko silnější! Mluvící stromy! Procházet stěnami! Vidět každým okem jiný svět! Tolik zázraků!
Při první známce toho, že Jemný-Žlutý je vzhůru, se začal drát ke dveřím. „Další vtipy!" domáhal se.
Během druhé lekce v omezovacím postroji se naučil čísla a obrazové symboly pro čísla. Když ho uvolnili, nadšeně všech-no počítal a nevycházel z údivu nad tím, že oblast mezi pojmem tři a mnoho se dá nekonečně dělit na zřetelné části a že ať počítá sebevýš, vždycky existuje číslo ještě vyšší. Počítal Kzinty, počítal lampy, počítal listy které jedl, pěkně jeden po dru-hém, protože pihovatá (paže) chtěla vědět, kolik listuje zapo-třebí, než utiší hlad. Virtuální světy omezovacího postroje byly dvojího druhu. V okamžiku, kdy ho unavil jeden, ho přemístili do druhého. Existovaly pracovní světy, kde se učil praktickou matematiku, umění péče o stroje a správnému způsobu jakým oslovovat své kzintské pány. Pak existovaly světy her skládající se z lesů a sklepení, v nichž se nevyzpytatelným způsobem měnily pří-rodní zákony. Občas děsivě, jindy zábavným způsobem. Když mu vrtošivá hra příliš zatížila mysli, přijímal přesun k seřizování gravitačního motoru s úlevou, když ho únavná práce na stro-jích přivedla do stavu, kdy si začal v duchu jednohlasně po-brukovat, byla pro něj hra radostí.
Čas uháněl. Jemného-Žlutého vídal stále méně a méně, přes-to byl čas strávený v Kzintové společnosti nabit vzrušujícími rozhovory. Cvičitel otroků přiznal, že Chovatel jotoků je nároč-ný velitel, zatímco Dlouhá ruka svého přítele učil geometrii a jak rozmontovat stroj. Jednou se jim takový stroj nepodařilo zase složit, protože otrok tak daleko ve své výuce ještě nedo-spěl. Za toto provinění je Chovatel jotoků nechal oba společně drhnout podlahu.
Nejlepší dny strávili na lovu. Dlouhá ruka měl na sobě zvlášt-ní uniformu se zelenými a rudými pruhy, která odlišovala otro-ky patřící Jemnému-Žlutému. Volným tempem procházeli Výbě-hem a hledali nové otroky, protože nedostali rozkaz, že se musí vrátit v určitém čase. Smyslům Dlouhé ruky se známé lesy, ryb-níky a skaliska jeho mládí zamlouvaly víc než virtuální lesy omezovacího postroje. Tímto lesem vanul čerstvý vzduch a stromy tu nemluvily. Na stropě byly lampy a jeskyně vedly pouze do nižšího podlaží.
Dlouhá ruka nadháněl kořist, protože věděl, kde se mláďata scházejí. Cvičitel otroků je potom svedl, zatímco Dlouhá ruka jej sledoval z úkrytu ve stromech. Ne vždy se lov podařil. Moh-lo se ukázat, že jotok, kterého stopují, je sice dost veliký, ale zatím stále nedotčený hladovou zvědavostí. Pak jej museli pro-pustit, dokud nedospěje. Nebo mohlo jít o divoké zvíře, jehož mládí již pominulo a které se hodilo jen na jídelní stůl, protože jeho inteligence ztratila schopnost zvládnout jazyk a proměnila se v pouhou lstivost.
Cvičitel otroků si nejlepší jotokské zajatce ponechával pro sebe. Tři z nich tvořili jeho osobní družinu: Dlouhá ruka, Šprýmař a Tichošlápek. Všichni tři absolvovali obvyklou výu-ku matematiky, mechaniky a údržbu gravitačních motorů. Ale mimoto Jemného-Žlutého doprovázeli při lovu. Všimli si, že má mezi Kzinty nepřátele a tajně spolu rozmlouvali o nebezpečí, které mu hrozilo. Nevyhnutelně se z nich stala jeho tělesná stráž, oči, které mu hlídaly záda.

8. Kapitola
(2396 n.l.)

Flotila přilétala. Jako ve všem, co se v Patriarchátu dělo, ani v jejím příletu nepanoval žádný spěch. Nejdřív na oběžné dráze kolem Hssinu zakotvila Vítězství u S'Raulu. Nevysadila žádné válečníky a nezahájila žádná diplomatická jednání, zato jménem Patriarchy povýšeně převzala povinnosti místního Orbitálního velitelství. Šuut-Riita, mimořádného válečného vyslance, za-stupoval Traat-admirál. Admirál dostal přísný rozkaz podrobo-vat si místní Kzinty hned od prvního setkání - byli sice pova-žováni za nelítostné válečníky, ale soudilo se, že se na jejich poslušnost nelze spolehnout.
Kzintové z vnitřních světů byli přes svou teritoriálnost zvyklí respektovat formality hierarchie velení, ale zdejší v divočině žijí-cí druh méně disciplinovaných Kzintů byl notoricky známý tím, jak se mezi sebou rval o kořist ze svých výprav. Byli to zabed-nění, kteří měli v povaze se vzpouzet i vyslanci samotného Pa-triarchy, pokud by dal najevo sebemenší známku slabosti. Patri-archa byl třicet let daleko paprskem světla a čtyřicet let lodí.
Hssinská flotila mohla reagovat arogantně. Hrdinové dobyvatelských výprav z Hssinu byli bratry Hrdinů doby vatelských výprav z Wunderlandu. Vítězství u S'Raulu mohli buď ignoro-vat, nebo dokonce dát povel k jejímu napadení, koneckonců šlo jen o velitelskou loď plnou elektroniky, ale s nedostatečnou výzbrojí. Ale copak by se hssinský vládnoucí rod Kasrriss-Ase odvážil demonstrovat takovou neúctu, když věděl, kdo přijde po

Traat-admirálovi? Proti Vítězství u S 'Raulu nic nepodnikli, naopak jí bez jediné-ho zavrčení a se sebezapřením předali kontrolu nad veškerou vesmírnou dopravou.
Po jedné, po dvou, se do soustavy R'chšssiry začaly trousit lodě, každých pár hodin jedna. Trvalo to celé měsíce. Přilétaly transportní lodě s hibernovanými válečníky, bojová plavidla, pomocné čluny, veškeré síly z pěti planetárních soustav, které se Šuut-Riitovi podařilo nalákat a shromáždit pod svým vele-ním. Žádná z lodí nevysadila na Hssinu jediného válečníka. Místo toho se usazovaly na oběžné dráze a kroužily ve velkých elipsách kolem rudé R'chšssiry. Admirál měl v úmyslu hrozit Hssinu zpovzdálí.
Za nějaký čas dorazil i Šuut-Riit osobně ve své kulovité bi-tevní lodi třídy Císařský trhač, která byla větší než cokoliv, co barbaři z Hssinu kdy předtím viděli. Představovala první nový typ bojové lodi z Kzinu, jaký se po staletích objevil. Její četné zbraně se hrozivě ježily na všechny strany. Tihle dobrodruzi z pohraničních vnějších světů se jistě přetrhnou, aby se do-zvěděli její technické údaje - a on jim je výhodně prodá.
Během těch šesti dní, než gravitační motory Trhače hrdel zpo-malily loď z cestovní rychlost pěti osmin c na rychlost R'chšssiry, se Šuut-Riit věnoval pohibernačnímu tréninku a masážím, bojovým simulacím a vyčerpávajícím radovánkám se svou oblíbenou kzinrret. Hibernace neprospívala ani svalo-vému napětí, ani reflexům. Bylo třeba dostat se rychle do kon-dice, což nikdy nezanedbával.
Většinu střetů Šuut-Riit zvládal pomocí logiky, která jeho pro-tivníky děsila. Ale i když selhala, sáhl nejdříve ke své prohna-nosti, než se nechal unést strašlivým hněvem, který potlačil veškerý odpor už jen pouhým pachem Riitovy zuřivosti. Přes to všechno potřeboval být ve vrcholné fyzické kondici pro případ, že by bylo nutné zkrvavit iracionálního nepřítele drápy a tesáky.
Pracovní doupě přiléhající k jeho soukromé kajutě bylo tvo-řeno malou místností, jejíž jednu stěnu pokrýval od podlahy až ke stropním trubkám holografický obraz savany. Nad Šuut- -Riitovým datovým terminálem visel moderní pulzní laser a starožitná kuše. Na podlaze bylo dost místa jen pro jediný kobereček z kdatlyní kůže. Tento měl již stářím ošoupané okraje. Představoval trofej z prvního lovu, kterého se účast-nil jako služebník nejvyššího dvora. Protože v té době měl víc síly než rozumu, spojil se s Patriarchou, který byl příliš mladý na to, aby zůstal dlouho naživu. On však přesto pře-žil, zestárl a zemřel, zatímco mu Šuut-Riit sloužil jako vojen-ský likvidátor potíží, nejdříve na Kzinu a poté i mezi hvězda-mi. Nekonečné roky strávené v hibernaci zpomalily jeho proces stárnutí.
Nebyl starý, ale (protože přežil svého královského spojence ve cti) svůj věk pociťoval. Živě si pamatoval události, které jeho podřízení znali jen ve zkreslené podobě, v jaké se docho-valy v představivosti a psaných záznamech. Tahle koťata uva-žovala o Asantských válkách jako o jediné bitvě - o zradě, jíž se dopustil Grroume-Kour, nevěděli zhola nic. Předli o Dlou-hém míru, jako by se před jejich narozením nesváděly žádné bitvy. Nesdílené vzpomínky způsobovaly, že se Kzint cítil sta-rý, starý, starý.
Ach, ačkoliv možná zase ne tak starý jako kuše Riitů. Šuut--Riit šiji prohlížel s elektronickými brýlemi na očích - kzintští zbroj mistři ji zhotovili z jotokského lehkého hliníku a poloprofesionální kzintský umělec ji vyzdobil modrými mušlemi. Kože-né části byly nahrazeny, ale vše ostatní bylo původní.
Jeho děd říkal, že tuto zbraň si pro svou cestu do vesmíru zvolil první předek Riitů, když jej najali, aby válčil v bitvách mimo planetu. Rodinná genealogie jej vysledovala zpět až do rodiny jednoho z téměř mytických Patriarchů z rodu Riitů, ale pravda nejspíš nebyla tak romantická. Snad šlo o lovčího z nějaké odlehlé obory, který zostudil svůj rod (a dokonce ohro-zil životy jeho členů) tím, že přísahal věrnost jotokským usurpátorům.
Ty přišery s pavoučími pažemi vládly velkým bohatstvím a mocnými kouzly. Měly plamenné meče, stroje s gravitačním pohonem a sny o tom, že si najmou žoldáky, aby jim vybojovali hvězdné impérium. Dávali totiž přednost tomu, aby za ně v jejich bitvách umírali jiní. Když skončilo obléhání Patriarchova hradu a vládce byl neslavně poražen, mohla si tato vesmírem cestující zvířata díky svému bohatství koupit libovolné množství ubo-hých Kzintů.
Tato kuše a jeden dopis (psaný, jak se povzneseně vyjádřili odborní historikové, „rukou negramota") bylo to jediné, co se po tomto předkovi dochovalo. Dopis představoval jeho nádherný pokus popsat svému otci, co jsou to hvězdy, přičemž otec byl přesvědčen, že jde o duše velkých Hrdinů, kterými si Zubatý bůh vyzdobil svůj palác.
O emblému rodu Riitů, jenž byl do kuše vyryt, se předpoklá-dalo, že už od předhistorických dob sloužil jako rodový erb. Podle populárního vysvětlení šlo o stylizovaný obraz maso-žravce s vyceněnými tesáky, ale pečlivý historický výzkum pro-kázal, že to je ve skutečnosti náramenník, jaký jotokové udělo-vali svým elitním bojovníkům. Představoval proražený list. Ovšem heslo psané písmem skládajícím se z teček a čárek, jež jej obklopovalo, bylo přidáno až později. Znamenalo: „Od žol-dáka k vládci."
Nejodpornější názor, s jakým se Šuut-Riit kdy střetl, vyslovil kdosi na Clť Aakinu, když tam verboval válečníky pro svou flotilu. „Jestli ty opice skutečně kladou tak zuřivý odpor, měli bychom si je najmout, aby chodily do bitev a umíraly místo nás. Přišel čas, abychom si užívali Dlouhého míru, který jsme vytvořili. Jestli je vládce skutečně vládcem, může si koupit ži-vot pro sebe a smrt pro své služebníky." Řekl to hejsek, který nikdy nevyzval svého otce k boji, hejsek, který vlastnil slušný počet jotokských otroků, a přesto nikdy neviděl džunglí pohl-cené ruiny na jotokských světech, jež vydrancovali zrádní oran-žoví žoldáci.
Šuut-Riit byl jednak matematik a jednak historik. Studoval vzestup Jotokského impéria. Zahrnovalo sice méně než osmi-nu současné rozlohy moderního kzintského Patriarchátu, přes-to se však z jeho dějin dalo pro současnost mnohému naučit. Jak se jejich čistě obchodní flotila vyvíjela, že dosáhla takového stupně dokonalosti, aby byla schopná poskytovat dokona-lou logistickou podporu i na mezihvězdné vzdálenosti?
Jotokové kdysi dávno bývali vojenští géniové.
Dávní kzintští kapitáni velící smrtícím lodím, které jim po před-chozí úvaze jotokové svěřili, drancovali s ohromným nadše-ním - jazyk jejich učitelů zanikl a byl ztracen dokonce i pro jotoky, kteří přežili. Nezůstalo nic, jen melancholické pralesy a jezera utápějící se v mlhách. Při studiu se Šuut-Riit musel spoléhat na kzintské texty z druhé ruky, sepsané

kzintskými válečníky, kteří jotokskou pětiúrovňovou gramatiku nikdy ne-zvládli. Pouze s pomocí teorie řazení, analýzy zpožděného před-vídání a rozlišování mezi úmyslem a výsledkem mohly tyto směšně krátké útržky informací poskytnout náhled do válečné strategie jotoků.
Jotokové by museli zvítězit v každé válce, v níž by stanuli proti svým strategicky nevyzrálým žoldákům, nebýt faktu, že v době střetu už kzintští válečníci tvořili páteř jotokské armády. To, že Jotokové dávali jednoznačně přednost obchodu před válkou, nepřestávalo Šuut-Riita hluboce udivovat. Záznamy, které by mu mohly dát odpovědi na jeho otázky, se v kzintských archivech nedařilo nalézt. Kdyby tak mohl žít několikanásobně dlouhý život, aby mohl pátrat na všech odlehlých místech…
Dosti snění. Než bude moci sestoupit na planetu, čeká ho spousta práce.
Flotila se přiblížila Wunderlandu víc než kdykoliv předtím a Alfa Centauri na obloze vedle R'chšssiry zářila jako diamant. Velmi jasné slunce lidí nyní zářilo jako klenot uprostřed souhvězdí, kterému Kzintové říkali Vodní pták.
Hssinská navigační data-báze obsahovala nejnovější záznamy z válek mezi lidmi a Hrdi-ny, ale přesto o celé roky pokulhávala za současným stavem situace. Nechal si zobrazit vše, co mu hssinské ústřední velení bylo ochotno poslat. Vše pouze přelétl očima, aby získal obecnou představu, a začal se shánět po jmenném seznamu hssinského personálu odpo-vědného za zpravodajskou činnost. Vybral si pět jmen od Hlav-ního zpravodajského důstojníka po Třídiče informací, osobně se s nimi setkal a porovnal mezi sebou jejich odpovědi a výro-ky. Chtěl vědět, že má všechno. Byl zdvořilý, pevný, věcný a pozorný. Jen tak mohl dosáhnout určité spolupráce.
Aktivoval telefonní linku. „Gis-kapitáne, vydejte rozkazy, že mě nikdo nemá rušit."
Jeho mladá kzinrret, Haša, strčila hlavu do oválných dveří, její velké zářivé oči vyzývavě žhnuly. Vycítila, že je zaneprázdněný a zjišťovala, jestli je vítána. Jemně k ní zapředl několik jednodu-chých povzbudivých slov v jazyce samic. Její přítomnost ne-považoval za rušivou. „Můj Hrdino," odpověděla tradičním způsobem a schoulila se po jeho boku. Začal ji škrábat za kr-kem, zatímco vrčením a prskáním získával informace ze svého terminálu a třídil si je na svých brýlích. Byla dobře vycvičená a neříkala nic, jen s ním jemně flirtovala ocasem. Občas nechal ostatní prsty účelně přeběhnout po příkazové desce.
Nebyl tu na přímý Patriarchův rozkaz. Situace byla naléhavá a na takové formality neměl čas. Díky hlemýždí rychlosti světla bylo Patriarchovo povědomí o dění na hranicích jeho říše o třicet let zpožděné. Šuut-Riit měl rozkazy obecného charakteru a roz-hodoval se bez toho, že by každý svůj krok konzultoval s domovským světem Kzintů. V podstatě se stal putujícím Pa-triarchou. Když cesta napříč celou říši trvá celý život, musí mít polní velitelé široké pravomoci. Dělali co dělali a hlásili teprve když mohli. Jakmile obdrželi úkol, ctili jej, nebo vychovali své syny tak, aby jej ctili oni.
Šuut-Riit dorazil na hranici, sleduje stopu tvořenou elektro-magnetickými signály. Drby. Podivné zvěsti. Přestože ve sho-nu panujícím před odletem nedokázal zachytil víc než jen ná-znaky, vyrazil z Wkkai, jako by jeho nos i přes mezihvězdné vzdálenosti narazil na pachovou stopu. Nový druh schopný vesmírných letů?
O čtyři roky blíže, na Ch'Aakinu, se dozvěděl, že jeho nos měl pravdu. Tmavá pohraniční pevnost na oběžné dráze kolem R'chšssiry dala dohromady nepravidelnou flotilu, zaútočila a dokonce dobyla jeden z jejich světů. Všežravci s deseti prs-ty, kteří se vyvinuli na stromech. Veliké vítězství. Kdo by si pomyslel, že planeta nacházející se v systému dvojhvězdy bude obsahovat bohatství srovnatelné s Kzinem?
Věděl, že by to pro Patriarchát mohlo mít nedozírné následky - a ne všechny byly nutně dobré. Neschopné vojenské velení pohraničních oblastí vždy skýtalo možnost katastrofy a leckdy si o ní doslova říkalo.
Specialisté na Ch' Aakinu mu předali svou interpretaci světel-ných signálů. Strávil nad těmi dokumenty celé dny. Dobyvate-lé Wunderlandu byli skutečně Hrdinové bez špetky trpělivosti, ale to věděl už dávno. To, co jej ve skutečnosti zajímalo nejví-ce, byla obrana, kterou lidé-zvířata vybudovali. Podrobnosti tohoto tažení jej fascinovaly.
Do deníku si zapsal svou prognózu - byť tou dobou byla již čtyři roky zastaralá. Předvídal v ní, že se válečníci z Hssinu usadí, stanou se z nich Wunderkzintové a pak v nich opět zví-těží netrpělivost. Podniknou ukvapený útok proti domovské soustavě těch lysých zvířat, ležící ve svůdné vzdálenosti pou-hých pěti a půl roku cesty válečnou lodí. A selžou. Taktika, kterou použili proti Wunderlandu ukázala, že nemají sebemenší ponětí o logistice.
Minula léta. Šuut-Riit strávil ten čas v hibernaci a krátkými obdobími, v nichž horečně posiloval svou flotilu. Čím víc se blížil k soustavě Alfa Centauri, tím byla stopa zřetelnější.
Teď, na Hssinu, se již dostal tak blízko, aby se mohl začít chystat k závěrečnému smrtícímu skoku.
1. Už věděl, že sondovací útok První flotily proti lidskému systému skončil katastrofou.
Přesně tak jak to předpověděl ještě dříve, než se dozvěděl, že První flotila vůbec odstartovala.
2. Už znal počet lodí Druhé flotily a jejich vybavení. Tuto informaci získal, když míjel zubožený Tesák. Na základě infor-mací, které o obraně lidské soustavy zjistila První flotila, před-pověděl druhou katastrofu.
Teď hořel zvědavostí, aby se dozvěděl, nakolik jeho prognó-za vyšla. Začal se probírat hssinskými soubory. Tihle Kzintové z vnějších světů byli sice šíleně odvážní, ale jako stratégové nestáli za nic. Byli to obyčejní packalové se silně vyvinutými žlázami. Rychlé vítězství, jakkoliv nepravděpodobné, by bylo sice vítané, ale na druhou stranu by takový úspěch zkompliko-val Šuut-Riitovu misi - vítězové by pomoc Patriarchátu přijí-mali s větší neochotou než poražení.
Ach, tady to bylo. S bručením si rychlými pohyby prstů pro-mítl příslušné dokumenty na plochu svých brýlí.
Nijak ho nepřekvapilo, když se dočetl, že útok Druhé flotily rovněž selhal. Ale podrobnosti jej přesto silně šokovaly. Jeho drápy vyjely ze svých pouzder; cítil takový vztek, že by nejrad-ši ty neschopné velitele roztrhal na kusy, kdyby za své chyby nezaplatili životem již dávno. Proč jen nezaútočili zespodu na baterie laserových děl umístěné na vnitřní planetě? Strávil ně-kolik hodin pečlivými výpočty, ale jeho schopnosti byly nyní zbytečné. Třetí flotila už dávno odstartovala, nacházela se ne-daleko lidského slunce a byla nejspíš odsouzena k záhubě. Bože, ochraňuj Patriarchát před tak nezvladatelnými Hrdiny!
Tyto zprávy, třebaže to bylo již dávno studené maso, popo-háněly Šuut-Riita k většímu spěchu. Bude muset svůj

pobyt na Hssinu zkrátit.
Když se mu podaří svůj přílet správně načasovat, dorazí k Alfě Centauri v mrtvém období těsně předtím, než se začne formo-vat nevyhnutelná Čtvrtá flotila. Poskytne mu to možnost zařa-dit do Čtvrté flotily všechny své rozzuřené nepřátele, které si Wunderlandu udělá, a také všechny horké hlavy, které se vy-rojily v okamžiku, kdy zaslechly bojový pokřik jeho narychlo sebrané flotily. Tito všichni byli postradatelní.
Ale ty nejlepší ze svých Hrdinů si měl v úmyslu držet stranou a vycvičit z nich skutečně hrozivou armádu. Nešťastní lidé-zvířata, budoucí otroci, si budou muset počkat až na přílet Páté flotily, než se budou moci střetnout s první profesionální kzintskou armádou.

9. Kapitola
(2396 n.l.)
To vzrušení!
Noví rekruti se nemohli jednoduše přihlásit jako dobrovolní-ci. Bojovníci, kteří se chtěli připojit k flotile mířící na Wunder-land, se vybírali na základě úspěšnosti v turnajích. Pach soutě-živosti se linul i ze samotných ventilátorů. Dokonce i válečníci byli cítit jinak. Navzájem se pošťuchovali a dobírali. Chvástali se svými dovednostmi a množstvím lidí-zvířat, které budou vlastnit, až dosáhnou věku svých otců. Vymýšleli si i nové a nádherné urážky.
„Můj krátkozraký Hrdino!“ pořvával o přestávce mezi soubo-ji kzintský mladík na svého přítele s vadou zraku. „Tak ty říkáš, že už se vidíš na panství v Africe jak lovíš slony? Slona sis za svou kořist zvolil proto, abys nám ukázal jak jsi udatný, nebo proto, že je prostě tak veliký, že ho nepřehlédneš ani ty?“
„Strhneš to kelnaté zvíře k zemi se mnou, nebo po něm budeš střílet ze stromu, zatímco jím bude mávat nad hlavou?“ opáčil jeho krátkozraký kamarád, aniž si byl zcela jist, kdo ho to vlast-ně vyzval.
Vyzyvatel obrátil svůj hromový hlas k červenooranžovým turnajovým bojovníkům, kteří hlučně hltali maso z jotokských paží. „Dovolte mi, abych vám všem, celému shromáždění vzne-šených Hrdinů, přednesl slavnou ságu o mém zakopávajícím příteli, jenž je tak vysoký, že nevidí vlastní nohy!“ Názorně to klopýtání předvedl a vzbudil tím nadšené třepotání uší a dobrosrdečné vrčení. „No, hlavně nespadni dřív, než mi vyložíš můj osud!“
„Projdeš divokými vesmírnými bitvami. Své slabé oči nahra-díš odvahou a rychlostí! Budeš ničit lodě a vakuum z nich bude vysávat rozdrcená lysá těla. Všichni víme, že vládneš slepou odvahou a krtčí mazaností! Proklopýtáš se přes pasti, které ve vesmíru explodují za tvými zády. Pak nastoupíš na svou gravitační plošinu a sneseš se na povrch Afriky, kde začneš širokými dávkami z paprskometu kosit celé batalióny.“ Posměváček prskal a syčel blahem, když popisoval průběh bojů, přijímaje mručivou pochvalu obecenstva.
„Nenatahuj to,“ pobízel ho jeho krátkozraký přítel, „chci sly-šet o svém slavném lovu na slony!“
„Aha, tohle tě zajímá. Hr-r. Vidíš, jak se v dálce rýsuje obrov-ské šedé tělo slona-zvířete. Stopuješ ho. Mocně se na něj vr-háš! Ale co se to děje? Vrhl ses po hlavě přímo proti obrovské-mu šedému balvanu! Balvan vyhrává první kolo. Do tvé srsti usedají ptáci a zpívají. Z úkrytů vylézají uniformovaná zvířata v barvách VOSSN, překvapena tvou náhlou nehybností. Ach běda! Stáhli tě z kůže, a tady tě máme, Dobyvateli světa lidí. Ležíš roztažený na podlaze kdesi v Africe a tvá srst šimrá opičí chodidla!“
Obecenstvo uznale zařvalo. Někteří mávali ve vzduchu jotokskými kostmi.
Cvičitel otroků se v takovém davu necítil dobře - bylo tu příliš mnoho jeho starých nepřátel. Přišel sem pouze proto, že se zoufale chtěl přihlásit jako dobrovolník, chtěl následovat Šuut-Riita na cestě ke slávě. Neměl k tomu odvahu.
Neodvážil se přihlásit do turnaje, i když bojovníci museli mít obalené drá-py a nikdo nesměl nikoho napadnout mimo ring. Za celou dobu co se připravoval na příchod svého spasitele, jej nikdy nena-padlo, že možná bude muset bojovat, aby si zasloužil tu výsa-du a mohl jej následovat!
Jsem ztracen, pomyslel si. Byl by zůstal déle a pokusil se překo-nat svůj strach, ale všiml si, že se davem prodírá Dloubač v nose.
Tak naskočil do dopravní kabiny a nechal se odvést zpět do Výběhu jotoků. Zpátky do práce. Na ničem nezáleželo. Až flotila odletí, bude Hssin téměř prázdný a všichni jeho nepřátelé budou pryč. Aspoň to.
V kopuli blízko u hlavního vchodu si svého učedníka všiml Chovatel jotoků a živým krokem jej šel přivítat. Na Hssinu pa-novala tak vzrušená atmosféra, že se jí nakazil dokonce i obr. Nezastavil se tak, jak to obvykle dělal, ale přistoupil až k němu a strčil do něj tak silně, že jej málem srazil k zemi.
„Podívej se na tohle!“ Ukázal mu zlatou čestnou kartu. „Šuut--Riit nás chválí za naše otroky! Naše pracovní čety dělaly ge-nerální opravy na několika gravitačních polarizérech lodí z jeho flotily. Je potěšen. Je to maličkost, ale máme čest!“
Cvičitel vzal svého pána za paži, téměř jemně, a kráčel s ním pod stromy a přes trávu vstupního prostranství. Nebylo zapo-třebí mnoha slov, jen si mezi sebou tiše předli. O nějaké práci po zbytek dne nemohlo být ani řeči. Starý Kzint pobíhal nervózně kolem a přinesl perlivou vodu a vybrané pochoutky na žvýká-ní. Tichým hlasem vyprávěl o svých nejlepších vzpomínkách. A Cvičitel otroků těm dobře známým historkám s láskou na-slouchal.
Příští den tak klidný nebyl. Kasrriss-As, hssinský Patriarcha, který za celý svůj život nepromluvil s Chovatelem jotoků ani slovo a jednal s ním pouze prostřednictvím svých podřízených, mu sám osobně zavolal. Šuut-Riita zajímala šíře reakcí fyziolo-gie lidí-zvířat. Koupil od Kasrriss-Ase dvě wunderlandské opi-ce a přál si na ně uspořádat hon. Ve Výběhu jotoků, což byl jediný opravdu velký výběh na Hssinu, se měla neprodleně shromáždit vybraná skupina lovců.

„Lidé nejsou dobrá kořist," bručel Kasrriss-As. „Jsou špatně stavění. A slabí. Dokáží běžet, ale ne moc dobře; dokáží i lézt po stromech, ale ne moc dobře. Ale dobře chutnají." A mrzutě dodal: „Původně jsem je chtěl pro svůj zvěřinec."
„Vznešený Hrdino, kdy má být lov připraven?"
„Nedal mi to vědět v dostatečném předstihu!" stěžoval si Kasrriss-As. „Trvá to celé měsíce, než se dají vycvičit tak, aby měli dost dobrou kondici a uměli pořádně běhat! Jejich svalo-vý tonus je příšerný! No dobrá - nedokázalo by s nimi něco provést to vaše kotě? Něco je během dne naučit? Cokoliv, aby ten lov byl aspoň trochu zajímavý. Já jsem tak zaneprázdněný. Mám na starosti tolik věcí. O všechno se postarejte. Na tom, co dokážete, závisí čest Hssinu."
V okamžiku, kdy se spojení přerušilo, se Chovatel jotoků natá-hl a vzal příručku - žádnou datovou schránku nebo oční čtečku, ale útlou, bohatě ilustrovanou knížku, vázanou vjotočí kůži a tištěnou na nejjemnějším papíře příjemných barev a trvanlivého pachu. „Začni okamžitě číst! Nauč se všechno, co dokážeš!" Byl to nejoblíbenější kzintský manuál k lidské rase.
Huem-četař se dvěma asistenty okamžitě přivedl obě vzácná zvířata do Výběhu jotoků. Cvičitel otroků, stále ještě s knížkou v ruce, spatřil tři po zuby ozbrojené Kzinty, z nichž každý byl tak obrovský, že museli dveřmi procházet po jednom, jak mezi sebou postrkují dva bezbranné tvory. Určitě ani oba lysí dvojnožci dohromady nemohli vážit tolik, jako ten nejmenší z jejich strážců. Opice vypadaly mnohem méně hrozivě než na obráz-cích a jejich pach se nepodobal vodní rostlině. Byli mnohem živější. A nesli na sobě pach strachu.
Zkoušel si na nich ověřit podrobnosti, které se dočetl v pří-ručce. Ten bez obličejové srsti, to byl mladý samec? Cvičitel otroků si jej upřeně prohlížel. Ano, muselo to být tak. Tomu s obličejovou srstí visela kůže, lysá jako kzintský ocas, na těle ve volných záhybech a na tváři měl vrásky - známky vyššího věku. Právě z mladíka vyzařoval strach nejsilněji. To muselo být příčinou toho, že měl zatažené genitálie.
„Aowrrgh," řekl Huem-četař. „Divná banda." Připomínal Cviči-teli otroků, že je má zprostit strážní povinnosti.
Cvičitel s úsilím odvrátil zrak od opic. Rychlým gestem ruky vyjádřil, že přebírá odpovědnost a kzintští válečníci jeden po druhém odešli.
Když se svými znetvořenými svěřenci osaměl, pocítil, jak v něm narůstá jeho vlastní strach, obličej se mu křivil do škle-bu. Ale k tomu mladšímu také cítil podivné sympatie - nebylo zapotřebí děsit to k smrti odsouzené zvíře ještě víc. Potlačil úsměv a přinutil tvář k tak neutrálnímu výrazu, jak to jen okolnosti dovolovaly.
„Nachystal jsem vám kotec," syčel a prskal, ale oni mu nero-zuměli ani slovo.
„Myslím, že chce, abychom šli s ním," řekl ten vousatý dvojnožec.
„Neměli bychom se vzepřít?"
„Zbláznila ses, Marišo?"
Šli za ním dlouhými chodbami až ke kotci. „Tady budete spát a vyměšovat až do doby, než začne hon. Mám rozkaz, abych vám zajistil pohodlí." Prskání se mísilo se smířlivými zvuky a bodrým kručením jazyka Hrdinů.
„Myslím, že nás degradovali."
„Co se stalo? Koukej, jak to tu vypadá! Já myslela, že s šéfem Kumquatem docela vycházíme."
„V téhle kočičácké díře panuje hotové pozdvižení. Já bych řekl, že nás prodali."
„Vytvořil sis teorii, že jsme otroci. Ale víš to jistě?"
„Já nevím nic, Marišo. Vůbec nic. Zjistím, jestli bych nám mohl sehnat nějaké jídlo. Tenhle velký žlutý rozhodčí tu postá-vá a civí, jako by se divil, kam se mu poděl kopačák." Ukázal si prstem na ústa.
„Dlouhá ruko, nějaké jídlo pro otroky."
Jotok přicupital do kotce. „A co jedí, ctěný Kzinte?"
„U slunečních erupcí, co je tohle za teufel?" zaječela Mariša.
„Já jsem je už z dálky viděl a jednou taky zblízka. Bylo to v kzintské strojovně. Řekl bych, že je na tom lip, než my."
Cvičitel otroků se radil se svou knihou. V těch zatracených manuálech nikdy není to, co hledáte, tam, kde to hledáte!
„Vše-žravci," zaklapl knížku a zasyčel. „To mi moc nepomohlo. Zkus od každého něco. A taky vodu."
Dlouhá ruka se vrátil se směsicí teplého, syrového masa na jehlici, miskou trávy a jako přílohu donesl šťávu z listí.
Starý člověk čichl k masu, ale nejdříve okusil trávu. „Chutná to jako eukalyptus. Taky konzistenci to má stejnou."
Vyplivl to a s kyselým výrazem ve tváři ochutnal maso. „Budeme je muset učit vařit zase úplně od začátku!"
„Syrové? Zatraceně!"
„A tuhé."
Na Cvičitele otroků udělalo dojem, když viděl, jak žvýkají maso a odmítají trávu.
„Nemohl bys ho požádat o nějaké šaty?" mukala Mariša.
„Pochybuji, že budou mít naši velikost. Možná něco ze žluté krajky s pěti otvory na ruce?"
Cvičitel otroků se usilovně zamýšlel nad profesionálními otáz-kami - kladl je sám sobě, protože nebylo možné, aby se ptal přímo jich. Prohlédl si spodní stranu jejich chodidel, jemně do nich píchl drápem a usoudil, že jejich kůže je příliš jemná. Pohy-bovali se na Wunderlandu jen pomocí strojů? Možná, že jim chodidla změkla během dvouleté cesty v hibernačním zařízení. S takovýma nohama ten hon určitě nepřečkají!
Bod číslo jedna: opatřit jim provizorní sandály. Chovatel joto-ků byl tak spořivý, až to hraničilo se šílenstvím, a měl schová-ny všechny možné druhy kůži, změkčené jotokským žvýkáním.
Nebyl si jist, co by měl podniknout se zbytkem jejich pokož-ky. Neměli žádnou srst, která by ji chránila před horkem a chla-dem, a proti trní a větvím jim byla taky k ničemu. Nebyla zdale-ka tak pevná, jako kůže jotoků. Stačilo, aby po ní jen zlehka přejel drápy a už se svíjeli bolestí a vydávali zvuky, které ne-zněly jako zdvořilá konverzace. Že by byli vyloupnuti z nějakého vrchního krunýře? Nebo snad byla lidská planeta učiněný ráj?
Další bod: opatřit jim legíny. Při jejich stavbě těla a křehkosti by ve skutečnosti potřebovali spíš vojenskou zbroj.
S prvním světlem je vzal do lesa - Dlouhá ruka, Šprýmař a Tichošlápek je sledovali z korun stromů. Snažil se je naučit,

kterým směrem leží jeskyně, jak utíkat a kam běžet, jak se vracet ve vlastních stopách a co si rozetřít po těle, aby zakryli svůj pronikavý pach. Po frustrujících nedorozuměních usoudil, že nechápou, že se mají stát lovnou zvěří. Byli hloupí?
Krátkou chvíli Cvičitel otroků zvažoval možnost, že by mohlo jít o samice. Co vlastně věděl o opičí anatomii?
Nepochybně mu vůbec nerozuměli, když na ně s pečlivou výslovností mlu-vil podle příručky o lidském jazyce. Chovali se přesně jako kzinrrret, se kterými se snažil navázat rozhovor - pozorně jej sledovali a poslouchali. Mnoho pozornosti a žádné pochope-ní. Určitě to jsou samice.
Ale mezi sebou povídali. Byly to jen bezmyšlenkovité zvu-ky? Připadalo mu, že některé z nich význam mají.
„Netakrych-le!" byl požadavek, aby jim přestal demonstrovat kzintské reflexy. „Nedámesi pauzu!" byl výkřik vyjadřující slabost. „Poďobaný-ksichtTámhleNahoře" a „Žebrajak-odsudu" byly výrazy, jimiž označovali vrchního otroka, přičemž ještě význam-ně převraceli oči vzhůru.
Když se začalo šeřit, pokusil se o malý experiment. S bolestným úsilím pro ně opsal pár slov ze své příručky o lidské řeči - použil i lidské písmo.
Den zítra běžet rychle 4/8 den lov chytit - člověk umřít 6/8 den lov chytit - člověk umřít 8/8 den lov konec lov - člověk žít
„Svatá Matko Země, on se nám snaží říct, že zítra budeme na špatném konci kzintského honu!"
Ten mladší zbledl.
Ten starší se otočil ke Cvičiteli otroků. „Poslouchej, Jacku, je jí teprve patnáct!"
Porozuměli! Cítil, že náhle začali páchnout strachem. Oni uměli číst! Ach, přece jen to jsou samci.

10. Kapitola
(2396 n.l.)
Cvičitel otroků vyvedl lovná zvířata do temných jeskyní ještě před rozsvícením světel. Tentokrát mu věnovali mnohem větší pozornost, když je učil jak se plížit, vyhýbat a ukrývat. Bylo fascinující sledovat to náhlé zvýšení jejich inteligence. Teď už se naučil základní pravidlo: motivace u lidí-zvířat radikálně zvy-šuje rychlost učení.
Zajímavé.
Porovnal to s tím, co věděl o jotocích. Jotokská inteligence závisela na hormonu, jehož vyměšovaní se řídilo tělesnou veli-kostí. Ve stádiu přechodu byl každý jotok génius. Nebylo mu vůbec možné zabránit v učení! Později, v dospělém věku, kdy se hmotnost mozků jeho paží ustálila, začala se mu schopnost uče-ní rapidně snižovat. Dospělý jotok si dokázal udržet, co se ve stádiu přechodu naučil, ale všem novým věcem a novému cho-vání se už učil jen pomalu.
Motivace nepředstavovala velký stimul.
Kladl si otázku, jestli motivace nespouští v těle lidí-zvířat ja-kýsi hormon inteligence. Kzint, který by dokázal přímo řídit takový hormon, by získal užitečný nástroj. Možná by se to dalo zařídit za pomocí chemického bloku kombinovaného s přesměrováním, kterým by se tento mechanismus dal obejít. Otrokář by tak mohl navodit režim zrychleného učení a vštípit opici nějaký druh specializovaného chování. Potom by jeho zrušením mohl opici zabránit, aby si jednou naučené chování sama modifikovala. Otrok řízený nutkavými pocity. Žádné řetě-zy. Žádné výhrůžky. Velmi ekonomické řešení.
Zatímco je sledoval, začal si Cvičitel otroků ve své mysli třídit motivační faktory, které u nich pozoroval. Bylo nepochybné, že v ohrožení života dokázala tato zvířata modifikovat své cho-vání velmi rychle. Jsou jako já, pomyslel si, když pomáhal Mariše klást v podrostu falešnou stopu.
Ale na druhou stranu jsou samozřejmě velmi odlišní. Pochy-boval, že mají nějaký pojem o cti.
Za určitých okolností neměl život žádnou hodnotu. Cvičiteli otroků se myšlenka na hon přestávala líbit. Tito otroci měli větší cenu živí. Poznej svého nepřítele - kdo to řekl? Jakou cenu má hromádka obraných kostí?
Ještě za tmy vypustil zvířata v místě, kde se jeskyně mnoho-násobně větvily a jemuž Dlouhá ruka říkal „místo mnoha cest". Cítil smutek. Potřeboval by ještě nejméně deset dní, aby je připravil a naučil se jejich jazyk natolik, aby jim mohl vysvětlit jisté komplikovanější únikové techniky.
„Dlouhá ruko," řekl svému společníkovi, když lidé-zvířata zmizeli z doslechu„ jako svému zvláštnímu lovci ti svěřím úkol. Kdo zná zdejší rozlehlé lesy a vodní plochy lépe než ty?"
„Pouze Zubatý bůh," odpověděl formálně Dlouhá ruka jejich obvyklým slovním obratem.
„Oficiálně budeš při tomto honu zastávat funkci mého pátrače. Já však pro tebe mám zvláštní rozkaz."
„Jsem pět uší."
„Opice nedokáží přežít až do soumraku bez pomoci. Budeš pracovat jako pátrač, ne však pro mě ale pro ně. Občas se u mě ukaž, ale jen proto, aby tě ostatní viděli. Stopovat budeš pro ta zvířata. Pomáhej jim, ale dej si pozor, abys mi nikdy neřekl, co jsi udělal! Já to nechci vědět."
„Jak můj pán poroučí."
S prvními paprsky světla se v hlavní kupoli Výběhu jotoků za-čala shromažďovat skupina lovců. Úzké zástavy Kasrriss-Asovy rodiny zářily pestrými barvami. Nesli je čtyři kzintští sloužící, všichni zkušení lovci. Cvičitel otroků žádné barvy nenesl, zato ho spěšně navlékli do lehké zbroje Kasrriss-Asova dvora. Tři jotokové ob-lečení v livrejích se zelenými a rudými pruhy stáli uctivě opodál, ale jen tak daleko, aby slyšeli, kdyby je páni zavolali.
Šuut-Riitova skupina nebyla tak formální, přesto byli její čle-nové oblečeni se vší elegancí. On sám měl na sobě koženou zbroj zelenou jako páv, která pocházela ještě z dob před vesmírnými lety. Použití veškerých zbraní a pomůcek zakázal a sám u sebe také žádné neměl. Přivedl s sebou pouze Traat-admirála - a mladého rekruta, hssinského styčného důstojníka, hrdého na své nové jméno.

Cvičitel otroků si prožil chvíli naprostého šoku - a pak v sobě potlačil neviditelnou zuřivost. Upíral zrak přímo před sebe. Jak to ten můj nepřítel dělá? Tenhle otrava měl výdrž jako klíště! Copak dokáže vodit za nos i samotného Šuut-Riita?
Hssinský styčný důstojník, nebo jak se teď jmenoval, nikdy neměl žádné chování. Nedokázal Cvičitelovo přehlížení opěto-vat. Přímo před Šuut-Riitem a bez jakéhokoliv úvodu na něj vycenil tesáky.“Dnešní den nepřežiješ, zbabělce všech zbaběl-ců.“
„Co se děje?“ otázal se Šuut-Riit jemným hlasem.
„Tohle zvíře není hodno vykonávat povinnosti Hrdiny.“
Šuut-Riitovy uši se pobaveně zatřepaly. „Myslím, že pro vy-řizování těchto věcí tu máme turnaj.“
„Tohle zbabělé zvíře do žádného turnajového ringu nevkročí. Vyzývám jej tady a teď.“
„Chápu.“ Zdálo se, že Šuut-Riit je nad veškerý hněv a vý-hrůžky povznesen. Věcně Cvičitele otroků oslovil. „Hssinský styčný důstojník využívá své kontakty mezi mladými váleční-ky a vybírá bojovníky pro mou Čtvrtou flotilu.“ Odmlčel se a čekal, snad byl i udiven tím, že se Cvičitel otroků rozhodl výzvu ignorovat.
„Hlase Patriarchův, mé povinnosti se týkají organizace honu,“ odpověděl škrobeně Cvičitel otroků.
„Dobrá.“ Šuut-Riit jen krátce pohlédl na svého podřízeného důstojníka, a pak se obrátil na ostatní. Očividně si nepřál vstupovat do místních třenic, o kterých nic nevěděl. „Jsem tady, abych se účastnil pomalého honu - ne co nejrychlejšího dosti-žení kořisti. Budeme si pronásledování vychutnávat. Zahrozíme a stáhneme se zpátky. Budeme si hrát. Zabití kořisti si necháme až na večer. Ano, těším se, až poprvé ochutnám lidské maso, ale mnohem víc mě zajímá, jak bude náš nepřítel reagovat na ohrože-ní. Žádné zbraně. Žádné přístroje. Taková jsou pravidla.“
Každý Kzint si pro sebe v tichosti přidal další pravidlo. Pro-následování bude zábavné, ale smrtelná rána musí být přene-chána Šuut-Riitovi.
Zarazili tyče se zástavami do kruhu. Lovci se neslyšně pustili do lesů prostírajících se pod klenutými stropy. Šuut-Riit si uvol-nil svou koženou zbroj a věnoval Cvičiteli otroků poslední ne-zúčastněný pohled. „Takže z lovce se stala kořist.“ A byl pryč.
Hlouběji v lese se vedle Cvičitele spustilo ze stromu pětiruké zvíře. „Hssinský styčný důstojník ti hrozil smrtí.“
„Nedokáže mě najít. Jediný, kdo zná Výběh lépe než já, jsi ty. Umí se pohybovat po střechách. Je to městský Kzint.“
Opovr-žení. „Jsem přece Jemný-Žlutý, vzpomínáš? Pohybuji se mezi listím jako světlo lamp. Budu ho vodit v kruzích.“
Ale plán nespočíval v tom vodit Dloubače v nose v kruzích, ale odvést ho pryč od lidí-zvířat. Neutralizovat jednoho z lovců bylo to nejmenší, co pro ně mohl udělat.
Ještě před polednem zahnali lidi-zvířata dvakrát do pasti a pokaždé je nechali uniknout. Otroci Chovatele jotoků donesli lovcům jednoduchý oběd a prostřeli jej na skládací plátěné stoly. Šuut-Riit se procházel údolím a pronášel intelektuální výroky o únikové taktice jejich kořisti. Označoval ji za vynalé-zavou. Líbilo se mu to. Hssinskému styčnému důstojníkovi se podařilo přimíchat Cvičiteli otroků do jídla pár listů. Kasrriss-As strávil většinu času tím, že se pokoušel vetřít do přízně Šuut-Riitovi. Také diskutoval s Traat-admirálem o textilním obchodu. On byl ten, kdo zůstal doma, když ostatní váleční útočili na Alfu Centauri.
Otroci složili a odnesli plátěné stoly. Šuut-Riit se znovu nad-šeně pustil do stopování. I když měl už staré oči, jeho nos byl ve vyhledávání pachu nepřekonatelný a jeho mysl dokázala výtečně předvídat úmysly kořisti.
„Tentokrát je zraníme a uvidíme, jak se s tím vypořádají.“
Když se Šuut-Riit na drsném lávovém pahorku pousmál - a pak se pustil doleva místo doprava - pocítil Cvičitel otroků pod srstí tajné potěšení. Včera v noci si nebyl jist, jestli lidé-zvířata tenhle složitý matoucí manévr pochopili. Provedli jej dokonale. Sám Cvičitel otroků se ho naučil od úskočného sta-rého jotoka, který se nejspíš stále potloukal kolem, sledoval je z korun stromů a držel si je od těla. Na kzintskou mysl jeho trik fungoval skvěle.
Cvičitel otroků “nedbale” sledoval skutečnou stopu a ces-tou ji mátl ještě víc. Věděl, kam utekli. K široké a podrostem zakryté římse vedoucí podél stěny jeskyně, která podle všeho vypadala, že nikam nevede. Ve skutečnosti však vedla hned ke třem dobrým únikovým cestám, ale každému, kdo nebyl s Výběhem dobře obeznámen, musela na sto honů smrdět pas-tí. Kořist sejí vyhýbala - a lovci se jí vyhýbali také, protože si mysleli, že se jí bude vyhýbat kořist. Cvičitel nijak nespěchal, aby se tam dostal. Mohl by tím na jejich stopu přivést ostatní lovce. Lidé-zvířata si potřebovali od neustálé hrůzy odpoči-nout. Vymočil se. Přivoněl ke květinám, které mu připomněly jeho matku.
Zašustilo listí a objevil se Dlouhá ruka se zprávou, že jejich lovná zvířata jsou v bezpečí, ale že jsou vyčerpaná a skrývají se. Měl i další zprávy. Sleduje ho Dloubač v nose. Nadešel si, aby Cvičiteli otroků odřízl cestu.
„Kde jsou Šprýmař a Tichošlápek?“
„Dal jsem jim přesné pokyny.“
„Budu ho muset odlákat. Co navrhuješ?“
„Vyškrábej se na kopec Trojice - je na protějším vrcholu - a uvidí tě. Pak se Drsnou roklí spustíš k Jezerům. Bude muset jít stejnou cestou, takže budeš vědět, kde je, ale ty tou dobou už projdeš, takže on nebude vědět, kde má hledat tebe.“
„To se mi líbí.“ Otrokářský Kzint se stal Jemným-Žlutým, po-lovičním jotokem, hbitě se prosmýkl všemi známými zkratkami, až dorazil na kopec se třemi obrovskými stromy, které tam moh-ly růst jen díky propadlému stropu, jenž se zřítil při hloubení a který nyní zajišťovaly vzpěry podobné sloupoví katedrály. Zatímco šplhal vzhůru, upřeně sledoval les na druhé straně rokle a pátral v něm po oranžové barvě kzintské srsti.
Katastrofa přichází vždy znenadání. Narazil na svého nepříte-le. Na špatném místě. Stál pět kzintských délek před ním a ve tváři měl svůj věčný úšklebek.
Oba se okamžitě přikrčili.
Jeho mysl běžela jako o závod. Co se stalo? Lehký závan vět-ru vanoucí v kritický okamžik špatným směrem? Vycítil jeho nepřítel, že přichází? A jednoduše si na něj počkal? Okamžitě provedl taktickou analýzu situace. Dloubač v nose

neměl tuše-ní o existenci Drsné rokle, jinak by tuto únikovou cestu zablo-koval. Stále se mu ještě nabízela, pokud dokáže svého nepřítele odlákat pár kroků po svahu dolů.
„Tady nenajdeš žádnu trávu, kterou bys mohl sníst, Sráči nestrávené trávy."
„Přísahal jsi před svědky, že mě necháš žít."
„To bylo tehdy. Máme mnoho životů a jen jednu smrt. Ty už sis ten život navíc prožil. Dnes jsem přísahal, že tě zabiju."
Šuut-Riit mluvil o ceně nečekané taktické volby. Cvičitel sko-čil, aniž by předtím vycenil tesáky, aniž by zařval, a překvapený Dloubač v nose stačil uhnout sotva včas na to, aby udržel rov-nováhu - a zároveň reflexivně, leč přesně švihl paží v smrtícím oblouku a poranil Cvičiteli otroků pravou ruku. Oba se ocitli na zemi a v pádu vyvrátili jeden ze stromů. Ze zraněné paže prýš-tila krev. Ale zbabělec se nyní ocitl na pravé straně Drsné rokle. A díval se špatným směrem.
Nemohl se rozběhnout k únikové cestě. Neměl, čím by si kryl záda.
Ze stromů zaznělo pět kzintských výkřiků, čtyři paže se ovi-nuly kolem nepřátelského válečníka, zatímco pátá mu roze-rvala čenich. Stejně rychle jako zaútočil, odskočil Dlouhá ruka do bezpečí. Odběhl stranou a otočil se, hledě na Kzinta. Bez hnutí. Byla to remíza. Na zemi by ho Kzint dokázal uštvat, ale on zase dokázal lézt po stromech rychleji, než by jej Kzint stačil sledovat.
„Otrok, který napadne Kzinta, je teplé maso!" zavrčel Dloubač v nose, zatímco mu krev stékala do tlamy. „Později tě zabiju!"
„Jsme tu tři," řekl Dlouhá ruka.
Kzintovy oči rychle přejely koruny stromů a hledaly ostatní. Nic. Když se otočil zpět čelem ke svému kzintskému protivní-kovi, zjistil, že je sám. Zlost. Oba, otrok i zbabělec, byli pryč. Nevadí. Jediné, co musel udělat, bylo sledovat krev.
Cvičitel otroků se prohnal roklí v rekordním čase, jednoruký, s boky rozedřenými od kamenů. Nechával za sebou stopu krve a chlupů. Vyřítil se do nižšího podlaží. Žádnou bolest necítil. Běžel. Nejdřív neměl ani pomyšlení na to, aby mátl svou stopu. K čemu by to bylo? Hssinský styčný důstojník, Druhý syn Ktrodniův, nebo jak se u všech čertů vlastně jmenoval, jej ode dneška bude s vyceněnými tesáky pronásledovat až na samot-ný konec Patriarchátu, aby jej zabil.
Z nebe se snesl Šprýmař ve své upravené livreji se zelenými a rudými pruhy. „Pojď za mnou." Šátral po zemi a Cvičitel otro-ků nechápal, podle jakého hlediska vybírá jejich cestu. Existo-valo vůbec větší ponížení, než se nechat vést na útěku vlast-ním otrokem? „Utíkej k vodě," řekl ještě Šprýmař, pak se vyšvihl vzhůru a zmizel.
Zadýchaný, hnaný strachem, který z jeho mysli zapudil všech-ny ostatní myšlenky, dorazil konečně k jezerům. Byl vyčerpaný a nepřestával se divit, že jej houževnatý Dloubač v nose nedo-kázal sledovat. Cítil mučivou bolest v paži.
Jeho pokoření bylo dokonalé. Ještě že se v každé situaci dá najít humor. Přál si odlákat lovce a v tomto směru nemohl být úspěšnější.
Vedou si aspoň lidé-zvířata o něco lépe, než ubohý já?
Plahočil se po okružní cestě zpět k římse, kde se dříve scho-vávala jejich kořist. Lidé byli pryč. Místo nich našel veselého Šuut-Riita. Odpočíval a hrál s Traat-admirálem hru na rýmy, která se pro admirála nevyvíjela nijak příznivě.
„Kde jsou všichni?" zeptal se ho velitel invazních sil přátel-sky. „Je snad na Hssinu zvykem si odpoledne zdřímnout?"
Všiml si, že Cvičitel otroků má poraněnou paži. „Vidím, že můj styčný důstojník s vytříbeným smyslem pro to, co je a není správné, vás nedokázal vyřadit z činnosti." Přistoupil, aby si prohlédl ránu. „Už jsem viděl horší." A začal mu zranění převazovat.
Teprve tehdy si Cvičitel otroků uvědomil, jak je omámený. Jen tak si tu stojí a nechá jednoho z nejvyšších vojenských důstojníků Patriarchátu, aby se točil kolem jeho drobných škrá-banců.
„Jsem v pořádku, pane. Objevili jsme další ukryt naší kořisti?"
„Jeden z nich je zraněný. Zaútočil na mě, aby umožnil tomu druhému uniknout. Nechal jsem je běžet oba, ale tak, aby zůsta-li odděleni. Teď je můžeme zničit jednoho po druhém. Vy po-cházíte z Hssinu. Musíte tedy ty opice znát lépe než já. Říká se, že když jsou v davu, dokážou bojovat udatně. Nemáte informa-ce o tom jak bojují když jsou osamoceni?"
„Tihle lidé-zvířata jsou první, se kterými jsem se kdy setkal, pane."
„Ano, jsou vzácní. Zvláštní tvorové. Cvičiteli otroků, nemáte představu o tom, jací otroci z nich budou?"
„Podle mé teorie by se dali ovládat prostřednictvím bioche-mie. Potřeboval bych větší vzorek, abych mohl své tušení na základě pokusů potvrdit nebo vyvrátit."
„Samozřejmě. Budu vás muset vzít s sebou k Alfě Centauri. Myslím, že na Wunderlandu je těch opic dostatečné množ-ství."
„Nejsem kvalifikován, Dominantní. Hssinský styčný důstoj-ník vám řekne proč."
„Hssinský styčný důstojník mi neřekne nic! Je mrtvý. Leží nedaleko odsud. Nalezl jej Kasrriss-Asův naháněč, který sle-doval stopu kzintské krve." Šuut-Riit vrhl významný pohled na jistou zraněnou paži. '
Cvičitel otroků by příliš šokován, než aby mohl něco říct. Jeho nepřítel - mrtev?
„Měl polámané nohy a v oku zaražený kůl," řekl Traat-admirál. Jako by slyšel svist padající bomby, uvědomil si Cvičitel otro-ků co se stalo a kdo je tím vinen.
„Nohy si polámal tak, že plnou rychlostí vběhl do nastražené-ho drátu, který potom někdo odstranil. Ten drát byl natažený přes cestu označenou vaší krví. Kůl trčel ze země v takovém úhlu, aby se na něj někdo s trochou smůly nabodl. On jej mi-nul. Ale později mu někdo nadzdvihl hlavu a na ten kůl ji nara-zil. Skrz oko."
„Strašná smrt, Vaše Excelence."
„Vzal bych vás tam, ale do soumraku bychom to nestihli a naše kořist by nám vinou mých shovívavých pravidel unikla. Muse-li bychom se vrátit o hladu. Tak to zjednodušíme. Připouštíte, že byl zavražděn?"
„Ano, pane." Cvičiteli proběhla před očima představa, jak Dlouhou ruku - jak všechny jeho otroky - trhají na kusy.

„Protože Hssinský styčný důstojník byl můj podřízený, vy-nesu nad vámi rozsudek já. Ujasněme si okolnosti. Hssinský styčný důstojník rozšířil turnajový ring tak, aby proti vaší vůli zahrnoval i vás. Turnajová pravidla vyžadují chrániče drápů. On tento detail opomenul - o čemž svědčí vaše zranění. Ten, kdo takto rozšiřuje pravidla, si nemůže stěžovat, že v důsledku svých vlastních pravidel přijde o život.“
„Nebyl zabit v čestném souboji,“ řekl Traat-admirál. „Byl za-vražděn.“
„Počkej, Traaty. Tato událost obsahuje vojenské ponaučení, nad kterým bychom se měli zamyslet. Pokud nějaká jednotka setrvá na bitevním poli i když ví, že bude zmasakrována, není pochyb o tom, že prohráli se ctí. Ale co když tatáž jednotka ustoupí a vláká nepřítele do pasti, v níž bude moci zmasakrovat jej? Můžeme takové vítězství nazývat nečestným? Zde nachá-zím protimluv. Pokud je čest v porážce, nevyplývá z toho, že vítězství je nečestné? Bože, chraň nás před takovou logikou!“
On si myslí, že jsem to udělal já! Nedokáže si představit, že by Kzinta mohli zavraždit otroci. Ani já ne.
„Já tvrdím, že v turnaji bojoval čestně a že také čestně zvítězil. Hssinský styčný důstojník si vymyslel nová pravidla, aniž by je předem konzultoval tady s naším Hrdinou. Cvičitel otroků na to odpověděl svými vlastními neortodoxními pravidly a naše-ho mrtvého válečníka se také na názor neptal. Řekl bych, že spatřuji rovnováhu.“
Pravda je vždy posvátná. Cvičitel otroků v sobě zoufale hle-dal ten druh odvahy, který by mu dovolil onu pravdu vyslovit.
Šuut-Riit ignoroval mladíkovo drmolení a pokračoval ve svém rozumování. „Ano, vše je v rovnováze. Přesto všechno jsi mi způsobil škodu, náš mladý Hrdino, a dlužíš mi náhradu. Ztratil jsem válečníka své Čtvrté flotily. V tomto zvláštním zápase jsi čestně zvítězil a proto musíš vstoupit do mých služeb. Převelím tě k Traat-admirálovi, který pro mě dává dohromady elitní armádní sbor, pro nějž jsem si vybral označení Pátá flotila.“ Kývl na admi-rála. „Copak nemá přesně ty vlastnosti, které potřebujeme?“
Ještě dlouhou dobu poté omámený Cvičitel otroků zvažoval následky toho, že jotokové zavraždili Kzinta. Téměř se mu ne-dařilo soustředit na lov. Naštěstí se zdálo, že na něj zapomněli všichni. Dlouhá ruka byl kdovíkde, nejspíš se někde schová-val. Měl by jej popravit? Neměl by s nebezpečím otrokářství seznámit Šuut-Rita? Ano, přesně to by měl udělat. Zbabělec v něm se otřásl hrůzou.
Směrem od Drsné rokle přicházel Kasrriss-As. „Tělo bylo odstraněno. Protože je nás teď méně, navrhuji, abychom oka-mžitě obnovili hon, nebo nás soumrak předstihne.“
„Vaše paže vypadá špatně.“ V Šuut-Riitově hlase zazněl ot-covský tón. „Není nutné, abyste chodil s námi. Přijdou ještě další hony.“
„Nesu za tento lov odpovědnost.“
Ale nedokázal s nimi udržet tempo. Nejdřív vystopovali a za-bili toho zraněného člověka-zvíře. Než světla potemněla, za hnali do kouta i toho mladšího. Než ho Šuut-Riit roztrhal na kusy, změnil se pronikavý zuřivý řev toho zvířete v nářek. Kdy; na něj přišla řada, zúčastnil se hostiny na mrtvých tělec] i Cvičitel otroků. Co jiného mohl dělat? Ještěže jejich maso chutnalo výtečně.
Půl noci prochodil lesem. Později Cvičitel otroků nalezl své tři osobní sluhy, jak se choulí ve svém kotci. Jak s nimi měl mluvit o jejich zločinu? Neměl by je jednoduše zabít? Neměl by si o tom promluvit s Chovatelem jotoků? Když si vzpomněl, jak obr dumal o hloubce věrnosti, jakou jotok pociťuje, když je náležitě vychován, zastavilo se mu srdce. Co to znamenalo? Vraždu? Že by to Chovatel jotoků věděl celou dobu?
Dlouhá ruka se choulil do svých paží, hlavu ukrytou. Oči mu sotva vykukovaly z obrněných důlků. Mlčel. Jako kzintský pán těchto otroků musel něco říct. Ale jak vůbec mohl o takovém zločinu mluvit? Byl příliš hrozný. „Zlobím se!“ Tesáky měl vyceněné ve vražedném šklebu. „Neposlechli jste mé nařízení! Výslovně jsem vám říkal, že máte dávat pozor na ty lidi-zvířata, a co jste místo toho dělali vy? Hlídali jste mě. Lidé-otroci jsou ztraceni! Já se o sebe dokážu postarat sám! Jsem válečník! Jsem Hrdina! Nikdy neporušujte Hrdinovy rozkazy! Poslou-chejte!“
O tomto tématu se už nikdy víc nemluvilo.

11. Kapitola
(2399-2401 n.l.)

Válečné lodě Patriarchátu byly obrovské, ale také přeplněné. V mezihvězdném impériu neexistují podsvětelné zásobovací lin-ky. Zásobovací důstojník musí promyslet vše, co bude dobyvatelská výprava potřebovat a vzít to s sebou. Zásoby zabírají místo. Díky recyklačním zařízením byla loď plná trubek. Hibernační kóje také potřebovaly prostor. Strojovny rovněž. Jen sa-motné gravitační motory a jejich štíty zabíraly polovinu veške-rého místa na lodi. Žádný Kzint, který se v dávné minulosti prohánět po sava-nách, by nikdy nedokázal vytvořit, ba ani si vůbec představit takovou klaustrofobickou hrůzu úzkých chodeb, potrubí a maličkých místností, v nichž se i stropy musely využívat jako skladovací prostory a dveře zůstávaly zamčené celé roky. Ale už jako žoldáci byli Kzintové uvrženi do toho pekla na nebe-sích jako trest za svůj hřích netrpělivosti.
Světlu trvalo dva a půl roku, než překonalo vzdálenost mezi infračerveným trpaslíkem R'chšssiry a Alfou Centauri. Kzintské lodi potřebovaly pro tutéž cestu více než tři roky. Šuut-Riitova vlajková loď od prvních zvěstí o lidech-zvířatech vě-novala jen této jediné misi dlouhých sedmnáct let.
Cestování bylo nesnesitelné. Bez rakví hibernačních kójí by nedůtkliví a svárliví válečníci nedokázali propast času mezi-hvězdných letů vůbec snášet. Cvičitel otroků hibernaci odmítl. Sám se přihlásil na hlídku. Celý svůj život byl připoután k prakticky neobyvatelnému kusu skály kroužícímu kolem umírající hvězdy. Jak by mohl jít spát, místo aby si vychutnal to dobrodružství?
Aby se připravil na Wunderland, doslova zhltal všechny psa-né ságy o Kzinu. Jeho rasa se koneckonců zrodila na

planetě. Kzint prohánějící se po planetě s dýchatelným vzduchem žil svým přirozeným způsobem života a bez masky.
Copak nebyla pravda, že Wunderland představoval takové lákadlo právě pro-to, že se tolik podobal Kzinu?
Pak se pustil do otcovražedné tragédie Válečník Čmíí u Pilí-řů. Po Bouři u Pilířů si mohl vlhkost ze srsti doslova ždímat.
Když se Hrdina ze žalu vlastníma rukama oslepil, přestal číst. Dřív než se pustí do zkoumání vlastní duše, chtěl spatřit do-mov Kzintů.
Ság bylo mnoho. Představoval si, že je členem Rgirovy druži-ny v Horách měsíčního lovce. Cítil závěje sněhu a páru u úst ve vojenském táboře v údolí Rungn.
Pak tu byly hrdinské eposy. Naslouchal vroucím tučným zvu-kům Básní devíti cest, když si je recitoval nahlas, žasl nad planinami vlnící se trávy, kde se v zimě prohánět tak ledový vítr, že jeho studené spáry dokázaly zmrazit Patriarchovu srst tak, že zbělela jakoby stářím.
V ságách se vždy mluvilo o větru. Vítr lovců. Vítr smrti. Skučí-cí vítr. Vítr sladké trávy. Slaný vítr od moře. Vítr mnoha zvěstí. Běžet s větrem. I na Wunderlandu vane vítr, pomyslel si.
Cvičitel otroků brzy zjistil, že stísněné prostory na válečné lodi jsou k nesnesení přeplněné pachy, které vítr vyrobený stroji nikdy nedokáže odstranit. A že dietu sestávající z ma-sových sušenek mu nedokáže zpříjemnit ani smysl pro humor. Vrčel. Stal se popudlivým. Ke každému nedostatku života na lodi mohl podat široký komentář.
Jednoho válečníka už jeho hněv vydráždil natolik, že jej po-padl za vestu a několikrát jím udeřil o stěnu kajuty. „Dopřej mým uším ještě víc tvých hnusných urážek. Jsem tady, abych tvou tlamu inspiroval! Chci slyšet víc!“ Nakonec se mezi ně vložil Palubní důstojník, poručil je odvést do hibernačních kójí, kde byli zmraženi a uloženi k dalším pěti stům spícím Hrdinům.
* * *
Každá pouť má svůj konec. Kóje byly vyprázdněny v poch-murné pevnosti Aarku na oběžné dráze kolem Alfy Centaruri B a když se Cvičitel otroků probudil, říkal si, proč vlastně opouš-těl Hssin. Aarku měla jen devět set kilometrů v průměru a ne-obsahovala dokonce ani takové vymoženosti jako jedovatou atmosféru. Pevnost samotnou začali před více než generací budovat jako veliký komplex, ale pak zůstala nedokončená. Představovala „strategický bod”, který si vymyslel nějaký admirál, jenž tady žít nemusel.
Alfa Centauri B by byla vnější planetou, kdyby měla asi tisíc-krát menší hmotnost. Místo toho se vyvinula do hvězdy se zdra-vě naoranžovělou barvou, měla však jen tři čtvrtiny hmotnosti hvězdy A a pouhou čtvrtinu její svítivosti. Obě hvězdy se na-vzájem obíhaly s periodou osmdesáti let, kdy se přiblížily na vzdálenost pouhých osmdesáti osmi světelných minut, či se od sebe vzdálily na celých dvě stě osmdesát světelných minut.
Navzájem si narušily proces tvorby vnějších planet, takže kolem hvězdy A obíhal pouze Wunderland a tři husté vnitřní světy plus myriády skalisek Vnitřního roje. Hvězdu B obklopo-val prstenec kamenů, obsahující deset větších asteroidů. Mezi nimi ležela hmota Hadího roje, vířícího ve složitém tanci rezo-nančních kruhů, pseudotrojských oběžných drah, vysokých orbit a dalších exotických řešení problémů nastolených nuce-ným soužitím dvou větších hvězd.
V Roji zely veliké díry, kde nemohl přežít žádný asteroid, aniž by nebyl okamžitě vystřelen na jinou oběžnou dráhu.
Aby vůbec mohl zahlédnout Wunderland, o němž si myslel, že na něm bude sloužit, musel Cvičitel otroků použít elektronic-ký teleskop na základně a odstínit oslepující paprsky hvězdy A. Jeho jednotka byla umístěna tak daleko od lesů, plání a hor, jak to jen vůbec bylo možné. Sny o tom, že se bude prohánět po povrchu planety pod otevřeným nebem, se rozplynuly. Válka je válka. Každý válečník má své zařazení a svůj vlastní boj. Cvičitelovi fatalističtí druhové měli úsloví, podle kterého dokonce i skály kolem Alfy Centauri B mají své povinnosti. Jeho povinností bylo dodávat otroky pro strojovny Čtvrté flo-tily. Podmínky panující v narychlo vybudovaných tunelech byly děsivé. Musel se o místo dělit se smradlavými jotokskými klecemi a výběhy z drátěného plotu pro Jotokská mláďata le-zoucí jedno přes druhé. Místa se nedostávalo a proud vzdu-chu nebyl nikdy dost silný, aby odsud vyhnal zápach. Hssin mu začal připadat jako ráj.
Otázka přeložení ke Čtvrté flotile vypadala čím dál lákavěji. Začal snít o domovu lidí. Když nemůže mít Wunderland, proč ne Zemi? I Země měla větry a otevřené nebe. Větry se nazývaly fascinujícími jmény, jak se vědělo z wunderlandských kniho-ven. Severák. Ledová candelia z pohoří And. Obchodní větry. Suchý vítr chinook, který vane u úbočí Skalistých hor, když se předtím zbaví veškeré své vláhy na jejich západních svazích. Středomořské sirocco. Tornádo. Vichřice.
Cvičitel otroků se začal osobně zajímat o osud Čtvrté flotily. Měl příliš mnoho práce s jotoky a byl příliš vzdálen od centra dění, aby se postavil tváří tvář politice. Ale sledoval všechny Šuut-Riitovy souboje a oslavoval každé jeho vítězství. Místní se vzpouzeli ekonomickému břemenu, jaké představovalo bu-dování nové flotily. Dělali hlasitá prohlášení, v nichž popiso-vali s jakou divokostí se Třetí flotila probije Sluneční sousta-vou, i když tato bitva se už musela dávno odehrát a skončit vítězstvím či porážkou.
Šuut-Riit trval na tom, že břemeno nesejme. Taková je, jak řekl svým Hrdinům, politika Patriarchátu. V každé válce se musí vždy chystat záložní flotila, aby mohla vyrazit ve stopách bi-tevní flotily, ať už je její vítězství jakkoliv jisté. Tento postup představoval jediný možný způsob, jakým se dala tato pomalá mezihvězdná křížová výprava vést. Je lepší poslat nákladné posily armádě, která zvítězila již před dlouhými lety, než si cho-vat víru ve vítězství která nic nestojí, a pak utrpět porážku. Kzintové měli jedno přísloví: „Nepočítej prsty, dokud máš drá-py v pouzdrech.”
Alfa Centauri B byla oblíbeným místem pro manévry Čtvrté flotily. V důsledku toho se Cvičitel otroků setkal s mnoha příliš nadšenými kapitány, kteří nutili své gravitační motory k vý-konům daleko za hranicemi jejich technických parametrů a naléhavě potřebovaly opravu. Měli ho rádi, protože jeho per-sonál odváděl dobrou práci. Také ho měli rádi proto, že je hostil jotokským masem, což byla pochoutka, k jaké se jen tak nedo-stali.
Zvláště Ssis-kapitán si Cvičitele otroků oblíbil. Oba sdíleli živý zájem o Zemi. To on naučil Cvičitelovy otroky karetním

trikům. Opice používaly podivné sady plastových symbolů čítající pět plus oktál karet každé barvy, přičemž barvy byly čtyři. Kapitán nikdy nepřestal třepat ušima, když sledoval Dlou-hou ruku míchajícího karty všemi pěti končetinami. Polovinu balíčku promíchával po směru hodinových ručiček, druhou proti směru a přitom si seděl na ústech. Ale poker s Dlouhou rukou moc rád nehrál, protože jotok pokaždé shrábl bank.
Při jedné ze svých cest od hvězdy A s sebou Ssis-kapitán přivezl jakési wunderlandské hudební nástroje a dali dohroma-dy combo. Výsledkem byla značná kakofonie. Tichošlápek hrál třemi pažemi na dvanáctistrunné banjo, Dlouhá ruka bušil do bubnů a souzvučně pěl ze všech pěti plic, zatímco Šprýmař měl na starosti činely a xylofon a do toho Cvičitel otroků recitoval Hrdinské básně.
„Vás, zvířata, musím dostat na Krev Hrdinů! Nechtěli byste přísahat čest mé lodi? Bral bych vás všechny! Musíme si spolu zahrát, až budeme procházet pod Vítězným obloukem v Berlíně!“
„Vítězný oblouk je v Moskvě,“ opravil ho Cvičitel otroků puntičkářsky.
„To se pleteš. Rudé opice se stáhly z války předčasně. Na-prosto přesně si pamatuji, že Vítězný oblouk postavili francouzi-zvířata, aby uctili vítězství svého kaisera v Berlíně. Vrchní velitel francouzských dobyvatelských sil Hitler pod ním prošel s celou svou armádou, když porazil Huny. Viděl jsem to na fotografii!“
Při své další cestě mu Ssis-kapitán propašoval v krytu gravitač-ního polarizéru kzinrret. Byla to krasavice s lesklou načervenalou srstí a tmavějšími pruhy přes čenich, ale cesta se jí vůbec nelíbila a teď si oba samce prohlížela rozmrzelýma, nerozhodnýma očima.
„Jriingh, seznam se se svým novým pánem.“
„Můj Hrdino,“ zapředla.
Cvičitel otroků se zděsil. „Ty jsi ukradl někomu důležitému ženu? Nebo ještě hůř, dceru?“
Ssis kapitán zatřepal ušima a hluboce hrdelně zavrčel. „Dal mi ji sám. Je dost příšerná. Prskala a syčela na jeho ženy a prala se s nimi. Jeho favoritku pořád vyháněla do lesů kolem panství a on ji pak nemohl najít. Mlátila jeho dcery do hlavy a jeho syny se pokoušela zavléct pod most.“
„Dokonalá matka pro skvělé válečníky!“
„Tak to nefungovalo. Všichni její synové se mezi sebou poza-bíjeli ještě jako koťata. Byli šílení, všichni do jednoho. Její druh ji mlátil zadní stranou tlapy poměrně často, ale bez užitku. Měl ale moc měkké drápy na to, aby ji zabil. Vysvětlil jsem mu, že my dva bychom mohli ten jeho problém vyřešit.“
„Myslíš, že lidské samice dělají svým druhům taky takové těžkosti jako ty naše?“
„Ještě horší! Člověkrret je dost chytrá na to, aby dokázala odemknout zámek ve dveřích paklíčem!“
Jriingh elegantně vykročila ze své skrýše, povýšeně si pro-hlížela svůj nový příbytek a opatrně ho očichávala. Ve srovná-ní s kzintským samcem byla poloviční velikosti a pravděpo-dobně dvakrát mrštnější. Chňapla po jotokském mláděti, kterému se podařilo utéct z drátěné ohrady a slupla všech pět paží jed-ním mlasknutím. Pak nakukovala do páchnoucí nádrže a zkou-mala, jak by se dostala k dalším.
„Ale zůstane samozřejmě na palubě Krve Hrdinů.“
„To je proti pravidlům. Budeš si ji muset nechat tady.“
„Nechat si ji tady je taky proti pravidlům.“ Cvičitel otroků se začínal zlobit. „Hr-r. Jenže ty tady máš místo. Nějakou místnost, která se dá zavřít na klíč.“
„Ale nedokážu dostat ze vzduchu její feromony!“
„Ani nebudeš muset. V tom spočívá celá krása mého nápa-du.“
„To mám tady tuhle malou syčící hrůzu nechat jen tak pobí-hat?“
„To není problém. Samce má ráda. Jen samice nesnáší. Připrav jí místnost. Dej jí nějaké pěkné věci. Udržíme všechno pěkně ve vysoké trávě a budeme se střídat, aby byla spokojená. Bude ti zahřívat nohy. Potřebujeme tady mít nějaká tajná potěšení: karetní triky, hudbu, válečné historky, č'roul. Nebo si myslíš, že nějaký Stráže přijde sem a bude ti dělat přednášku na téma „jediná pravá cesta cti” a kázat o povaze Srstnatého boha?“
Cvičitel otroků se stáhl do sebe - a trochu povolil. Nebyl na takové kamarádíčkování zvyklý a líbilo se mu. Ano, přál si do-být Zemi po boku tohoto válečníka a stát se majitelem velikého honebního revíru v amazonském pralese na hranicích Francie, kde se o jeho zvířata budou starat stovky růžovoučkých bezocasých otroků. Dlouhá ruka ale samozřejmě navždy zůstane jeho vrchním otrokem.
Dva roky byl Vrchní velitel dobyvatelských sil Šuut-Riit plně zaměstnán bolestným bojem o moc. Pak začaly po světelných paprscích přicházet první zprávy od lidského slunce, 4,3 roku poté, co k událostem došlo. Kzintům se podařilo v první šar-vátce nepřítele překvapit a dosáhnout velkého vítězství. Třetí flotila se začala formovat k bitvě. Kzintové na Wunderlandu všeho nechali. Dokonce i Šuut-Riit si udělal přestávku. Vnitřní spory utichly. Důstojníci pro rádio-vou komunikaci, plující vesmírem na svých obrovských přijí-macích zařízeních s anténami namířenými k Zemi, se stali hrdi-ny dne.
Dobré zprávy nevydržely dlouho. Koncem týdne byl rozsah katastrofy zcela evidentní. Cvičitel otroků byl na lidi-zvířata silně rozzuřen. Kzintové byli najed-nou mrzutější. Častěji cenili tesáky. Nemohli se zbavit myšle-nek na opice. A Šuut-Riitova pozice se dramaticky změnila. Už nebylo sporu o tom, že je skutečným guvernérem Alfy Centau-ri. Opozice proti jeho záměru vyslat Čtvrtou flotilu a ohledně data jejího vyslání přestala existovat.
Cvičitel otroků si zažádal o přeložení na Krev Hrdinů.

12. Kapitola
(2402 n.l.)
Ssis-kapitán dorazil do pevnosti Aaku v nové, předpisům poněkud neodpovídající uniformě. Měkká vesta, kterou měl

pod zbrojí, byla příliš sytě fialová a honosila se safírově mod-rým lemováním. Knoflíky na výložkách byly z wunderlandského nefritu pocházejícího z dolů v Jotunském horském pásmu. Z osmicípé kapitánské hvězdy zářil pravý diamant. Široké na-bírané tříčtvrteční rukávy byly ze saténu, jaký se dal nalézt v postelích kzinrret. Kožené manžety na podvlékací košili, kam se připínal chronometr a příruční počítač, byly ušity z prvotřídní kz'íírkt, opálené kůže wunderlandských zločinců, vybrané tak, aby nenesla stopy po jizvách.
„Působivé," řekl Cvičitel otroků.
„Jsem rozhodnut, že své místo u flotily získáš!" Ssis švihal špičkou ocasu sem a tam, jak se energicky procházel po míst-nosti, aby předvedl svůj úbor.
„Hr-r. Ano, ale mám zapřísáhlé nepřátele, kteří by mi to mohli ztížit."
„Harrgh! Mám tady pro tebe ty správné papíry, se kterými to půjde hladce, všechny průvodní a doporučující dopisy." Začal přist. „A propustku na Wunderland! Já netančím kolem, já se vrhám přímo na věc. Budou mi tě muset dát. Potře-buji tě."
„Příteli, já se budu muset spokojit s výletem na Wunderland."
„Ne potom, co získáš praxi jako můj střelec!" Šviháckýkapi-tán pozvedl ježatou hlavu a s širokým úšklebkem předvedl prskavou a kvílivou imitaci zvuků bitevní vřavy. „Cestou rozstřílí-me pár asteroidů. Skvělá zábava."
Cvičitel otroků usoudil, že opravy polarizérů může svěřit na povel Dlouhé ruce a vzal svého Vrchního otroka na obhlídku po dílně. Jeden obří generátor pole se právě vznášel ve slabé gravitaci Aarku, zatímco dva pětirucí jotokští otroci pracovali na výměně jeho vrstvených plátů.
Dlouhá ruka se hrdě tyčil na čtyřech zápěstích a pátou paží ukazoval na pracovní četu. „Tato jednotka bude za dva dny připravena ke zkouškám," řekla hubená (paže). „Jsem poctěn tvou důvěrou, udatný pane," přerušila ji krátká (paže) sledujíc různé obrazovky tak, že střídavě používala tři z jotokových očí. „Opravy polarizérů poběží bez problémů. Koncem dne čekáme příjem další přepálené jednotky k opravě. A mé povinnosti tý-kající se mládeže?"
Cvičitel otroků by Dlouhé ruce svěřil všechno na světě, s jedinou výjimkou - a tou byla výchova jotoků ve stádiu pře-chodu. „Jen udržuj v činnosti systém podpory života. Vyměň znovu všechny filtry." Nikdy by nepřineslo nic dobrého, kdy-by dovolil, aby jeden z těch podivných pětirukých a pětimozkých mladíčků získal za rodiče dospělého jotoka a připoutal se k němu. „Mládež bude mít na povel Třetí učitel otroků. Tvou hlavní starostí je dílna."
„Pocestuješ na Wunderland? Posádka prohlédla motory na Krvi Hrdinů od prstů po lokty. Hučí. Připomeň Ssis-kapitánovi, aby je nepřetahoval."
Gravitační polarizér tvořil základní kámen Patriarchátu a vo-jenské převahy válečníků. Ve své stacionární verzi pouze vy-tvářel umělou gravitaci, ale jeho nejužitečnější aplikace spočí-vala v nereaktivním vesmírném pohonu, jenž umožňoval plavidlům zrychlení ve „volném pádu". Jedno g neohrabaným nákladním lodím, šedesát či sedmdesát g rychlejším bitevním strojům.
Tyto kzintské válečné lodě přiváděly během invaze roku 2367 wunderlandské obránce v úžas. Létaly neuvěřitelnou rychlostí sem a tam, předváděly bleskurychlé změny zrychlení a přece z nich netryskala žádná reakční hmota. Podle všeho se také zdálo, že nepotřebují doplňovat palivo, a to ani po manévrech, které by nádrže těžařské lodě zcela vyprázdnily. Kzintské vá-lečné lodě bylo možné vydráždit a vyprovokovat a potom ubodat jako býky ve starém Španělsku, bylo možné je spálit, ale nebylo možné je chytit. Zdálo se, že vůbec nepodléhají fyzikál-ním zákonům.
Dlouhé roky po těch strašných šesti měsících se válkou zbí-dačení profesoři Munchenského scholaria scházeli v kavárnách podél Karl-Jorgovy třídy ve Starém Munchenu, čmárali rovnice, popíjeli kořalku a zvažovali absurdní teorie. Je možné zkon-fiskovat výzkumné vybavení, ale rovnice a spekulace nestojí nic. Zatímco na nočním nebi zářila Alfa Centauri B, šířily se všechny nové teorie o kzintské technologii mezi pouličními kavárnami jako epidemie. Jejich matné světlo, které svým jasem přesto předčilo všechny pouliční lampy, se šířilo Munchenem až do druhého úsvitu, kdy noční život Munchenu odumřel.
Protože vycházeli z faktu, že nereaktivní pohon skutečně exis-toval, podařilo se jim v době, kdy přiletěl Šuut-Riit a ujal se guvernérského postu, přece jen načrtnout smysluplnou teoretickou koncepci. Lidský rozum, narozdíl od kzintského, je po-sedlý hloubáním nad rozpory mezi tím, co pozoruje a tím, co si myslí, že by vidět měl.
Zdálo se, že nereaktivní kzintské lodě si neuchovávají hybný moment, ale rovnice gravitačního pole, na nichž byl gravitační polarizér založen, se odvolávaly na záporné zakřivení prostoru jako na nevyhnutelný prvek každého nereaktivního vesmírné-ho pohonu. Obyčejné vědění o hybném momentu v přítomnosti záporného zakřivení prostoru selhává - hybný moment pak totiž má směr, který je opačný vůči rychlosti - ale rovnice o zachování hybného momentu přesto zůstává v platnosti.
Cvičitel otroků převzal místo střelce na Krvi Hrdinů. Vybavili jej maskou s brýlemi a promítli mu do zorného pole diagramy, z nichž se mohl dozvědět všechno, co při střelbě mohl potřebo-vat vědět. Během testů měl možnost si spouštět simulace -jeho brýle mu předkládaly nebezpečí virtuálního světa. Ničit lidské lodě byl požitek pro játra, třebaže šlo jen o přeludy vy-tvořené počítačovým programem.
Pět kulovitých lodí lovecké smečky se nehybně vznášelo na pozici. Kapitáni se chystali k přesunu na vzdálenost tří světel-ných hodin od Alfy Centauri A k Alfě Centauri B, což předsta-vovalo zhruba ekvivalent vzdálenosti mezi Zemí a Uranem. Hadí roj dodával tomuto přirovnání na realističnosti, přestože obsa-hoval stokrát více hmoty a úlomků než Solský pás.
Díky tak hojnému počtu asteroidů mohlo kzintské výcvikové velitelství označit za cíle kolik asteroidů jen chtělo, aniž by tím nějak narušilo ekonomiku Roje. Útočný výcvik Čtvrté flotily kladl důraz na ničení obranných mechanismů umístěných na asteroidech, jelikož právě tato zařízení opice v hojné míře uží-valy k obraně severních a jižních přístupů ke svému domovu.
Při maximálním zrychlení mohla Krev Hrdinů překonat vzdá-lenost tří světelných hodin od B k A za méně než dva dny

při rychlosti desetiny c, ale obvyklá praxe byla jiná právě kvůli hustotě hmoty v soustavě Alfa Centauri, která způsobovala ztráty v energetickém poli.
Gravitační polarizér kzintského vysokorychlostního pohonu obsahoval přirozený mechanismus obrany lodi před nárazy plynu a mikrometeoritů. Při vstupu do pole byla narážející čás-tice násilně zrychlena, zatímco loď současně reagovala na ná-růst hmoty ucuknutím. Výměnou za to se energie pole znovu proměnila v hmotu. Na velikosti částice nijak nezáleželo - ob-jekty o různé hmotnosti mají v každém gravitačním poli stejné zrychlení.
Bohužel atomy narážející do pole polarizéru generovaly sla-bou elektromagnetickou interakci, která měnila energii pole na záření. To by v planetární soustavě mohlo představovat závaž-ný problém, pokud by bylo nutné vyvinout vysokou rychlost. Ani mezi hvězdami, kde je nutné cestovat vysokou rychlostí, nedokázaly kzintské lodě v prostředí o normální hustotě mezi-hvězdného plynu vyvinout rychlost o mnoho překračující osm-desát procent rychlosti světla, aniž by přitom nevykrvácely modrým světlem. Když gravitační polarizér zrychloval, proměňoval hmotu v energii, když zpomaloval, měnil tutéž energii zpět na hmotu. Jeho spotřeba energie byla o několik řádů nižší než u těžařské lodi, protože potřeboval pouze tolik energie, aby nahradil ztrá-ty způsobené při střetech pole s místním prostředím.
Lovecká smečka nacvičovala standardní manévr. Přelétla vy-soko nad Rojem a zaútočila střední rychlostí přímo dolů. Mezi skupinou útočníků a obránců to při taktických poradách často jiskřilo. Ne všechny kzintské urážky však padaly v hněvu - jejich skutečný význam spočíval modulaci hlasu při prskání a syčení. Ssis kapitán s oblibou označoval své protivníky jako paviány, protože měli rozkaz „myslet jako opice". Oni ho na oplátku přezdívali „kšatský oběd", majíce na mysli býložravce, o němž bylo známo, že se živí odpadky.
Zabralo jim to dvanáct dní, nikoliv dva, než se v režimu hlíd-ka/útok, kdy jejich přístroje pracovaly s maximálním rozlišením, propracovali skrze Roj. Krev Hrdinů zaznamenala statickou elektřinu z průmyslových zařízení na Tiamat: pokyny nějakému osamělému těžaři v jeho lodi, žádost o výměnu náhradních dílů, volání o lékařskou pomoc. Dopplerův efekt vyvolal poplach.
Z lidských lodí zahlédli jen jiskřičky míhající se přes obrazov-ky senzorů. Kdesi mezi skalisky se potloukali ozbrojení divocí lidé a plánovali pomstu - ale Krev Hrdinů žádného nespatřila, třebaže její přístroje po nich pátraly. Tahle mrzutá zvířata ob-vykle nepředstavovala větší potíže než klíště, ale kdyby je ob-jevili, mohli by je využít jako skvělé cvičné terče. Při tomto letu se však Hrdinové utkali jen s pustými skalisky.
Když se přiblížili k oblaky zahalenému Wunderlandu, byl z Cvičitele otroků už zkušený střelec. Ale ještě se z něj nestal zkušený politik.

13. Kapitola
(2402 n.l.)
Ve svém nejjednodušším provedení se kzintský gravitační polarizér pouze vznášel. Když byl popostrčen směrem k bloku hmoty, jeho polarizační pole se nabilo energií - která jej donu-tila se vznést. Pokud byl odstrčen směrem od bloku hmoty, polarizační pole se vybilo, díky čemuž spadl.
Gravitační „plošiny" přepravující náklad a pasažéry z gra-vitační studny Wunderlandu a zase zpátky byly přímou mo-difikací tohoto primitivního zařízení. Sestup se řídil pomocí elektromagneticky kontrolovaného odčerpávání energie z pole do distorzních baterií. Při vzestupu se pole energií ze stejných baterií opět nabíjelo. Horizontální rychlost se řídila interakcí torzního pole, které zesilovala či tlumila rotace Wunderlandu.
Celý cyklus byl vysoce výkonný, k jakýmsi ztrátám energie docházelo pouze na rozhraní mezi elektromagnetickým a gravi-tačním polem a vlivem slapového tření. Při sestupu z oběžné dráhy na povrch Wunderlandu se teplota polarizéru pohánějí-cího plošinu zvýšila sotva o pár stupňů.
Munchenport nabízel velmi depresivní přivítání do světa po-hádkového bohatství, o kterém Cvičitel otroků slýchal celý život. Stále zde ještě nebyl vybudován pořádný kosmodrom. Přistáli na otevřeném prostranství, které obklopovaly nedávno postavené provozní budovy, všechny ohyzdné a hranaté, smon-tované při nucených pracích. Wundervolker toto místo ironic-ky nazývali „himmelfahrt" - jednak proto, že právě odtud se dalo dostat do nebe a také proto, že při jeho stavbě "do nebe" odešlo tolik dělníků.
Bylo zarážející, kolik lidí-zvířat se tady potloukalo bez obojku, stáli v řadách se zavazadly, motali se kolem, procházeli detek-tory zbraní a hádali se s personálem. Většina z nich hledala práci v průmyslových zařízeních v Hadím roji. Peníze potřebo-vali tak naléhavě, že byli ochotni pracovat v továrnách, které vyráběly zbraně, jež budou použity proti jejich otcovské sou-stavě. Byli cítit špínou a nouzí, což v kombinaci s pachy strojů a umělých hmot linoucími se z budovy vytvářelo v prostředí, nasyceném zbytkovým ozónem z laciných elektrických vozů, zvláštní sladce nakyslý pach.
Ssis-kapitán se tu vyznal. Najal pár nákladních lidí-zvířat, aby odnesli jeho a Cvičitelova zavazadla do terminálu vznášedla. Čistý, chladivý vzduch vanoucí vnitřkem vozu přinesl oběma Kzintům kýženou úlevu. „Pojedeme do starého města. Tam to vypadá lépe," řekl Ssis kapitán.
Hrdinovi, který se narodil ve vesmíru na nehostinné výspě obíhající kolem umírající hvězdy, připadal Munchen poněkud podivný. Tohle že mělo být město? Dehtované střechy nebyly vzduchotěsné a okna se bez zábran otevírala přímo do atmo-sféry. Z určitých úhlů zakrývaly budovy stromy, stínící ulice. Modrý a široký tok Dunaje protínal parky porostlé palmami a mandlovníky. A jakému účelu sloužila ocelová věž katedrály Svatého Jáchyma?
Ssis-kapitán pro ně sehnal ubytování ve čtyřpatrové cihlové vile. Aby ji Kzintové vůbec mohli používat, museli si ji upravit tak, že vybourali horní části všech dveří uvnitř budovy. Předal svá zavazadla staré lidské samici, která pod jejich vahou zavrá-vorala. Nakonec si je postavila na zem, aby si oddechla, a pak si náklad rozdělila na dvakrát.
„Ta je zralá do továrny na lepidlo," komentoval to Ssis-kapi-tán, jenž ji svými tělesnými rozměry převyšoval přinejmenším třikrát.

„To je ona? Vždyť pochopila tvůj rozkaz!“
„Samozřejmě.“ Nevěřícně na starou ženu hleděl. Cvičitel otroků dokázal po-chopit mlčenlivé lidské samce, ale samice, které rozumějí celým větám? Pokusil si představit svou matku, jak se vyjadřuje v rozvitých větách. Mluvíval na ni dost často a občas… občas si dokonce představoval, že mu naslouchá, tak veliké kulaté oči měla.
To byla iluze, která dokázala snadno oklamat. Kzinrret vždy působily dojmem, že jsou inteligentní. Kdysi dávno, když byl ještě rozmazleným kotětem v Čiirr-Nigově domácnosti, se ne-chal touto iluzí unést natolik, že podal své matce obrázkovou dobrodružnou knížku, aby mu z ní četla před spaním. Rozžvý-kala ji na kusy.
Ale dosti údivu. Dali znamení automatickému vozu, že může odletět, zabydleli se ve svém pokoji a rozhodli se, že zbytek cesty do budovy Admirality dojdou pěšky.
Na Cvičitele otroků, který se v životě dostal jen ke dvěma opicím, působilo město plné jejich stád dost zneklidňujícím dojmem. Ssis-kapitán zvířata hemžící se kolem něj či čekající opřená o zeď jednoduše ignoroval. Všechna měla na sobě šaty, přestože očividně nepatřila k žádné vojenské jednotce. Tato skutečnost Cvičitele poněkud překvapila. Od doby Šuut-Riitova honu na Hssinu si udělal představu, že ve svém přirozeném prostředí chodí všichni lidé-zvířata nazí.
Admiralita dostala všechno, čeho se jí zachtělo. A hned po okupaci se jí zachtělo statkářského Ritterhausu, jehož gotické oblouky a opěrné sloupoví se tyčilo na dlážděném prostran-ství Grunderplatzu. Vítězní Hrdinové se neobtěžovali ničit po-někud přelidněný bronzový pomník Devatenácti zakladatelů. Možná i proto, že pomníku dominoval Ritterhaus a v něm sídlili Kzintové. Při pohledu shora ty bronzové lidské postavy vypa-daly jako těžce pracující otroci.
Byrokratický aparát Čtvrté flotily se zmítal v šílenství posled-ních logistických příprav a rozdělení jednotek před odletem, ke kterému mělo dojít už za několik měsíců. Cvičitele přijal značně přepracovaný kzintský důstojník, který se pořád musel shý-bat, jak neustále chodil sem a tam dveřmi projektovanými na výšku lidské postavy, když se pokoušel najít jeho složku. Na-konec zničeně složil své netopýří uši vzad a nabídl Cvičiteli, že se mu s absolutní jistotou bude věnovat zítra, pokud bude tak velice laskav a přijde znovu.
Vrátili se do svého pokoje ve staré vile. Na schodech se minu-li se ctihodně vypadajícím Kzintem, který si vedl na vodítku dvě kzinrret. Ve městě mohly být samice nebezpečné.
Mívaly tendence prskat na každé nepříjemně páchnoucí zví-ře, které se k nim odvážilo přiblížit, a lidé-zvířata, z nichž byl často cítit alkohol, vždy představovali pravděpodobnou oběť. Byly by dokonce schopné napadnout i dospělého Kzinta dva-krát většího než ony samy, pokud by měly dojem, že je v sázce život jejich koťat.
„Samice neovládají své emoce rozumem,“ vysvětlil Patriar-cha. „Přeji dobrou noc. Budete si muset složit uši, Kzint na konci chodby ze spánku bojuje s duchy a příšerně při tom řve.“
Když se druhý den ráno vrátili do budovy Admirality, setkali se s podivným chováním. Kzintský úředník Cvičitele otroků odmítl a když Cvičitel trval zdvořile na svém, vykoukl z vedlejší kanceláře jiný Kzint.
„Pro zařazení do Čtvrté flotily nemáte kvalifikaci. Vaše žádost byla zamítnuta.“
„Mám tato doporučení….“
Obrovský rudý důstojník se žlutými skvrnami na srsti zasy-čel. Cvičitel otroků okamžitě pochopil, ostrým švihnutím drápů před tváří zasalutoval a zmizel.
Toho večera Cvičitel a Ssis-kapitán seděli v trunkshuppen v jedné z postranních ulic vedoucích na Grunderplatz a zvažo-vali, jaké jsou jejich další možnosti. Žádní jiní Kzintové tam nebyli. Servírka byla zřetelně vyděšená, že je má obsluhovat, ale statečně k nim přistoupila.
„Guten Abend, ehrenvoll Helden,“ vykoktala. „Haben Sie gewahlt?“
„leh… nehrne eine… Coca Cola,“ řekl Cvičitel otroků, ohýba-je jazyk kolem zubů v nejvěrnější imitaci zvířecích zvuků, jaké byl schopen. Ssis-kapitánovo mňoukání a syčení vyjadřovalo posměšné i uznalé poznámky a připomínky. „Tady to smrdí jako ve vataší kleci.“ Měl na mysli vlhký pach lidského strachu. „Hezká planeta, hr-r?“ Potřásl hřívou směrem k servírce a hravě šťouchl do Cvičitele otroků. „Jednu takovou si pořídím, aby mě na mém hradu v Evropě drbala na zádech.“ Pak se poradil se svým translátorem. „Ich nehrne einen Whiskey Kentucky mit Milch,“ poručil si, než se opět vrátil k předmětu jejich hovoru.
„Tady, v Munchenu, tě museli pomluvit tví nepřátelé, takže se obrátíme někam jinam - a tak se dostaneme přímo do k vyšším doupatům.“ Ssis-kapitán měl pozvánku na základnu v Gerningu, ležící v izolované severské provincii Skogarna.
„Můj přítel De-tekční analytik je nadšený svým postavením. Tamější husté lesy je izolují od dopravního ruchu lidí-zvířat i od arogance kzintských Patriarchů, které jejich půda živí tak dobře, že střeží své majetky proti takovým, jako jsme my, jako bychom byli jednoocí kzinrretí bandité.“
Ssis-kapitán složil světácky uši a rozšířil nozdry, aby nazna-čil, že má o tamější základně zcela speciální informace.
„Základ-nu v Gerningu Šuut-Riit založil hned během svých prvních měsíců ve funkci guvernéra. Za důstojníky jmenoval výlučně ty Kzinty, kteří se v boji o moc postavili na jeho stranu. Dobré kontakty.“
Když se naklonil ještě více dopředu, aby Cvičiteli svěřil ještě tajnější podrobnosti, Ssis-kapitánova židle se náhle rozpadla a jeho mléko s bourbonem vyšplíchlo širokým obloukem a potřísnilo mu jak hřívu, tak vestu. Ssisova mohutná hlava se vy-nořila zpod stolu s vyceněnými tesáky. Když se zcela vztyčil, jeho hříva sahala až k nízkému stropu, zavrčel směrem k barmanovi, který zbledl.
Ostatní hosté, kteří se ani předtím necítili moc ve své kůži, se neodvažovali ani pohnout.
Servírka si klidně osušila ruce, pomalým krokem zamířila ke dveřím, jako by nejdůležitější událostí posledních okamžiků bylo to, že jí skončila směna - a pak utekla. Ach, důkaz toho, jak játra vládnou mysli, pomyslel si Cviči-tel otroků, všímaje si jak reakcí lidí-zvířat, tak Ssis-kapitánovy stoupající zuřivosti. Jak moc se vlastně vztek liší od strachu? Měl dost rozumu na to, aby se teď Ssise nedotýkal, protože nedokázal zakrýt své pobavení a příliš okaté švihání ocasem by mohlo obrátit jeho vztek proti němu. Místo toho využil kapi-tánovy parádivosti. Rovněž se postavil. „Musíme tvou

vestu vyčistit dřív, než mléko zaschne. Pojď.“ Zdvihl sklenici směrem k barmanovi a dal si pečlivý pozor, aby se neusmál. Chtěl jen to citlivé zvíře uklidnit. „Zum Wohl!“ řekl, pyšný na svou stále se zlepšující obratnost v používání zvířecích zvuků.
Ssis-kapitán neodešel hned. Nejdřív si vybil vztek na své židli a rozlámal její ubohý dřevěný rám holýma rukama a tesáky, jako by to byla válečná loď Spojených národů.

14. Kapitola
(2402 n.l.)
Při pohledu z letadla letícího nad skogarnskou provincií byla sociální struktura Wunderladu mnohem patrnější, než jak by ji mohli zaznamenat při pohledu ze země. Šlo zcela zjevně o divo-činu, jíž dominovala sídla šlechtické elity. Cestou na kzintskou základnu přeletěli nad panstvím Nordbů v Korsnessu. Jejich sídlo bylo obrovské. Od Gerningu je odděloval kopec a hustý původní prales. Stužky cest sbíhajících se v Korsnessu jasně ukazovaly, kdo je v Gerningu pánem.
Lehce pancéřované letadlo přeneslo oba kzintské Hrdiny přes lesnaté kopce a kolem jasně patrné rány v úbočí kopce, která tu zbyla po nedávné kzintské výstavbě. Bylo teprve odpoledne, ale v místě, kde za obzorem mizela Alfa Centauri B, se přes mraky již přelévaly rudé barvy zapadajícího slunce. Moře zářilo neuvěřitelně modrou barvou, jež v místě, kde mělké pobřežní vody zalily meteorický kráter, přecházela v pastelově šedavý odstín zelené. Nad hladinu zde vyčnívala již jen zakřivená řada ostrůvků.
Wunderland byl zjizven mnoha takovými krátery. Planeta tr-pěla nepřetržitými dopady meteoritů uvolněných z Hadího roje v takové míře, že čas od času se noc doslova rozzářila padající-mi hvězdami. Díky tomu, že každých pár miliónů let dopadl na povrch planety větší meteorit, byla wunderlandská biosféra neustále připravena k adaptaci. Loďstvo, které za války Wun-derland bránilo před dobyvačnými Hrdiny, sestávalo převážně z jednotek Protimeteorické stráže.
Gerningskou základnu založili Kzintové milující lov, stanice monitorující vyšší vrstvy atmosféry o kruhu několika tisíc kilo-metrů a pátrající po kosmických lodích divokých lidí předsta-vovala spíš jen dodatečný nápad. Na oblast dozíral nějaký mazaný Kzint, očekávající dobu, kdy mu čest a hrdinství přine-sou právo na plné jméno. Zatím, než se tak stane, věrně sloužil Šuut-Riitovým zájmům.
Detekční analytik byl místní Kzint pocházející z prostředí, které mu dávalo nárok na hssinské dědictví, i když on sám u R'chšssiry nikdy nebyl. Z čiré zvědavosti na planetu svých předků věnoval Cvičiteli otroků zvláštní pozornost.
Ssis-kapi-tán vrčel nad všemi těmi rozmluvami o planetě, kolem které on sám jen proletěl v hluboké hibernaci, a neustále jim skákal do řeči ve snaze převést hovor na nějaké lehčí téma.
Vtipy: „Jak zabráníte opici, aby běhala pořád dokolečka? Při-bijete jí k podlaze i druhou nohu.“
Zoologie: „Je wunderlandský tigripard rychlejší než kzinský krrach-šerek? Anebo jen mazanější?“
Ještě více než potulování po lesích se Ssis-kaitánovi líbilo vysedávání v boudě z otesaných kmenů a usrkávání kysané-ho mléka. Tam se také odehrávaly všechny jejich politické intri-ky. V debatách s Cvičitelem otroků spekuloval nad totožností onoho ctižádostivého Kzinta, který „močil kolem hranic svého teritoria” a usiloval o vznešené jméno, aby si zde mohl založit vlastní rodinu. Dospěli k závěru, že to musí být Yiao-kapitán.
Yiao-kapitán vypadal jako nepravděpodobný kandidát. Byl stejně malého vzrůstu jako Cvičitel otroků a stejně tak drobný. Vůbec nevypadal na někoho, kdo by dominoval každému sou-boji, ale vládl natolik prozíravou mazaností - a energií, že vy-zývat jeho čest by bylo velmi nebezpečné. Ale nejvíce je oba zarážela jeho ctižádostivost.
Cvičitel otroků poprvé čenichal na jejím pomezí, když jej spo-lu se čtyřmi místními Kzinty pozvali k hostině. Kořist, na které hodovali, představoval lesní býložravec. Byl už bez hlavy a rozřezaný v místech, která byla k dělení nejvhodnější. Jeho čerstvá krev ještě stále stékala do žlábků na stole, které ji sváděly do misek. Pach krve byl neodolatelný. U stolu stály zele-né, po domácku vyfukované láhve místního akvavitu, připra-veného ke smíchání s krví.
Cvičitel se z rozhovoru dozvěděl, že akvavit zabavili v Gerningu jako pokutu za nezaplacené daně a že destilátorovu dce-ru prodali do otroctví do továrny ve Valburgu. Normální po-stup byl ten, že o takové drobnosti se stará místní Herrenmann, ale když se Kzintům zdálo, že částka vybraná na daních je příliš nízká, schválně prohledávali statky a vesnice osobně a brzy tak přišli na jednoduché způsoby, jak obyvatelstvo lépe motivovat k řádnému placení. Výše poplatků byla koneckonců nastavena velmi rozumně.
Když dorazil Yiao-kapitán, aby si pro své tesáky také urval kus masa, poněkud přízemní téma konverzace se radikálně změ-nilo. Jeho nadšení brzy převládlo. Byl to on, kdo dodal oheň suché debatě na téma Šuut-Riitova díla Logistická příprava jako klíček vítězství ve válce. Provokoval urážky a pak jim čelil vlastními chytrými urážkami, které dokázaly současně bodat i zbavovat situaci napětí. Když ho to unavilo, obrátil kolektivní pozornost svého kroužku k dobrodružným příběhům.
Dobrodružstvím Yiao-kapitán myslel především astronomii. Přestal dokonce i jíst a jeho kýta zůstala ležet netknutá na stole, zatímco Yiaovo prskání a syčení zrychlilo a nabralo téměř bi-tevní intenzitu. Poznat hvězdy! Mezi Kzinty kolovaly historky o podivných bytostech žijících v hlubinách vesmíru, historky o dávných říších, které po sobě v dobách dávno předtím, než vzplály k životu obrovské hvězdy tvořící dnešní souhvězdí, zanechaly na ledovém povrchu komet své nástroje.
Hr-roghk! Náznaky! Nesledované stopy! Hvězdná semena, která se rozšířila až na samotný okraj galaxie. Kde se vzali? A kam odešli? Tajemství! Jakému účelu sloužily ty hluboké jeskyně na měsících kolem temných vnějších planet rudých obrů? Jeskyně tak starobylé, že je musel někdo vyhloubit po-mocí dezintegračních paprsků. Bohatství! Čest!
Pak se odmlčel, aby se jeho slova mohla náležitě vstřebat a mezitím se hlučně pustil do jídla. Pak odešel, protože mu nějaké nové hnutí mysli připomnělo jeho povinnosti. Konverzace se opět vrátila k vtipům o kzinrret, k tomu, kdo nedávno obdr-žel nové jméno, k souboji ve věci cti mezi Udržovatelem elek-tronických systémů a Stavitelem zdí,

neznámém objektu zachy-cenému při včerejším průzkumu oblohy, k tomu, jak chutnají kosmické příděly. A nakonec, po tom všem, začaly jejich hbité jazyky olizovat tu nejstarší kost spekulací - rivalitu mezi flotila-mi. Která z nich dosáhne slunce lidí jako první?
Během dnů lovů se mezi Cvičitelem troků a Detekčním analy-tikem vyvinulo přátelství mnohem hlubší, než bývalo na Hssi-nu zvykem. Často spolu za svítání odcházeli do lesů. Bez Ssis-kapitána. Detekční analytik lovil v lesích kolem Gerningu už od té doby, kdy zde postavili základnu, a znal v pralese každou pěšinu a každý pach. Věděl, kde jsou vodní díry a kde se dá najít tigripard číhající na svou kořist.
Vůně Wunderlandu, otevřené prostory, širé nebe, večerní procházky po písečných plážích na břehu moře - to vše zahr-nulo Cvičitele otroků silným přívalem radosti. On sám býval lovcem. Na Hssinu denně procházel Výběhem jotoků, aby pro-vedl selekci divokých jotoků nebo vlákal mládě ve stádiu pře-chodu do otroctví, případně změřil slanost močálů, kde se mezi rákosím svíjely jotočí larvy. Tehdy považoval Výběh jotoků za značně rozlehlý a nacházel v něm úlevu od přeplněného města, ale něco takového! Tenhle Wunderland se táhl do nekonečna!
Jednou se při lovu v lesích dostali až ke Korsnessu. Cvičitel otroků uviděl z kopce Yiao-kapitána, jak pomáhá člověku-zvířeti a jeho dítěti odstranit z hlavní cesty padlý kmen stromu. Šel kapitánovi pomoci. Zdálo se mu, že je to politicky správné - kdyby se mu podařilo vetřít do přízně důstojníkovi, mohlo by se mu to později hodit. Ale proč se lopotil s tím stromem, když všude kolem byla spousta otroků a strojů?
„Rrrr, máme tu vítaného pomocníka," zapředl Yiao-kapitán na drobné dítě, které se snažilo zvednout kmen stromu uprostřed.
Cvičitel otroků poznal v jednom z větších ochočených zvířat jejich krále. Obvykle nedokázal rozlišit jednu opici od druhé, ale tahle byla na člověka poměrně vysoká a měla ohyzdný zahnutý nos. Jaká nespravedlnost, že tento člověk měl neza-sloužené jméno Petr Nordbo. Ale takový už byl opičí zvyk. Tahle zvířata neznala cenu jména.
„Ty jsi ale veliký," řeklo Herrenmannovo dítě nově příchozí-mu Kzintovi. „Jak se jmenuješ?"
Cvičitel otroků zvířecí řeči skoro vůbec nerozuměl a věděl, že dítě by zcela určitě nerozumělo jemu. Zatím nepochytil z jazyka otroků dost slov na to, aby své jméno uměl přeložit. Ale jméno, které mu dal Dlouhá ruka, bylo na překlad snadné. „Jemný--Žlutý," řekl. Tahle dvě slova znal. A škrobeně dodal: „A ty jsi Malý syn Nordbův."
Kluk se poškrábal za uchem. „Já jsem Ib Nordbo, ehrenvoll Žlutý." Otočil se svými tříletými zády ke stromu. „Zatlač!"
Poté, co oba Kzintové odnesli za symbolického přispění svých lidských vazalů kládu na kraj silnice, objevilo dítě hnízdo pupenožroutů, které při práci vyrušili. Jejich malinkatá šupinatá tělíč-ka pobíhala v bezmocné hrůze okolo svého papírového obydlí. Ib Nordbo, který se Kzinta nebál ani co by se za nehet vešlo, vzal Cvičitele za tlapu, přinutil ho si dřepnout a začal mu se vší tříle-tou vážností vysvětlovat strukturu společenství pupenožroutů.
Petr Nordbo svého syna s obavami sledoval, zatímco Yiao-kapitán na svého vazala předl uklidňující slova. Cvičitel otro-ků naslouchal pečlivě všemu, co mu Ib povídal, dokonce i le-dasčemu z toho rozuměl. Byl fascinován.
Lidé-zvířata, které zatím viděl, byli velmi špatně přivyklí na otroctví. Musel existo-vat nějaký lepší způsob. Poznatky ze zvířecí psychologie získa-né přímou komunikací s jejich mláďaty mohly poskytnout cen-né informace důležité k jejich domestikaci.
Jemný-Žlutý nechal pupenožrouta mávajícího dlouhýma před-níma nohama, aby mu vyšplhal na klacek. Ib se rozesmál. „Mají rádi růže. Krmím je růžemi, ale je jim po nich špatně." Vstal a začal se kolem Cvičitele potácet jako pupenožrout opilý z esencí mimowunderlandských růží.
„Máte na Kzinu taky pupenožrouty?" zeptalo se dítě zvědavě.
„Nikdy… nebyl… na Kzin-domov," zápasil Cvičitel otroků s neznámým jazykem. „Já na Kzin poletím," ukazoval na sebe Ib. „Řeknu Patriarcho-vi, aby byl hodný."
Petr Nordbo si olizoval rty. Chvatně přistoupil a zvedl svého syna ze země. Byl stejně upovídaný jako jeho mladá žena Hulda. „Maminka chce, abys šel už spát."
„Ne!" vzpouzel se chlapec.
„Pane," omlouval se Nordbo,, je ještě příliš mladý a zatím se nenaučil, jak dávat náležitě najevo respekt."
Kzintové mají ve svých játrech měkké místo pro syny, kteří se vzpouzejí. Yiao-kapitán potřásl hřívou. „Jestli se někdy dosta-nu na Kzin, s velikou úctou Patriarchovi vzkaz tvého katzchen vyřídím."
Hned pár dní nato se Yiao-kapitán, navzdory všem spole-čenským zvyklostem, objevil se svým Nordbem Herrenmannem u boudy. Kzint se zvířetem sem přišli proto, aby si za-hráli jakousi lidskou hru. Cvičitel otroků, jehož už znudily klepy z flotily, se snažil sledovat tahy a pochopit logiku hry. Hrála se na desce oktál na oktál za použití nehybných figu-rek bojovníků. Vypadalo to, že jí chybí jakákoliv akce, jaký-koliv útok. Figurky tam jen tak stály, někdy se nepohnuly celé dlouhé minuty. Figurkami se pohybovalo postupně a vždy jen po jedné, tak aby hráč získal nějakou nepatrnou výhodu. Čas od času některou figurek velmi jemně odstranili z hracího pole.
Zdálo se, že Yiao-kapitána ta hra naprosto fascinuje; nikdy ani na okamžik nespustil oči z figurek. Kladl Herrenmannovi Nordbovi drsným hlasem otázky a občas do něj šťouchl, jako by to byl jeho vlastní syn. Když se mu podařilo sebrat figurku, šťastně zapředl. Ale statická povaha hry si samozřejmě vybíra-la svou daň. Když Nordbo-zvíře přemýšlel příliš dlouho, začal Yiao-kapitán neklidně přecházet a když jeho protivník netáhl ani pak, postavil se nad něj a začal svému malému otrokovi netrpělivě radit, kam by měl táhnout.
„Hm, kdybych udělal tohle, měl bych pak spoustu problémů s tvým střelcem, kdybys skočil jezdcem semhle. Myslím, že raději potáhnu pěšcem. To je pro mě výhodnější." „Jak mohly opice vůbec někdy vyhrát válku? Než se rozhod-nete do kterého zákopu si máte vlézt, musíte být rozsekaní na kusy!"
Obrátil se na Cvičitele otroků. „Vy nás pořád sledujete. Po-chopil jste už pravidla téhle úchvatné bojové hry?"
„Na mě je trochu příliš pomalá. Já se těším se na rychlejší akce u slunce lidí."
„Uvažujete příliš konvenčním způsobem. Pět a půl roku v hibernaci, tomu říkáte akce?" Dobře naložený Yiao-kapitán

zařval smíchem. „Už máte loď? Šuut-Riit pořád hledá Hrdiny, kteří si chtějí nechat připálit ocas.“
„Loď mám, ale Admiralita si dává na čas s mým přeložením.“
„Hrr-r, to se dá snadno zařídit. Řeknu vám, za kým máte jít.“
Zdálo se, že pro Yiao-kapitána není nic problém. Když přijel na inspekci Traat-admirál, vzal ho Yiao-kapitán na lov a bez sebemenší stopy ostychu jej bavil. Podle všeho měl velmi dob-ré styky. Ssis-kapitán se ukrýval v křoví, aby mu mohl vstoupit do cesty a ostře zasalutovat, až v den odjezdu Traat-admirál zamíří ke svému letadlu.
Byl nádherný den. Od moře vanul mrazivý vítr, který čech-ral srst a vyháněl z těla žár námahy. Ssis měl náladu slavit. Vzrušeně vykládal, co všechno pro ně může Yiao-kapitán udělat a počítal syny dřív, než se narodili. Cvičitel jej vedl na sever k potoku a pak se vydali po balvanech vzhůru proti proudu. Ssis skákal velmi opatrně z kamene na kámen, aby se nenamočil, ale Cvičiteli nevadilo kousek se přebrodit, když musel.
„Šissss!“ zašeptal Ssis-kapitán a znehybněl. „Zachytil jsem pach!“
Pustili se proti větru a tichounce přeskočili strom přeražený bleskem. Kolem kopce se vinul nízký podrost. A pak ho spatři-li. Narazili na člověka-zvíře. Byl to mladík s oštěpem. Uviděl je a dal se na útěk. Ssis-kapitán mu ladným skokem odřízl cestu a hnal ho zpět naproti Cvičiteli. Rozběhl se do kopce směrem od obou Kzintů. Ssis mu nadběhl ze strany kolem šedého ska-liska a vesele se přitom šklebil. Chlapec-zvíře změnil směr. Marně. Kzintové byli masožravci a jejich přirozený způsob útoku, skok, je v nízké gravitaci dokázal přenést přes obdivuhodnou vzdálenost. Ssis mu znovu zastoupil cestu, aniž by ho zranil nebo se příliš přiblížil. Hrál si se svou kořistí.
Cvičiteli otroků se vybavily vzpomínky na ubohé opice, které se snažil zachránit během onoho osudného honu na Hsinu. Zůstal v hrůze stát. Nebál se o sebe, ale o to ubohé zvíře. Ssis si jen hrál a bavil se, ale to zvíře nevědělo. Cvičitel natáhl ruku a snažil se vymyslet něco, co by mohl na svého společníka zavrčet, aby ho zarazil.
Vyděšený chlapec, který už neměl kam ustoupit, se ohnal štěpem. „Die Zeit ist um! Rattekatze!“
Ssis jej srazil k zemi tlapou se zataženými drápy, ale kluk, mís-to toho aby se sebral a dal se na útěk, zaútočil znovu, tentokrát už bez oštěpu, zato s energií berserka. Jeho tělo se odrazilo od pohybujícího se Kzinta. Už nevstal, neměl tvář.
„Žádný smysl pro humor,“ řekl Ssis-kapitán a převrátil tlapou mrtvé tělo na znak.
Cvičitel otoků nechal svou ruku klesnout. Byli tak křehcí!
Přistoupil k mladíkovi, aby se podíval, jestli ještě nezjistí znám-ky života. Pach krve mocně stimuloval jeho hlad. „Je mrtvý!“ Nebylo mu pomoci. Svlékli tělo ze šatů a společně je roztrhali na kusy svými tesáky. Jediné, co po něm zbylo, byla hromádka zkrvavených kostí. Polovinu masa nesnědli a lebku roztříštili, aby se dostali k té lahůdce uvnitř.
Den na to dorazil na kzintskou základnu Herrenmann a tvářil se pochmurně. Zoufale se snažil ukrýt svůj vztek za přijatelněj-ší maskou. Yiao-kapitán, který jej přivítal, si nejdřív nevšiml, v jakém stavu se nachází. Narážky na vzpouru jen popudily kapitánův hněv. Nordbo tedy začal argumentovat jinak. Gerning je malé město. Jestli se z daňových poplatníků stane lov-ná zvěř, kdo bude platit daně?
„Věrně jsem vaši základnu zásoboval. Jak mám pro vás vybí-rat desátky, když to tak půjde dál?“
„Vyšetřím to.“ Yiao-kapitán stiskl tlačítko na svém pultu. „Da-tový četaři. Podejte informace. Kdo byl včera na lovu?“
Později si Yiao-kapitán nechal povolat Ssise a Cvičitele do své kanceláře. Nechal je stát v pozoru. Rty mu cukaly kolem tesáků. „Byli jste na této základně jako hosté,“ vrčel, aby dal najevo, že to už je minulost. „Dal jsem vám volnost pohybu. Předtím jste sloužili v těsných místnostech a já mám pochope-ní pro ty, kdo vykonávají své povinnosti v náročných podmín-kách. Nemáte však právo zabíjet mé daňové poplatníky. Ani žádný důvod. Okolní lesy překypují nižší zvěří.“ Špička Yiao-kapitánova lysého ocasu sebou míhala sem a tam. „To mládě, které jste napadli, představovalo vrchol vašich loveckých schopností? Příště snad začnete požírat bezmocná koťata!“
Yiao-kapitán nechal oba válečníky stát, zatímco se věnoval jiným věcem. Konečně vytáhl složku dokumentů pro Ssis-kapitána. „Jste povolán zpět ke své flotile. Bezodkladně. Postaral jsem se o to, abyste se na povrch Wunderlandu už nikdy nedo-stal. Další hony budete moci pořádat až na Domově-lidí. Slyšel jsem, že tam mají daňových poplatníků nadbytek.“
Pro Cvičitele otroků měl ještě horší zprávu. „Vás jsem si také prověřil. Potloukal jste se po mé základně jen proto, abyste si zajistil přeřazení k bojovým jednotkám Čtvrté flotily a pokoušel se tak proklouznout kolem důstojníků, kteří byli určeni, aby se starali o personální záležitosti. Máte v záznamech zbabělost. Vaše přítomnost na palubě válečné lodi by ohrozila životy Hr-dinů. Postaral jsem se o to, abyste byl neprodleně odvolán k vašim povinnostem v pevnosti Aarku.“

15. Kapitola
(2402-2403 n.l.)

Když se začaly seskupovat konvoje Čtvrté flotily a odčerpá-valy z centaurijského prostoru otroky, Hrdiny i válečné lodě, stala se z pevnosti Aarku hrobka plná páchnoucích jotokských ohrad zahloubených do skály. Vycvičení otroci zmizeli. Opravárenské hangáry zely prázdnotou.
Po Wunderlandu mu Aarku připomínala rakev.
Cvičitel otroků přetrpěl další rok u Alfy Centauri B. Snažil se, aby jeho pašovaná kzinrret byla stále spokojená, ale té scháze-lo flirtování Hrdinů, kteří odešli ke slunci lidí, a začala být nála-dová a náročná. Nerozuměla válce. Věděla pouze to, že ji všich-ni opustili. Vyžadovala pozornost. Otírala se o Cvičitele, když se pokoušel pracovat. Když ji odehnal, začala honit jeho osob-ní jotoky a jednoho jotoka ve výcviku dokonce zabila. Když se Dlouhá ruka diskrétně obrátil ke svému pánovi o pomoc, roz-hodli se, že ji uloží do hibernační kóje a ven ji vytáhnou pouze tehdy, když se Cvičitel otroků bude chtít povyrazit.
Několik měsíců po odletu Čtvrté flotily se k Alfě Centauri za-čaly vracet zpět zbytky Třetí flotily a hangáry na Aarku se

opět naplnily. Polarizéry, o které se celá desetiletí nikdo pořádně nestaral, akutně potřebovaly generální opravu, ale co horšího, lodě utrpěly v bitvách tak těžká poškození, že je nebylo možné za letu opravit.
Cvičitel otroků osobně prolezl útrobami posledního vraku. Na jeho palubě se z původní čtyřicetičlenné posádky vrátilo domů osm přeživších Kzintů, tři z nich zemřeli na svá zranění během cesty. Prohlídka ukázala, že na Vzpomínce na pomstu došlo k téměř osudné vnitřní explozi. Kapitánský můstek lodi byl na třech místech propálen rentgenovými paprsky. V jednom z oddělení byli stále uvězněni Kzintové, kteří padli za oběť va-kuu. V hlavní střelecké věži leželi tři zuhelnatělí Kzintové připečení ke svým zbraním. Loď nebylo možné opravit.
Z toho všeho mrazilo v játrech. Cvičitel otroků si vzpomněl, že se stále bojí smrti. Jak se Ssis-kapitánovi podařilo jej tak omámit sny o chrabrosti?
Rozkaz, který jej zbavoval povinností v pevnosti Aarku při-šel jako elektrický šok.
Nějakému mladému synovi z urozeného rodu se podařilo roz-ladit Šuut-Riita a ten jej za trest přeřadil do pevnosti Aarku. I když měl Cvičitel povoleno vzít si s sebou tři osobní otroky, nevypadalo jeho nové umístění nijak lákavě. Vyžadovalo trva-lý pobyt ne na Wunderlandu nebo na Tiamat, ale v hlubokém vesmíru. Další slepá ulička, kam uklidit zbabělce? Jenže rozkaz nesl pečeť Páté flotily.
Maličká loď, která ho odvezla z Aarku, se skládala prakticky pouze z gravitačního motoru. Nenesla žádné zbraně a nebyla pancéřovaná. Jmenovala se Ztirgor podle dlouhonohého kzinského živočicha, který uměl velmi rychle běhat a mistrně se ukrývat v křoví, ale kromě toho neměl žádnou jinou možnost obrany proti útokům. Nacházeli se dva světelné dny ve vněj-ším kosmickém prostoru. Ztigoru tato cesta trvala šest dní při zrychlení čítajícím 70 kzinských g a rychlosti třetiny c. Alfu Centauri už netvořila dvě slunce, ale třpytivá dvojice hvězd v souhvězdí Andromedy.
Vplouvali do doku. Komunikační loď vypadala ve svitu hvězd ve srovnání se svou roztaženou anténou jako trpaslík. Nebi dominovala vysílací a přijímací konstrukce třpytící se mdlými duhovými barvami. Z dálky se její velikost nedala odhadnout. Vesmír znemožňuje prostorové vidění. Tato obrovská anténa směřovala ke slunci lidí, které teď záři-vě dominovalo souhvězdí, jemuž lidé říkali Kasiopea a které Kzintové nazývali „Boží tesák pijící z nebeské řeky".
Domovské slunce zcela po právu leželo v souhvězdí Dominantního bojovníka, v němž opice neviděly postavu válečníka, ale divo-kého medvěda.
Je zvláštní, pomyslel si Cvičitel, jak málo se souhvězdí v celém prostoru Patriarchátu mění. Jejich nejjasnější hvězdy byly pří-liš vzdálené, než aby se mohly hýbat. Hvězdy božího tesáku byli všechno obři - nejjasnější z nich rudý obr, ostatní bílí obři o vysoké hustotě, zuřivě planoucí pece roztavených kovů.
V přechodové komoře je přivítal účelně formální Velitel četa-řů, který Cvičitele poznal podle tří otroků, jež si s sebou vezl. „Grraf Hromfl vás okamžitě přijme. Nižší četař se ujme vašich otroků. Vítejte na palubě." Cvičiteli otroků se už začínalo stýs-kat po jeho kzinrret. Musel ji prodat pod tlapou na černém trhu a to příliš rychle, než aby za ni mohl dostat dobrou cenu.
Na válečné lodi panovala nízká gravitace, dostačující pouze k tomu, aby se mohl usazovat prach a ztrácet předměty. Bez úsilí proplouvali lodními chodbami. Loď se od pevnosti Aarku příliš nelišila. Během cesty Cvičitel usoudil, že Grraf Hromfi řídí loď pevnou rukou - byla cítit pozoruhodnou čistotou.
Na veličím můstku seržant rázně zasalutoval. Byl propuštěn. Cvičitel otroků se jej pokusil napodobit a vysekl ostrý pozdrav drápy přes tvář. Grraf Hromfi odpověděl pozdravem, který by nepoškrábal ani ocas kotěte. Přes šaty nosil měkkou vestu, kterou si určitě musel spravovat sám, ale jinak se zdálo, že je náročný velitel.
„Myslím, že vám tady, na Šerrekově uchu nemůžeme poskyt-nout ten druh divokého života, na který jste byl zvyklý, ovšem na druhou stranu máme zajímavé povinnosti. Nepropašoval jste nám na palubu žádnou kzinrret, že ne?"
„Ne, pane!"
„Říkal jsem si, že vám budu muset dát vědět, že takové vý-střelky tady netolerujeme."
„Samozřejmě, pane!" „Prošel jsem si vaše záznamy, Požírači trávy."
Opět si nasadil na oči výkonné datové brýle, jež mu umožňo-valy vidět i skrze tok dat. Všiml si, že Cvičitel otroků náhle ztuhl - a že se mu uši přimáčkly k hlavě - a že mu zplihla srst na tvářích. „Ano, mladíku. Vím všechno. Pohov!"
„Stydím se za svou zbabělost, Dominantní! Snažil jsem se obnovit svou čest a dobrovolně jsem se hlásil do Čtvrté floti-ly-"
„Mám za to, že věříte, že mise Čtvrté flotily má větší naději na úspěch, když budou klíčové posty zastávat zbabělci."
„Ne, pane!"
„Taky tady mám záznam o jednom z vašich posledních rozho-vorů. V tuto chvíli zrovna sleduji, jak vám běží přes tvář. Spe-kuloval jste o možnosti, že staří nepřátelé z Hssinu zmařili vaše úsilí přidat se ke Čtvrté flotile tím, že rozšiřovali historky o vaší legendární zbabělosti."
Cvičitelovy myšlenky se na okamžik rozběhly jako o závod a probíraly se starými vzpomínkami. Proklínal svůj nezvladatel-ný jazyk. „Přiznávám se, že jsem takové věci říkal, pane."
„To skoro není nutné, protože o tom mám audiozáznam. Ty historky jsou pravdivé; vy skutečně máte nepřátele, jak mé záznamy mohou dosvědčit. Učinili prohlášení, která se o vaší odvaze nevyjadřovala nijak lichotivě, ale tyto záznamy pocha-že jí ještě z Hssinu. Od té doby na vás všichni vaši nepřátelé, které chováte tak blízko svým játrům, dávno zapomněli. Podle jejich vzpomínek jste sám pochyboval o úspěšnosti snah těch důstojníků, kteří se snažili vyhovět vaší sebehledačské žádosti o přeřazení na Krev Hrdinů. Vaší žádosti bylo vyhověno na všech stupních rozhodování. Schválili ji dokonce i ti, kteří vás odsuzují. Ten nepřítel, vůči němuž chováte takovou hořkost, je Šuut-Riit osobně."
„Já se tedy kořím!"
„Mám vám přečíst, co jste o tomto nepříteli prohlásil? Zvláště se mi líbí vaše poznámka o tom, jak mluví konečníkem a sere ústy."
„Dopustil jsem se strašlivého omylu!" „Sral jste vlastními ústy, že ano. Hrr-r, však také budete dosta-tečně potrestán.

Pod mé velení jste byl přeřazen na základě rozkazů samotného Šuut-Riita. To je dostatečný trest za jaký-koliv hřích. Já udělám z každého kotěte Hrdinu. Mám to pak snadnější, protože za mě uděláte všechnu mou práci.“
„Okamžitě se dobrovolně hlásím k jakékoliv službě, kterou mi přidělíte!“
„Výtečně.“ Grraf Hromfi vytáhl z pouzdra u pasu starožitnou křesadlovou pistoli a stáhl si brýle do čela, aby mu nepřekáže-ly. „Dávám jí předost před dýkou wtsai,“ řekl s křivým úsměvem. „Dává mi před mými soupeři náskok několika oktentur. Mám z toho takový moderní pocit.“ Protože pistole mohla po každém nabití vystřelit pouze jeden projektil, byla její hlaveň poseta ocelovými výstupky, takže jí bylo možno rozbít hlavu jako palcátem. „Zatímco budu mluvit, rozložíte a vyčistíte mou pistoli.“ Podal Cvičiteli čisticí soupravu.
„Ano, pane!“
„Během posledních tří let budoval Šuut-Riit dvě flotily, ne jednu. Čtvrtá flotila byla čistě útočná jednotka. Pátá flotila, jejímž příslušníkem máte tu čest z rozkazu Šuut-Riita být, byla pojata jako zárodek elitních sil. Toto semeno bylo zaseto oka-mžikem startu Čtvrté flotily. Pátá flotila má vyrůst do plně akce-schopné útočné síly - nové válečníky a lodě přijímá do svého středu pouze tak rychle, jak jsou tito schopni přijmout její přís-ný režim. V žádném případě to nebude volný spolek jako Čtvrtá flotila. Žádné porušovaní disciplíny nebude tolerováno.“
„Již nyní pociťuji, jak šťávy poslušnosti kolují mými játry, Dominantní!“
„Nějaké otázky?“
„Budeme chodit do ostrých akcí, moudrý Kzinte? Nebo jsme jen záložní síla Čtvrté flotily?“ Cvičitel otroků na okamžik pole-vil v usilovném čištění ceremoniální pistole.
„Dám vám příklad. Váš uřvaný přítel Ssis-kapitán si bere co chce a dělá si co chce. Jakmile se v jeho hlavě objeví nějaký nápad, okamžitě jedná. Pošimráte ho za ušima a on jedná. Jeho játra se nezastaví před ničím. Pokud se jeho rozmaru zlíbí, že si přivede na velitelský můstek kzinrret, už ji tam máme, prochází se kolem a přede!“
Cvičitel otroků musel při čištění vědomě znehybnit své uši. Představil si totiž jejich kzinrret na velitelském můstku Krve Hrdinů.
„Měl jsem pravdu, když jsem hovořil o vašem příteli?“
„Hrr-r. Naprosto!“
„Ano. A také nikdy nevelel lodi v opravdové bitvě. Jakmile spatří nepřátelskou pozici, okamžitě zaútočí, je to tak?“
„Krev Hrdinů má udatnou posádku. Jsou naprosto oddáni Ssis-kapitánovi.“
„Jaká bude jejich životnost v bitvě? Oktál dne? Nanejvýš dva, pokud budou mít štěstí! Znovu říkám, že možná nestačí opice ani zahlédnout a zemře a jeho loď bude plná vařeného masa. Všechny takové velitele Šuut-Riit zařadil do Čtvrté flotily. Pokud přežijí, snad je bude moci něčemu naučit. Možná, že se jim dokonce podaří pár opic pozabíjet. Možná ani to ne. Čeho do-sáhly první tři flotily plné vás, barbarů z vnějších světů, vyjí-cích hssinských berserků, pohraničních trhanů? Jedno velké nic!“
Grraf-Hromfi byl nyní už tak rozčílený, že drtil v rukou ovla-dač svého diáře. „Hr-r, možná, že jste vy, barbaři, chtěli jen opice naučit vojenskou strategii a zvolili jste chytrý přístup. Posíláte vždy jen jednu flotilu, abyste opici nikdy nepředkláda-li těžší úkol, než dokáže zvládnout. A příště vás, vy pohraniční mrchožrouti, napadne, že byste si mohli lidi-zvířata najímat, aby bojovali za vás. Proč také nevyužít to, co jste je sami nau-čili? Svěřte jim velení svých lodí!“
„Pane, teď mluvíte o mém otci, nikoliv o mě.“
„Hr-r, a vy jste jiný?“
„Obdivuji palné zbraně. Tohle je skvělá pistole, pane. Věřím, že jsem připraven ji znovu složit.“
„Sehnal jsem ji na Wkkai. Právě tam mě Šuut-Riit našel. Oba jsme se nudili a tak jsme na tržišti poslouchali klepy, abychom se podívali, jestli se nám nepodaří zavětřit nějakou akci. Právě jsem od starého válečníka, který potřeboval zlato, koupil tuhle pistoli. Šuut-Riit ji chtěl taky, protože sbírá zbraně z éry před vesmírnými lety. Přísahá, že mě přijal do svých služeb už jen proto, aby ji měl stále na očích. Všimněte si, značka Kai, toho slavného kováře ve službách Riitů.“
„S tak velikým sběratelem zbraní jako je Šuut-Riit musí Čtvrtá flotila dosáhnout slávy.“
„Lovíte rybu? Podlézavost nedokázala zakrýt vaši otázku. Vyjádřím to bez obalu. Moje postavení to dovoluje. Vůdcem Čtvrté flotily není Šuut-Riit. Ten je zde, pouhé světelné dny odsud ve svém paláci na Wunderlandu. Nedokážete si před-stavit jaké měl potíže, když se snažil vštípit Čtvrté flotile trochu disciplíny. Každý Hrdina z pohraničí si o sobě myslí, že je ne-beský admirál, kterému stačí jen natáhnout ruku a může sklízet bohatství z neprobádaných končin. Čtvrtá flotila je flotilou admirálů!“
Hromfi se znovu dostával do varu. „A ještě něco vám povím, mladíku. Bude to Šuut-Riit osobně, kdo povede Pátou flotilu ke slunci lidí, jako své osobní loďstvo. Zde spočívá jeho důvěra. Ale na stezku vítězství se nevydáme dřív, než si bude jist, že my oba, vy i já, jsme připraveni. Já připraven jsem, vy ne.“
„Jsem ihned připraven převzít jakýkoliv úkol!“ vyhrkl ze sebe horlivě.
„Hrr-r. Hned. Nejdřív dodělejte tu pistoli. Dbám i na to, aby křemínek jiskřil, takže zkontrolujte i tohle.“ Prohlédl si svou zbraň a vrátil ji Cvičiteli. „Přiletěl jste sem ve Ztigoru. Musel jste cestovat ve stísněných podmínkách. Odpočiňte si trochu. Až se rozsvítí světla, budete se hlásit u Dozorčího četaře. Ještě si budeme moci promluvit. Co jiného se tu dá dělat, než procvi-čovat jazyk Hrdinů? Nad sebou máme jen nebe, pod sebou hvězdy a celá léta času k tomu. První povinnosti mezihvězdné-ho bojovníka je čekat.“
„Jsem propuštěn, Grraf-Hromfi, pane?“
„Na této lodi nikdy. Vaše povinnosti trvají neustále. Samo-zřejmě se ihned ujmete technické údržby. Ale budete se také muset naučit vykonávat mnoho dalších povinností - nejen čistit pistole. Jak seřídit komunikační protokoly. Jak vést interstelární válku. A taky tady na Šeřekově uchu máme rovněž stíhací stroje. Naučíte se jak bránit vesmírnou základnu jako je ta naše. Současně se budete učit správné vojenské strategii. Aby se vám to řádně zahnízdilo ve vaší hssinské hlavě, budete to, co já naučím vás, učit zase mé syny. Je to nevděčná a únav-ná práce a já s ní potřebuji pomoci.“

„To je vše, pane?“
„Nacházím ve vašem syčení sarkastický podtón. Ne, to ještě není vše. To je jen začátek.“
„Těším se na režim, který jste zde zavedl. Za nějakou dobu si budu jist, že i já jsem jedním z nebeských admirálů. To je pro hssinského barbara dostatečná výzva.“
„Drápy přes tvář a ať už vás tu nevidím - Požírači trávy.“
Cvičitel si té urážky ani nevšiml, protože Grraf-Hromfi ji pro-nesl s hlubokým zapředením. Co si z toho všeho kzintská játra měla vybrat? Tenhle starý kzintský válečník jej děsil - ale ne-bál se ho.

16. Kapitola
(2403-2404 n.l.)
„Pacičky”, jak se přezdívalo novým odvedencům, musely povinně docházet na nepravidelný seminář, který vyučoval Grraf-Hromfi. Veškeré texty, simulace, pracovní listy a drily byly založeny na Šuut-Riitově Vojenské nauce, ucelené sbírce všech jeho prací. Ovšem autorem přednášek samotných byl výlučně Grraf-Hromfi osobně. Všechny byly založeny na pravidlu: „Nej-dřív mysli, potom skákej!” Vštěpoval jim ho tisíce různými způ-soby, jako by byl posedlý strachem, že ho nepochopí.
Někdy toto pravidlo používal jako varování. Toho dne, kdy obdržel Šuut-Riitovu konečnou zprávu o Třetí flotile, provedl své studenty krok za krokem celou prohranou bitvou - na základě toho, co o ní bylo známo.
Názorně jim na obrazovce ukazoval místo, kde Kgiss-plu-kovník zůstal sám a bez posil, protože zbrklí bojovníci na pra-vé paži si našli vlastní cíl, jemuž nedokázali odolat. Jeho ukazovátko se přesunulo k detailům tohoto střetnutí. Pohled zezadu dokázal, že obě opičí lodě hrály roli klamných cílů a představovaly past, do níž se sice udatní - ale také příliš zbrklí - Hrdinové chytili.
Grraf-Hromfi vyvolal na obrazovku záznamy o dalších stře-tech. Do bitvy u Ceresu dorazily zásoby až ve chvíli, kdy se tam už nenacházely žádné bojeschopné lodě Kzintů. Protože z válečných lodí Hrdinů už byly vraky, nemohly přispěchat na pomoc ohroženým nákladním lodím. Nevyhnutelným výsled-kem byl naprostý masakr. Blíže směrem ke slunci narazilo Druhé podpůrné uskupení na příležitostný cíl a navzdory rozkazům na něj nadšeně zaútočilo. Na to, aby si mohli poradit s větší baterií laserových děl ale neměli výzbroj a byli při útoku natolik zdecimováni, že už ne-mohli nahradit poškozené stíhací stroje třídy Výkřik pomsty, což bylo jejich původní poslání. Bez podpory stíhačů se sebe-vražedné eskadře šipek podařilo zničit Vítězství v Mečozobcově mlhovině.
„Nejdřív mysli, potom skákej!“ napomenul Grraf-Hromfi pad-lé Hrdiny. Jeho hlas zněl jako hlas otce, který při pohřbu řeční nad mrtvým tělem svého arogantního syna.
Cvičitel otroků si uvědomil, že se do řad Čtvrté flotily hrnul až příliš ochotně. Vzpomněl si na zuhelnatělá těla střelců z té třetí. Veškeré tkáně, které neshořely, mumifikovalo vakuum na zou-falé zpáteční cestě. Ten obraz byl v jeho mysli stále živý. Tesá-ky cenící se ze spečené tváře. Černý popel ze sežehlé srsti na obou nohou. A přece každý z těch střelců musel mít vlastní sny o livrejovaných otrocích, o panstvích na pampách střední Francie nebo rozlehlých stepích Anglie. Poprvé v životě byl Cvičitel otroků opravdu vděčný za své prosté a neexotické služebníky.
A občas, když měl špatnou náladu, využíval Grraf-Hromfi k dokreslení své zásady praktická umění.
Navlékl si rukavice a zavedl svou skupinu do soubojového ringu. Dokud běžely kamery nedokázal se ho žádný z mladých Kzintů dotknout. Vždy je donutil udělat osudnou chybu, a pak boj přerušil, aby jim mohl pustit záznam. Holografické obrazy válečníků v životní velikosti se třpytily v ringu. Učitelovo uka-zovátko bodalo do vznášejícího se obrazu jeho posledního protivníka, zatímco on k tomu dodával sžíravý komentář.
„Tím, že svůj útok zahájil už z tohoto místa, mi dal příliš mno-ho času reagovat. Podívejte se, jak si chystám nohy. Nemůže změnit svou dráhu. A tady - dívejte se pořád na moje nohy - jsem zapřený proti jeho útoku a -“ ukazovátko švihlo směrem vzhůru - „vidíte, jak ho chytám za zápěstí? Tady ho už držím a teď mi stačí jen otočit jím kolem osy tak, aby zakopl o vlastní nohy, jakmile se dotknou země. O tři vteřiny později je mrtev.“ Grraf-Hromfi vyťal políček mladému poraženému Kzintovi, za-tímco jeho holografická projekce dopadla zpomaleným pohy-bem na žíněnku. „Vidíte? Nejdřív myslete, až pak skákejte! Vy-pracujte své mozky nad úroveň stondatího ganglia!“
A občas do nich Grraf-Hromfi vtloukal své motto za použití suché rétoriky a vzorců.
Šerekovo ucho tvořila jádro třetí Černé smečky, která měla letět s Pátou flotilou. Co to vlastně byla Černá smečka? Černá je barvou všeho neviditelného ve vesmíru. Grraf-Hromfi se poškrábal drápem na nose. To byla neklamná známka toho, že se jejich uši mají připravit na dlouhé hodiny vysvětlování, že každá současná akce má své budoucí následky. Ano, bude to opakovat znovu a znovu. Válečníci, kteří zvítězili v bitvách, dokázali následky doslova vycítit, dokázali z dění v současnosti číst stopu vzdálených následků.
Co Cvičitele otroků zarazilo, byla skutečná hloubka Šuut-Rii-tova dlouhodobého plánování. Dvě rozmontované experimen-tální Černé smečky odletěly ke slunci lidí ještě před Čtvrtou flotilou. Zaujmou pozice daleko za oběžnou dráhou Neptunu a budou ze dvou různých míst snímat nadcháze jící bitvy. Jestli flotilu potká v hrdinném boji porážka, zůstanou na svých pozi-cích samy, neodhalitelné, a budou monitorovat elektromagne-tické pachy lidské komunikace, fotografovat planety Sluneční soustavy, mapovat asteroidy a vyčkávat… a napjatě očekávat závěrečný úder.
Kzintské zařízení bylo dostatečně citlivé, aby dokázalo odha-lit všechny větší obranné systémy. Grraf-Hromfi svým studen-tům předvedl, co Šerekovo ucho i na takovou vzdálenost do-káže. Měl fotografie lodí kotvících v docích na Tiamat v Hadím roji. Ukázal jim mapy munchenských ulic, byly sice rozmazané, ale vycvičený lovec je dokázal přečíst. Přehrál jim záznam ja-derné elektrárny ve wunderlandském Wachsamkeitu, snímek složený z dvaceti vrstev od frekvencí gama až po extrémně nízké frekvence.

Nejdřív mysli, potom skákej. Dříve než zaútočí Pátá flotila, bude kolem slunce lidí kroužit pět plně vybavených stanic třídy Černá smečka. Budou příliš daleko, než aby je lidé mohli odhalit bez toho, aniž by znali jejich polohu. A i kdyby je odhalili, lidskou lodí byly nedosažitelné. Každá mohla sloužit jako útočiště a zásobovací základna pro nepřetržité akce, každá byla centrem shromažďování infor-mací.
Grraf-Hromfi označil dvě hlavní chyby, kterých se Kzintové při předchozích útocích dopustili: (1) Lokální logistika závislá na zdrojích, které se podaří získat přímo z bitevního pole a (2) neexistující logistická podpora na velké vzdálenosti.
Černá smečka byla konstruována tak, aby mohla sloužit po-třebám lokální logistiky. Musela obsahovat: (1) Komunikační loď jakou byla Šerekovo ucho. (2) Na svou obranu nosnou loď pro stíhací stroje třídy Výkřik pomsty a Ztirgor, výrobní loď kombinovanou s doky, která dokázala dodat - případně vyro-bit - jakýkoliv náhradní díl během několika hodin, (4) čtyři rychlé lodě pro důlní práce na kometách, (5) sklady a (6) ne-mocniční loď. Anténu měli sestavit roboti až po příletu. Pro případ vleklých bojů bylo možné sestavit prefabrikované a postradatelné útočné moduly. Vzdálenou logistickou podporu měla poskytnout Alfa Cen-tauri. Po celých šest let bude Wunderland a továrny v Hadím roji vypouštět každý měsíc jeden konvoj se zásobami a hiber-novánými válečníky, j ež bude možno využít j ak v bitvě tak při okupaci.
Ale pouhé řeči a diagramy nikdy nemohly oslovit samotná já-tra Kzinta, který přežil šarvátky mládí. Občas, aby je skutečně naučil to, co je naučit musel, si Grraf-Hromfi povolal některého ze studentů a svěřil mu zvláštní úkol. Pak mu sotto voce zopa-koval své moto a vláčně přitom míhal ocasem. V každé takové misi se vždy skrývala nějaká past, nějaký skrytý faktor, na kte-rý se měl někdo zbrklý nachytat. Učení spočívalo v činnosti. Setkání se smrtí stimulovalo myšlení.
Grraf-Hromfi svěřil výchovu svých synů Cvičiteli otroků. Synové se naučili jen málo. Cvičitel otroků se naučil, jak předvídat smrtící legrácky. Jednoho z těch spratků musel dokonce zabít. Velitel jej za to nepotrestal. Byla to vůbec první trofej, kterou si mohl připnout na opasek.
Během následujících několika let se hlavní povinnosti Cvičitele otroků nezměnily - cvičil otroky pro službu v technickém zabezpečení Černé smečky a vychovával z nich silný tým. Jotoky, kteří ještě nedosáhli stádia přechodu, mu posílali z pevnosti Aarku. Provedl každého z nich fází fixace na rodiče a když se jim dalo věřit, zavedl je do simulátorů.
Bylo velmi obtížné udržet si od těch tvorů odstup. Nemohl s nimi mluvit o jejich historii nebo vojenské strategii, oni ale byli tak zvědaví, že jej často dokázali vlákat do rozhovorů, o kterých ani nevěděl, že je vůbec vede. Stalo se, že jednoho ze svých svěřenců objevil, jak ztřeštěně poskakuje po zakázané chodbě. Jeho ramenní oko s obrovským zápalem sledovalo nějaký hmyz.
Jiné oko zaregistrovalo Cvičitele. „Pane. Co je to?“
„Hmyz. Nejspíš se sem dostal z Wunderlandu a teď se diví, kde se to ocitl.“
„Živý nebo stroj?“
„Je organický jako ty nebo já.“
To Cvičitele otroků zatáhlo do diskuze o rozdílech mezi pří-rodními reprodukčními cykly a automatizovanou tovární výro-bou.
Jeho jotokský svěřenec chtěl vědět, jestli se stroje „dělají” v představivosti.
„Samozřejmě.“
„V naší představivosti?“ Měl na mysli inteligentní formy ži-vota včetně Kzintů.
„Samozřejmě!“
Jotok se poškrábal na podus těch a vyjádřil údiv nad myslí, která „konstruovala” Kzinty.
Aby vyřešili tento problém, museli se uchýlit do arboreta. Cvičitel otroků s sebou opatrně donesl zbloudilý hmyz.
Jem-ný-Žlutý začal nadšenému publiku přednášet o evoluci.
„A jak jsem se vyvinul já?“ A bylo to tady. Stáli tváří v tvář jotokské historii.
Jednou, když hrál s Dlouhou rukou karty, začal se svým jotokem probírat, jak úžasné panství si pořídí, až dobudou Domov-lidí. Dlouhá ruka se ho zeptal na pozemské lesy.
„Jak moc by se mohly lišit od lesů na Hssinu?“ opáčil Cviči-tel.
„Nelehnou při tom dobývání popelem?“
A bylo to tu zas. Stáli tváří v tvář otázkám vojenské strategie. Konverzace je jako koule. Nesejde na tom, jestli se vydáte na sever, jih, západ či východ - vždycky nakonec skončíte přesně u tématu, jemuž jste se chtěli vyhnout.

17. Kapitola
(2404-2409 n.l.)

Léta ubíhala a Grraf-Hromfi posiloval své jednotky a rozšiřo-val je. Doky v Hadím roji měly plné ruce práce. Postupně obdr-žel všechny válečné lodě které potřeboval, aby přivedl Černou smečku k plné síle. Na stanici panoval takový režim, jak by se už doopravdy nacházela na své pozici u slunce lidí. Hrdinové možná špehovali wunderlandskou Admiralitu jen pro legraci, ale slábnoucímu vysílání Čtvrté flotily naslouchali se vší ukáz-něnou vážností.
Jakmile obdrželi svůj vlastní dok, jejich povinnosti se znáso-bily. Grraf-Hromfi nedůvěřoval žádné součástce ani zbraňové-mu systému, který na Alfě Centauri vyrobili opičí dělníci. Svým vlastním mechanikům nařídil, aby všechno zkontrolovali a ob-čas i přestavěli podle přísnějších norem. Pro Cvičitele to zna-menalo vyčerpávající práci. Čirá nutnost jej přiměla, aby se naučil postupům lodních konstruktérů. Čas od času to musel vzdát, najít způsob, jak generální opravy pozdržet a vycvičit si více jotoků, aby pracovali za něj.

Jindy zase trpěl akutním nedostatkem jakékoliv skutečné čin-nosti. Vyplňoval hlášení a hrál karty. Čenichal po problémech. Během jednoho z těchto období se naučil pilotovat stíhač třídy Výkřik pomsty. Bylo to mnohem bezpečnější než snít o Grraf-Hromfiho harému. Okamžiky nečinnosti často vyplňovaly sny o kzinrret. Občas se v představách ocital zpět na Hssinu v Čiirr-Nigově domácnosti, kde mu jeho věrná matka položila hlavu do klína a on ji škrábal za ušima. Litoval, že musel prodat svého sexuálního démona Jriingh.
Touha po vlastní domácnosti byla u Kzintů přirozená. Ale Cvičitel nedokázal pochopit, jak může toužit po synech, poté, co musel vyučovat Hromfiho příšerné spratky. Stejně tak bylo v rozporu s morálkou, aby zbabělec předával své vlastnosti synům, kteří by se stali hanbou Patriarchátu. Přes to všechno po synech toužil. Měl za to, že jeho skutečnými syny jsou jotokové, jež k sobě připoutal během fixační fáze.
Synové vyzývali své otce k fyzickému boji. Jeho četní jotokští synové jej vyčerpávali jiným typem výzev. Otravná zvě-davost jotoka v přechodu vyžadovala, aby se Cvičitel nepřestával vzdělávat. Nebylo to tím, že by se učit potřeboval. Ani tím, že by byl sám zvědavý. Nikdy nepokládal otázky, které by nenesly pach spolehlivé reálnosti. Ale nesnášel, když neměl po ruce pádné odpovědi na hloupé otázky, jež mu jeho otroci kladli. Jako například: „Jaká je minimální velikost vesmíru?“ Odpověď na takovou otázku nejenže neměla pach - nebylo ji dokonce možné ani vidět nebo slyšet.
Všechno to začal Dlouhá ruka, když svým čtyřem učňům pola-rizační mechaniky vyprávěl o černé trpasličí hvězdě R'chšssira. Říkal jim, že se navěky zhroutí, aniž by spálila svůj vodík, protože má jen sedm osmin hmotnosti, která je ke spálení zapotřebí. Ale i zhroucená R'chšssira bude stále mít poloměr o konečné veli-kosti, i když už z jejího nitra nebude směrem ven působit žádný radiační tlak.
Čtyři mladí jotokové se učili mechaniku gravitačního polarizéru pod vedením Dlouhé ruky a Tichošlápka. To představo-valo koncert dvaceti čerstvých a zvědavých mozků, uspoř-daných do skupin po pěti. K přestavění a vyladění gravitač-ního polarizéru nebylo nutné zvládnout teorii jednotného po-le, ale taková praktická omezení horlivé mládeži nikdy nevo-něla.
„Příšerná čtyřka” dala dohromady pár výpočtů, ze kterých vycházelo, že minimální průměr bílého trpaslíka je funkcí jeho hmotnosti. Mechaniku supernov ještě nebrali, to zatím přesahovalo jejich schopnosti, ale dopracovali se k hustotě hmoty a velikosti, která existenci neutronové hvězdy podmiňovala. Pro jakoukoliv koncentraci hmoty tak mohli vypočítat, jaký průměr by měla jí tvořená neutronová hvězda.
Uskupení hmoty tak veliká, že se po zhroucení dostala za bariéru světla, byla obtížnější. Než mohli tyto výpočty dokon-čit, nakazil jeden z jejich mozků své druhy otázkou o palčivé důležitosti: „Kdyby se zhroutil celý vesmír, jaký by byl jeho průměr?“
Jemný-Žlutý se jim pokusil nabídnout praktickou kzintskou odpověď: „Vesmír se rozpíná.“
Ale všichni čtyři jotokové (tedy dvacet hlasů) jej nehodlali pustit tak snadno. Vylaďování polarizačních motorů bylo do-statečně praktické, tohle byla oddechová činnost. Co kdyby se vesmír smršťoval?
Datalinkové texty o gravitaci by se měly zakázat. A co hůř, konstrukce gravitačních polarizérů byla řešena až příliš ele-gantně. Raději by měla zahrnovat blikající žárovky a působit dojmem w'kkaiského dřevěného hlavolamu. Pak by jeho joto-kové měli tolik práce s učením, že by se nemohli pouštět do divokých spekulací.
Ach běda! Stačilo by, aby mu vyklouzlo, že polarizér pracuje se záporným zakřivením prostoru a oni by se okamžitě zavrtali do tenzorových rovnic. Odtud to bylo k ryzímu šílenství už jen pár otázek. Jaký je rozdíl mezi kladným a záporným zakřivením? Jelikož je kladné zakřivení běžné - a způsobuje, že se všechno navzájem přitahuje - proč tedy vesmír neimploduje? Kdy začne implodovat? Kdyby vesmír implodoval, jak malý by byl? Pověz nám to, Jemný-Žlutý!
Díky Zubatému bohu, že Dlouhá ruka, Šprýmař a Tichošlápek už z takových otázek vyrostli. Přesto si Cvičitel otroků odřekl zajímavou partii karetní hry a pustil se do zkoumání této pro-blematiky. Jeho datový terminál jej překvapil. Několikrát jej žá-dal, aby svůj dotaz přeformuloval a nakonec přišel s odpovědí, která byla známá již po několik oktálů na druhou generací. Byl to teorém pojmenovaný po Stkaa-matematikovi ze S'Rawlu. Stkaa byl samozřejmě jeden z těch Kzintů, kteří psali tečky a čárky jazyka Hrdinů krví mučedníků. Výměnou za odpovída-jící množství krve se vždy vyjádřil jasně. Cvičitel si musel na obrazovce svého datového terminálu rovnice tohoto teorému několikrát přehrát pro různé hraniční hodnoty. Musel si vyvo-lat definice slov, která nikdy předtím neviděl - občas proto, že teorie jednotného pole je tajemná disciplína se specifickým prskáním a vrčením a jindy jednoduše proto, že od dob Stkaa-ových se změnil sám jazyk. V dobré polovině případů tyto de-finice vyžadovaly, že než se mohl dobrat jejich smyslu, musel propočítat ještě další rovnice.
O tři dny později…
Teorém se dal vyjádřit dosti jednoduchým výrokem. „Vesmír se nemůže smrštit pod úroveň nejnižšího stavu informací.“
Avšak aby se dobral teploty, při níž se každá částice smrš-ťujícího se vesmíru mohla se stejnou pravděpodobností na-cházet na kterémkoliv místě ohnivé koule - což byl požado-vaný nejnižší stav informací - musel použít princip neurčitosti způsobem, při němž se mu ježily všechny chlupy na těle. Ale jakmile to udělal, minimální průměr byl na světě. Velmi elegantní.
Cvičitel otroků udělal svým „synům” svědomitou přednáš-ku. Stanovil rovnice teorie jednotného pole. Zjednodušil je na nevyšší možnou míru. Vytáhl si zpoza uší trik, který mu umožnil aplikovat princip neurčitosti a zbavit se všech singularit.
Jestliže znáte rychlost určité částice, nikdy nevíte, kde se na-chází. Blíží se stále ke středovému bodu nebo jím už prošla? Když jste stanovili polohu takové částice, už jste zase nemohli určit její rychlost. Směřuje směrem dovnitř nebo ven? Veškeré informace o tom, zda se vesmír rozpíná či smršťuje, jsou ztrace-né.
Abrakadabra! Minimální poloměr vesmíru. (Díky Stkaa-matematikovi ze S'Rawlu, ale to se nesmí dozvědět.)

Když vás jotok sleduje třemi ze svých očí, víte, že jste zaujali jeho pozornost - když na vás visí všemi pěti, jste světová senzace. Velká podústa odcupital, aby přinesl misku pištících graši-norníků. Zatímco je Cvičitel chroupal, další jotokové ho drbali v srsti. Proč nemohli být i kzintští synové takoví?
Začínal si uvědomovat, jakého úspěchu jako cvičitel jotoků dosáhl. Jakmile se u jotoka začala rozvíjet inteligence, připoutal se k čemukoliv, co mu mohlo poskytnout základní verbální pod-něty. Už viděl jotoka připoutaného ke stroji, jak mrzačí svou mysl ve snaze stát se synem stroje. Okamžik vazby byl kritický, ale sám o sobě nikoliv dostačující. Jotok si hledal otce a abyste získali spolehlivého otroka, museli jste se mu otcem stát.
To Cvičitele otroků mátlo. Nemohl být svým jotokům skuteč-ným otcem, protože jim nesměl poskytnout bojový výcvik. Byli to býložravci, nikoliv Hrdinové. Pouze zbabělý otec by vycho-vával syny, kteří nebyli schopni bojovat. (Pamatoval si ještě Cvičitel otroků, jak byl zavražděn Dloubač v nose? Snad. Jako nevysvětlitelnou anomálii.)
Cvičitel otroků byl rád, že je tak izolovaný, nejvíce asi proto, že se tím držel dál od soubojů. Musel stále udržovat citlivou rovnováhu mezi bojováním a nebojováním. Dával přednost servilitě - starší válečníci oceňovali poslušnost, protože jim umožňovala udílet rozkazy - ale mladší Kzintové měli tendence označovat uctivého Kzinta za svou potenciální kořist.
Aby udržel tuto nepříjemnost v přijatelných mezích, musel si svou reputaci udržovat prostřednictvím soubojů v ringu. To, že patřil k nejoblíbenějším protivníkům Grraf-Hromriho, mu bylo nesmírně užitečné. Hrdí válečníci ze třetí Černé smečky, kteří měli před svým velitelem respekt, nikdy nepřišli na to, že Grraf--Hromfi by Cvičiteli nikdy neublížil ani jej neponížil, protože tento starý válečník měl zájem jen na tom, aby poskytl svým synům schopného vychovatele. Poskytoval Cvičiteli bojový výcvik, aby jej mohl zastupovat při provádění selekce mezi jeho syny, což byla otcovská povinnost, na kterou neměl játra.
Válečníka, který ucítil Cvičitelův strach, drželo na uzdě ucho patřící velitelovu synovi, jež se nyní houpalo Cvičiteli na opas-ku, stejně jako četné jizvy na pažích i na těle, které si Kzint odnesl ze soubojů s ostatními syny. Jizvy byly svým způso-bem vyznamenáním, jež Cvičitel oceňoval, jakkoli bolestivé bylo jejich hojení, protože varovaly ostatní, aby krotili svou podrážděnost.
Ovšem přestože jeho bojové dovednosti rostly, stále dával přednost izolaci. Kdyby žil za dávných časů, byl by se prohá-něl po savanách na Kzinu jako osamělý lovec.

18. Kapitola
(2410-2413 n.l.)

Uvnitř válečného stroje nemohl nikdy dosáhnout dokonalé odloučenosti, ať už byl jeho post jakkoliv odlehlý. Cvičitel otroků se sice mohl schovávat za svou prací, ale jeho nadříze-ní jej vždy našli, protože jej potřebovali. Za čas přišel na in-spekci sám Šuut-Riit. Černé smečky představovaly jádro Páté flotily a on měl rád svůj ocas ovinutý kolem centra dění. Za-tímco si důstojníci, které přivedl s sebou, prohlíželi z ochozu mobilního opravárenského doku Hnízdící fena pilozubce ro-zebraný stíhač třídy Výkřik pomsty, obrátil se Šuut-Riit ke Cvičiteli otroků.
„Vzpomínám si na náš rozhovor na Hssinu."
„Pane, tehdy jsem byl ještě mladý, má játra byla scvrklá a mozek mi chřestil v hlavě."
„Přesto jste prokázal vlastnosti dobrého kapitána, dar nachys-tat léčku a zabít," odvětil Šuut-Riit diplomaticky. „Dovolte mi, abych vám připomenul téma, které mě zaujalo. Měl jste teorii, podle které by bylo možné ochočit lidské samce za využití je-jich biochemie. Jak si vybavuji, mluvil jste o spouštěcím me-chanismu, který u nich řídí rychlost učení, a také o bloku, jímž by se jejich adaptabilita dala zmrazit, jakmile by si osvojili žá-doucí způsoby dobrého otroka."
„Pane, to jsou jen spekulace - nikdy jsem neměl žádná labora-torní zvířata, na nichž bych mohl experimentovat a ověřit si své myšlenky. Mentální fyziologie se ubírá podivuhodnými zákru-ty. Její cesty nelze sledovat, když stopař nemůže náležitě větřit. Stejně tak nelze ochočit samce, aniž by se jim poskytlo vhodné plemeno chovných samic."
„Když v tomto odvážném podniku uspějete, mám pro vás čás-tečné jméno."
„Pane!"
„Příliš mnoho našich lidí divočí. Mám podezření, že na Zemi, kde je mnohem širší populace, bude tento problém ještě horší. Lov lidí, kteří se nedokáží přizpůsobit otroctví, má jen omeze-nou účinnost. Divoký člověk se dokáže skrývat, ba se i vydá-vat za otroka. Když pak zaútočí, může to mít smrtelné následky. Nedávno došlo k masakru kzinrret a jejich koťat. To mi připo-mnělo váš návrh. Kdybyste měl čas věnovat se tomuto výzku-mu, mohl bych vám poslat pokusná zvířata, která budete moci použít. Byl bych velice rád, kdyby Pátá flotila odletěla vyzbro-jená takovými znalostmi."
„Horlivě souhlasím!"
„Máte tady na to dost místa?"
„Mohu zřídit krmné klece."
„Dobře."
Cvičitel otroků dal zřídit celou řadu klecí v nevyužitém munič-ním skladu - zatím byl prázdný, protože ještě nebyli vysláni do bojové akce. Podle kzintských měřítek to byly jen malé klícky, ale pro člověka-zvíře, který by se chtěl postavit či si lehnout, byly docela přijatelné. Tím spíše pro jejich děti. Když dorazila první skupina pokusných zvířat, zavedl pevný režim. Aby kle-ce zůstaly déle čisté, dostávala zvířata pět osmin vody a jídla, které potřebovala. Zbytek dostala jen odměnou za patřičnou spolupráci. Odmítnutí spolupracovat nemělo za následek žád-né zvýšení tlaku. Byla velmi hlučná.
První dodávka obsahovala také nejlepší lidský autodoc, kte-rý Šuut-Riitovi důstojníci byli schopni objevit, spolu s návodem v němčině, angličtině a japonštině. Jeho počítač byl doslova a do písmene nabit informacemi o lidské biochemii, třebaže ne v lehce srozumitelné podobě. Autodoc mu poskytli proto, aby mohl recyklovat zvířata, která se

při pokusech poškodí. Nejprve se podíval na exotický počítač připojený k autodocu a napsal program, který by převedl v něm obsažené údaje o lidské biochemii do kzintské terminologie, aby je bylo možné odeslat do jeho datového terminálu a porovnat s modely moz-ků všech známých organických forem života. Užasl, když si všiml, že jeden z lidských neurotransmitérů je velmi podobný neurotransmitéru Kzintů. Jeho zvláštní chemické složení mu poskytlo vodítko k odpovědi na otázku, proč jsou kzintské re-flexy o tolik rychlejší než lidské.
Během několika týdnů mohl Cvičitel zahájit své první pokusy. Dlouhá ruka se projevil jako nadaný chirurgický asistent. Je-jich první pokus odejmout horní část samčí lebky skončil sil-ným krvácením. Následky této chyby se musely odstranit v autodocu. Druhý pokus byl úspěšný. Jejich pokusná samice byla připoutána v pohodlném křesle a horní část její lebeční kosti byla odříznuta tak, aby se odhalil mozek. Hlavu zvířete museli náležitě upevnit, aby si neublížilo. Cvičitel také z ohledu na lysou kůži té samice zvýšil teplotu v místnosti. Na paži jí vytetoval identifikační tečky a čárky, aby ji nezaměnil s jinými zvířaty. V mozku již měla zavedeny maličké sondy. Zatímco jí chemicky aktivoval a deaktivoval základní emoce, monitorovaly transmisní chemickou aktivitu, mapovaly nervové dráhy zapojené do smyslového vnímání, hlídaly krev-ní tlak a sledovaly změny v nervové činnosti. Potřeboval cit pro stavbu lidského mozku, kterou si předtím nastudoval z autodocu, dostat náležitě do tlap.
Ale zatím se kolem svého experimentu pohyboval velmi ner-vózně. Nepřál si, aby mu zemřela na šok, dokud si nebude jistý ohledně fungování základních lidských biochemických mecha-nismů. Když byl hotov se shromažďováním údajů, odškodňo-val ji za způsobené nepohodlí rybí zmrzlinou.
Časem přijde na to, jak vymazat její zvědavou mysl tak, aby jí zůstala schopnost rodit děti a vykonávat sexuální funkci. Za-tím si nebyl zcela jist, jak nejlépe využít své samce. Kdyby je chtěl ochočit jako pracovní zvířata, musel by zvolit jiný pří-stup, než kdyby je chtěl domestikovat pro potravu. Roky poklidně plynuly. Pokusy na otrocích. Studium bioche-mie. Dešifrování mapy nervových spojů. Údržba polarizérů. Trocha letecké akrobacie výměnou za rychle provedené opra-vy. Další smrtelný souboj s jedním z Hromfiho synů, další ucho do jeho opasku. Další lekce strategie. Trapný incident s jednou z Hromfiho nesmělých dcer, který se naštěstí odehrál potmě. Cvičné střelby. Výcvik dalších jotoků. Další otázky vyžadující odpověď. Další kolo pokusů s mozky.
Nejprodukti vnější fáze jeho výzkumu nastala v okamžiku, když se mu podařilo rozluštit záznamy z autodocu a získal tak akti-vační kódy, jimiž mohl stimulovat nebo zastavit neurální růst. Zjistil, že je užitečné vědět, za jakých podmínek lze lidské neu-rony přimět k tomu, aby se reprodukovaly nebo vytěsňovaly jiné neurony. Byl fascinován, když zjistil, že dokáže vyvolat dentritické bujení.
Bylo to jen jedno z řady nadšených vzplanutí, za které jej jeho kzintská netrpělivost dostala do problémů. Celý se třásl jak ohromí své druhy, až jim předvede geniálního otroka, kterého vyrobil - ale když mnohonásobně zvýšil počet nervových spojů v samčím mozku, docílil tím pouze toho, že jeho zvíře uhynulo. Depresivní.
Čas od času byla úmorná dřina progresivního vědeckého výzkumu přerušena čímsi vzrušujícím. Navštívil je Yiao-kapitán a jeho zápal byl dokonce tak přesvědčivý, že se mu podaři-lo přimět velitele, aby dal odklonit veliké antény Černé smečky o čtyřicet stupňů směrem od slunce lidí, aby mohl pozorovat jakýsi podivný zdroj gama záření. Vzrušení nikdy netrvalo dlouho. Nakonec se vše vždy vráti-lo do rutinního stereotypu. Ano, dařilo se mu dosahovat jis-tého, byť otravně pomalého pokroku v jeho experimentech - ale práce s tím spojená byla tak vyčerpávající! Ano, postup-ně se z něj stal takový odborník, že dokázal většinu ze svých lidí-zvířat recyklovat i po mnoha a mnoha operacích mozku, než nakonec zemřeli - ale taková drobná mravenčí práce způ-sobovala, že neustále balancoval na hraně nezvladatelné zu-řivosti. Nebyl si jist, jestli by tím vším dokázal projít, kdyby mu Šuut-Riit nebyl slíbil částečné jméno. Díky Zubatému bohu za ty občasné zlaté hřeby, které mu pomáhaly překonávat nudu.
Strávil druhou dovolenou na Wunderlandu, během níž se mu podařilo domluvit stálé zásobování jeho klecí ze zdrojů místní-ho sirotčince - nemohl pořád doplňovat stavy pokusných zví-řat ze zbrojních továren, aniž by riskoval souboj s nějakým nedůtklivým kzintským manažerem. Zločinci a političtí vězni byli příliš žádaní pro hony.
Díky jotokům měl mysl neustále ve střehu. Občas sehrál divokou karetní hru. Jeden z jeho jotoků objevil teorém, který nebyl v žádné databázi. Další vypracoval skvělý projekt o biochemii bolestí zrychleného učení u lidí. Vyřešil tím celou spoustu palčivých problémů spojených s fungováním lidské-ho mozku. Vůbec nevěděl, jak by se mu podařilo přežít, kdyby nevyléčitelně zvědaví jotokové jeho mysli tolik neulehčovali její těžké břemeno. Někdy stačilo jen položit otázku a jeden z jeho jotoků se pustil do pokusů na některém ze sirotků a zanedlouho přišel s odpovědí. Jotokové měli mnohem větší trpělivost než Kzintové.
Když gigantické antény začaly zachytávat zprávy o ohrom-ných bitvách v soustavě lidí, Cvičitel otroků si uvědomil, že už slouží na třetí Černé smečce až příliš dlouho. Strávil zde už téměř deset let. Samotné bitvy, kvůli kterým se nyní všem Kzintům vařily šťávy v játrech, byly vybojovány už před více než čtyřmi lety. Samozřejmě, že to tak u zpráv cestujících rychlostí světla nikdy nevypadalo. Pokud vesmírná bitva trvala měsíc, trvalo opět celý měsíc, než byla zpráva o ní kompletní - třebaže od té doby uběhly už čtyři roky.
Čtvrtá a pátá Černá smečka, které byly umístěny mnohem blíže, naslouchaly také. Třetí Černá smečka za Alfou Centauri sloužila jako poslední záloha. Smečky zběsile porovnávaly za-chycené zprávy, doplňovaly hluchá místa, ale i o ony samotné byly od sebe vzdáleny několik světelných dní, a několik dnů také trvalo, než komunikační důstojníci autentizovali koneč-nou verzi. Grraf-Hromfiho žádná z příchozích zpráv nepřekvapila. Svůj vztek potlačoval se stoickým klidem. Ale Cvičitel otroků pře-kvapen byl.
Krev Hrdinů byla zničena jedenáctého dne. Vypařila se. Cvi-čitel, unaven neustálým sledováním všech nových věstníků, byl hrdinskou smrtí svého přítele zaskočen. Zemřel před čtyřmi lety. Jeho předkové si šeptali. Připadal si, jako by žil o čtyři roky déle než si zasloužil. Jsem duch, pomyslel si, ale byla to hlou-post. Pocítil dotek slávy. Pak se ho zmocnil kzintský hněv. Chtěl bojovat a neměl s kým. Toužil po opičích uších pro svůj opa-sek. A opice zatím dostaly uši Ssis-kapitána.

Na těch opicích bylo cosi, čemu nerozuměl. V mizerné náladě zamířil ke klecím.
„Hej, doktore Moreau," pokřikovala na něj samice s dlouhými černými vlasy. „Kdy mi přišiješ tu vlčí hlavu?"
„Sveldo! Ukliď si v kleci!" zavrčel se svou nejlepší zvířecí výslovností. Byla to jen otázka vytvoření podtlaku v mordě.
„Pojď ještě kousek blíž a dostaneš hovno do kožichu!"
Vyhrnul rty přes tesáky. „Dej si pozor. Mám mizernou nála-du."
„A to má být pro mě novinka? Co mi je po tom? Co můžu ještě ztratit? Zabij mě!"
Zapředl, aby zakryl svůj hněv. „Když si uklidíš v kleci, dosta-neš zmrzlinu."
Rozplakala se. „Hrabeš se mi v mozku tak často, že už nedoká-žu myslet normálně. Zmrzlinu! Copak vůbec nic nechápeš? Otevři mi klec a já tě zabiju. Víš, co se stane se ženou, když se jí rozřízne mozek? Všechny emoce se dostanou na povrch. Stane se z ní zvíře." Pověsila se na mříže, začala na něj vrčet a cenit zuby.
Sirotci ve vedlejších klecích začali kvílet. Zvládnout je bylo o tolik snadnější než krotit tyhle politické divochy.
Takže - další neúspěch. Ještě stále byla schopna souvislého uvažování a celý experiment přinesl pouze jediný výsledek - stav neustálého a špatně zakrývaného vzteku. Tihle lidé-zvířata se upínali ke svému rozumu dokonce i po drastických operacích. A když se mu přece jen podařilo vymazat jejich inteligen-ci, začali zase vykazovat těžké a občas velmi šokující poruchy chování.
Jednou se pokusil omezit jejich zvědavost a místo toho získal idiota, který neustále kladl otázky, aniž by ho odpovědi sebe-méně zajímaly. Další experiment se snižováním inteligence měl za výsledek dokonale racionální ženu se smrtelným nedostat-kem zdravého rozumu. Snažil se docílit poslušnosti s využitím znalostí o chemii lidského mozku získaných z autodocu, ale docílil pouze pasivity, což jej přivedlo k poznání, že mezi leností a pasivitou není žádný výrazný rozdíl. Pasivita sice neutralizo-vala inteligenci, ale stejně tak neutralizovala vše, co bylo důle-žité. Poslušnost, jak se zdálo, inteligenci naopak přímo vyžado-vala, pokud měla být pro Kzinty jakýmkoliv způsobem využi-telná.
Stále mu scházel nějaký důležitý klíč.
„Zmrzlinu máš ráda" konstatoval pevně, doufaje, že tím bude Sveldu motivovat k čistotnosti.
„Strč si ji do nosu!"
Byla tohle rozumná odpověď? Narazil na hranici. Chtěl ji potě-šit, aby si vyčistila klec a přestala zneklidňovat ostatní zvířata. Zmrzlina zjevně nefungovala. Že by už nedokázala pochopit kon-cept zmrzliny? Jestli jí začínal selhávat rozum, mohl by se možná pokusit apelovat na emoce - kzinrret na emoce reagovaly vždy. Na co by jen mohla reagovat, když neměla ráda jeho? Když se upnula k zuřivosti? Možná na vítězství. Popřemýšlel o tom.
Vítězství bylo velmi emocionální záležitostí. Povzbuzovalo vib-race vedoucí až k předení. Vítězství si cenili jak Kzintové tak zví-řata. „V tuto chvíli je tvoje rasa šťastná a já zarmoucený," řekl.
„Šťastná?" zaskřehotala. „Chceš prst do oka? To by mě oprav-du potěšilo!" Začala znovu lomcovat mřížemi a vrčela ještě divo-čeji. Zatracená Urin-Pelz! Smrdíš! Běž se vykoupat!" Když se pokusil strčit dovnitř ruku se zataženými drápy, aby ji uklidil pohlazením, chňapla zuby po černých konečcích jeho prstů.
Pozoruhodná změna. Když se k němu Svelda dostala, byla stydlivá, tichá a náležitě pokorná. Byl jejím chováním tak nad šený, že si začal myslet, že její mysl bude potřebovat jen velmi malé úpravy. Ale jeho operace evidentně odkryly celou vrstvu útočných instinktů. Podivuhodné. Neochotně se vzdal další ze svých teorií o fungování lidského mozku.
Jak dalece byla ještě schopna abstraktního uvažování? Měla potíže spojit si vítězství s radostí. Vyloudil ze sebe ještě pečli-vější imitaci zvířecích zvuků, jako by mluvil ke své matce. „Vy, opice, jste způsobily těžké ztráty naší flotile, která zaútočila na Sol. Mnoho vznešených válečníků zemřelo hrdinskou smrtí. To proto jste teď šťastní a já zarmoucený."
„Sol?" Zvíře se dalo do hysterického pláče. Další pozoruhod-ná proměna. „Lidé od Sol vám to natřeli…" třáslo se jí celé tělo. „Vy Rattekatze otcošousti," ptala se mezi záchvaty pláče. „U Sol?"
„Pošleme další flotilu."
Jak mohl pozorovat, poškození jejího samičího mozku bylo rozsáhlé. Podle všeho se o slovo hlásily všechny její emoce současně a chaoticky. Po její lysé tváři stékaly slzy žalu. Přitom se šklebila jako všichni lidé, když pociťují zářivé štěstí, ale ve způsobu, jakým cenila zuby se ukrývala téměř kzintská zuři-vost. Podle všeho se nějaký vrozený instinkt zuřivosti oddělil od podprogramů, které ho měly potlačovat.
„Smrt! Smrt! Smrt!" křičela šťastně přes mříže a do kvílení sirotků navzdory svému žalu.
Později, to už byla Svelda pod sedativy, se Cvičitel otroků pokusil napravit poškození jejího mozku urychleným růstem neuronů v místech, kde byly zničeny, ale bez úspěchu. Upadla do komatu. Autodoc ji dokázal udržet při životě, ale už nerea-govala na žádné vnější podněty, nedokázala se sama vyhřebelcovat ani očistit. Dokonce se nedokázala sama ani jíst. Musel ji předhodit Grraf-Hromfiho synům za dobré chování, její hlavu si ale ponechal. Vyňal z ní mozek a data o jeho nervových spo-jeních si nahrál do databáze v naději, že jednoho dne možná pochopí, kde udělal chybu.
Neodolal pokušení a jedno z jejích uší si připjal na opasek. Po katastrofě, jež postihla Čtvrtou flotilu, opičí ucho potřeboval. Poslední dobou myslel na svou matku častěji než kdykoliv předtím. Nikdy o své matce neuvažoval jako o rozumné bytos-ti. Všechny idiomy jazyka Hrdinů, které se vztahovaly k hlouposti, byly odvozeny od samic. Když jeden kzintský sa-mec řekl druhému: „Ty kzinrret," ve skutečnosti tím myslel: „Kdes nechal mozek, ty blázne jeden pitomý!" A přece… když se Cvičitel otroků pokoušel dosáhnout téže roztomilé hloupos-ti u lidských samic, výsledkem byla bizarní nefunkčnost.
Ještě stále zmítán zuřivostí, kterou v něm vyvolala porážka Čtvrté flotily, soustředil svůj hněv do agresivního útoku na problém, jehož měl plnou hlavu. Myslel na svou matku. Vzpo-mínal na všechny situace, v nichž mu zachránila život. Jeho chyby při pokusech jej postavily před podivná fakta. Musel zpochybnit své vlastní představy o tom, co je to inteli-gence a rozbít je na mnoho částí. Teď analyzoval, čeho všeho si jeho matka musela být vědoma ve chvíli, kdy jej aktivně chránila. Dospěl k pozoruhodnému závěru, že jeho matka pros-tě musí být inteligentní.
Ale to nebylo možné. Vybavil si svou oblíbenou vzpomínku, jak mu žvýká jednu z jeho prvních knížek, dokud z ní

nebyla jen papírová drť.
Zubatý bůh vdechl duši také prvním kzinrret, ale po klíčové Bitvě hladových let, v níž zradily nejen Jeho ale také své druhy, zatímco oni zůstali svému Bohu věrní, jim duše zase odňal a jejich těla věnoval vládnoucím samcům, aby se jejich rasa mohla i nadále rozmnožovat. To byl mýtus o dobách před vědou, před vynále-zem písma. Ale co se vlastně ve skutečnosti stalo? O co to kzinr-ret přišly v Bitvě hladových let, pokud to nebyla inteligence?
Cvičitel otroků si byl jist, že svou matku miluje - ať už byla čímkoliv. Tajemství toho, čím ve skutečnosti byla, zůstávalo uzamčeno za bariérou mlčení. Mluvila jen zřídka a když už pro-mluvila, vyjadřovala se jen základními frázemi jazyka samic, který obsahoval stěží víc než několik oktálů na druhou slov. Cožpak to není rozpor v pojmech, když se nazve inteligentním zvíře, které není schopno řeči?

19. Kapitola
(2414-2419 n.l.)

„Proč neletíme!“ Zapřel se v oválných dveřích mezi lodními přepážkami, aby ze sebe vydupal všechen vztek. Ale v umělé gravitaci se musel zapřít skutečně pořádně, aby se mu podařilo roztřást podlahu.
Jeho jotokové se rozprchli a okamžitě se začali věnovat tomu, co by jej podle nich nejvíce potěšilo. Někteří se uchýlili do svých spacích rámů a ukryli se.
Cvičitel otroků byl celý žhavý odstartovat ke slunci lidí po-mstít Čtvrtou flotilu. Po deseti letech čekání a příprav by oče-kával nějakou akci. Jeho játra se domáhala exploze hrdinských skutků, která by dosáhla až ke hvězdě nepřátel. Už jej unavova-lo jen čekat, čekat a čekat a nemít do čeho zatnout drápy, jen do brousícího “kmene” ve své příšerně malé kajutě. Neměl stání. Jeho krev mu říkala, že by měl něco podniknout…
Ale ten neúprosný, neochvějný a zakořeněný Šuut-Riit měl jiný názor. Čekání není čekání, řekl a šklebil se na své nepřátele. Čekání znamená plánování. Rozsah utrpěné porážky na něj za-působil jako studená sprcha. Kéž Zubatý bůh neztratí trpěli-vost s jeho zdrženlivostí!
Grraf-Hromi na jednom ze svých seminářů připustil, že wun-derlandská Admiralita přehodnocuje nejvyšší strategické cíle. Šuut-Riit cynicky očekával, že Čtvrtá flotila selže z důvodu aro-gance svých velitelů, ale na druhou stranu také očekával, že celé to stádo opic demoralizuje - a drasticky oslabí lidský vo-jenský potenciál. Teď se Šuut-Riit klonil k závěru, že bude zapotřebí ještě několik let příprav. Chtěl, aby centaurijský průmy-sl dosáhl takové výkonnosti, aby dokázal udržovat v chodu mezihvězdnou zásobovací trasu. A také potřeboval onu další úrodu bojovníků, které mu prodloužený čas věnuje.
Třetí Černá smečka mezitím nepřestávala sledovat Sol pro-střednictvím vzdáleného vysílání z komunikačních lodí první a druhé Černé smečky. Tyto výzvědné lodě Páté flotily zůstaly na místě, dostatečně vzdálené od bitevní zóny - a přinejmen-ším do doby před 4,3 lety nebyly odhaleny - a bez ustání bděle sledovaly slunce lidí ze vzdálenosti, z níž se jevilo jen jako nejjasnější z mnoha jiných hvězd.
Nepřetržitý tok blikajících a syčících signálů překonával me-zihvězdný prostor, aby byl vzápětí vyčištěn, dekódován a ana-lyzován kzintskými zpravodajskými specialisty v centaurijské soustavě. Rozmazané snímky základny SN Gibraltar. Světélka, která vypadala jako flotila manévrující v asteroidovém pásu. Pár nových objektů na Merkuru. Stopa pátracích paprsků pro-česávajících oblohu. Nevojenské vysílání, z něhož se dala vy-číst povaha a morálka opičí civilizace. Stále lepší a lepší mapy měst na planetě Zemi.
Cvičitel otroků si ty snímky často prohlížel. Jednomu z nej-starších snímků pořízenému nedlouho po bitvě věnoval jen letmý pohled. Byl to jediný nejasný snímek plavidla konstruo-vaného v asteroidovém pásu. Podle měřítka bylo ohromné, ale samotná velikost byla zavádějící. Zdálo se, že většinu jeho konstrukce tvoří primitivní generátor magnetického pole: byla to tedy jedna z opičích beranidlových lodí bez jakéhokoliv vo-jenského využití. Vzali ji na vědomí a ignorovali ji. Snad ji sta-věli jako vyslance k některému ze svých místních spojenců.
O pár měsíců později nastala další exploze horečné činnosti, když dorazily novější snímky té beranidlové lodi. Nyní už byla vybavena mohutnými oddělitelnými nádržemi na vodík a oči-vidně právě startovala k Alfě Centauri! Za jakým možným úče-lem? Tentokrát Cvičitel nastalý rozruch zaznamenal pouze pro-to, že Grraf-Hromfi událost využil jako inspirace k přednášce o lidské technologii. Cvičitel otroků si na ten seminář dlouhých pět let ani nevzpomněl. V okamžiku, kdy opustil přednáškovou místnost, se jeho myšlenky obrátily k jiným starostem. Musel se postarat o ne-mocného jotoka a také měl s Dlouhou rukou rozehranou partii karet a zrovna prohrával.
Během těch pěti let se velikost Páté flotily zdvojnásobila. Úsilí s tím spojené vyvolalo značné obtíže mezi vazaly na Wunderlandu, větší než Šuut-Riit považoval za únosné. Takové napětí vyvolávalo alarmující nárůst aktivity divokých lidí. Ale s tím se nedalo nic dělat. Mimořádné válečné úsilí vždy vyvolává obtí-že, a to jak mezi otroky, tak mezi Hrdiny. Dlouhý mír si vždy žádal své oběti. Mír nemohl existovat bez války, která by si jej vynutila.
Cvičitel otroků si zavedl lukrativní vedlejší činnost. Nevyplá-cela se mu co do peněz, ale co do různých laskavostí. Jeho jotokové se stali mistry v úpravách lodí a stíhacích strojů, tak-že pak dosahovaly nadstandardních parametrů. To ostatně nebylo nijak zvlášť obtížné.
„Kr-kapitáne, váš Křičící dravec je teď v perfektním technic-kém stavu. Ale já znám způsob, jakým by se jeho výkon dal ještě vylepšit.“ Zatímco rozvazoval vyděšenou zianyu, kterou měli mít k večeři, se Cvičitel otroků odmlčel, aby jeho prohlášení mohlo náležitě zapůsobit. Nestandardní úpravy byly v rozporu se směrnicemi. Beze slova sledoval, jak Kr-kapitán trhá z bolestí ječícího zvířete kus masa. Cvičitel se neměl v úmyslu o tématu protizákonných úprav nadále zmiňovat.
„Udělám pro to cokoliv,“ řekl Kr-kapitán přes zkrvavené tesáky.

„Je samozřejmé, že všechny úpravy lze snadno vrátit do pů-vodního stavu.“
„Chvályhodný způsob, jak se vypořádat s otravnými byro-kraty.“
„A také užitečný v případě, kdy v okamžiku poruchy nebu-dou nestandardní náhradní díly k sehnání.“
„Kdy by se dala taková práce udělat?“
Standardizace byla přísně zavedena už dob prvních mezi-hvězdných Patriarchů, aby se předešlo chaosu v oblasti náhradních dílů. Dekret stanovil, že všechna zlepšení muse jí přijít z Kzinu. V podsvětelné říši o průměru šedesáti světelných let se novinky šířily dosti pomalu.
Výtečná technická zlepšení, která se zrodila ve výhni naléha-vé potřeby při některé z místních válek, se často utopila ve stozích dokumentů. Taková novinka musela nejprve dorazit na Kzin. Pak ji musel prověřit byrokratický aparát, jež sám sebe považoval za jediný možný zdroj všeho pokroku a který trpěl chronickým nedostatkem personálu. Nápadům, které to přeži-ly, často trvalo deset až patnáct generací, než se z nich staly nové normy schválené kzinskou Admiralitou. Nikoliv proto, že by Admiralita byla obzvlášť senilní, ale proto, že světlo cestuje od hvězdy ke hvězdě tak strašně pomalu.
Ještěže se mnoho takových spících zlepšováků dalo nalézt v temných koutech labyrintů počítačových sítí a databází. K jejich nalezení Kzint potřeboval schopnost orientace v bludištích, lstivost válečníka, který věděl co potřebuje, stejně jako technické znalosti, aby věděl, co lze prakticky provést. Dost také pomáhalo, když měl po ruce fanaticky věrné jotokské tech-niky.
Stahovač opičích kůží byla třímístná průzkumná loď. Právě testovali nezákonné modifikace a nacházeli se dost daleko od Šerekova ucha, když dostali poplašnou zprávu. „Stahovači. Stahovači. Stahovači. Záznam. Záznam. Záznam.“ Na velitel-ském místě lodního můstku delto vitého tvaru seděl Kr-kapitán. Aktivoval paměť bitevní komunikace. Cvičitel otroků seděl náhodou na místě senzorového důstojníka a Dlouhá ruka hle-děl na své přístroje nepohodlně usazený na ústech na postu Operátora zbraní. Byl zvyklý tyto přístroje opravovat, ne z nich odečítat hodnoty.
Šerekovo ucho naléhavě pokračovala. „Potvrďte a vykonej-te. Zpětné potvrzení z důvodu časového zpoždění nemožné. Zpráva bude opakována. Blíží se beranidlová loď. Zasáhněte a zničteji. Stahovač opicích kůží je jediná válečná loď v dosahu. Opakuji: zasáhněte a zničte ji. Blíží se mnohem rychleji, než se předpokládalo.“ Vzrušený kzintský operátor vyprskl číslo. „Vi- díme cíl: vzdálenost tři oktály na druhou světelných dní a při-bližuje se. Skutečná poloha: Míjí hvězdu A, možná již směřuje ven. Možná kolize s hvězdou A. Pokud ano, zrušte stíhání. Následují souřadnice pro Stahovače.”
Dostali souřadnice, které umístily slunce lidí téměř do zákrytu s Alfou Centauri A, na okruhu okolo A na nula celá třicet stup-ňů severovýchodní referenční délky od Kzinu. Pokud se jim nepodaří přiblížit do čtyřiceti sedmi hodin, berandilová loď unikne.
„... .předpokládáme, že jste neozbrojeni. Způsob zničení zvol-te sami. Zpráva bude nyní zopakována. Stahovači. Stahovači. Stahovači. Záznam. Záznam. Záznam.“
Šokovaný Kr-kapitán natočil vnější anténu směrem k Šerekově uchu. „Stahovač rozumí. Zahajujeme stíhání. Stahovač rozu-mí. Stahovač rozumí. Kurz nastaven.“ Zrušil spojení - byli příliš daleko, než aby se mohli dorozumívat - natáhl si brýle a letmo pohlédl na oblohu, zatímco natáčel Stahovače opicích kůží směrem ke spojnici slunce lidí a Alfy Centauri A, od které je nyní dělilo asi sedm stupňů.
Budeme se muset přiblížit ke slunci-lidí a hvězdě A. To nám budou chlupy lítat. Doufej, že tvůj vylepšený polarizér skuteč-ně zvládne oktál na druhou g. Co to, u stondata, vlastně je ta beranidlová loď?
„Hej, dvě rakety!“ řekla krátká (paže) Dlouhé ruky, poté co pohlédla na zbraňový displej.
„Sondážní rakety“ zavrčel Kr-kapitán, vyplazuje jazyk. „Kvůli manérování.“
Cvičitel otroků si náhle vybavil Grraf-Hromfiho dlouho zapo-menutou přednášku o beranidlových lodích, „Já vím, co je to beranidlová loď.“
„Dobře. Ať je to cokoliv, dokážeme to zničit? Nejsme ozbroje-ní. Tou dobou už dosáhli zrychlení šedesáti tří g, přesto bude trvat ještě celé hodiny, než uvidí, jak se Alfa Centauri zvolna pohybuje hvězdným polem.“ Kr-kapitán se otočil a začal na obrazovce vypočítávat oběžné dráhy. Budou muset té lidské věci zkřížit dráhu letu pod úhlem devadesáti stupňů. „Jen stěží máme dost času na to, abychom zpomalili a zastavili. Budeme zastavovat nebo bude lepší proletět kolem?“
Ve Cvičitelově hlavě se začaly jedna přes druhou ozývat všechny Grraf-Hromfiho přednášky o taktice. Nejdřív mysli, potom skákej. „Zastavíme, jestli budeme moci. Budeme mít je-den pokus. Nechceme, aby naše střelba proťala letovou dráhu pod úhlem. Ne při těchto rychlostech.“
Cvičitelova mysl se zabývala představou staré přednáškové místnosti na Šerekově uchu. Cítil pach berylia z dveřních rámů a pach odumřelé srsti. Vlhký zápach plísně. Ale nejživěji vní-mala samotnou místnost. Bylo to před pěti lety. Grraf-Hromfi byl pořád tentýž dobromyslný tyran jako vždy, srst měl malič-ko rozcuchanou. Jeho holografické schéma beranidlové lodi plulo vzduchem ke stěně místnosti. V ruce držel své odřené ukazovátko s hrotem ze špičáku pilozobce, kterým s oblibou píchal do svých hologramů - a občas i do břich některých méně pozorných posluchačů.
„Jejich záměr neznáme,“ řekl přelud vzpomínky Cvičiteli otroků. „Pravděpodobně chtějí zkusit, jestli se jim nepodaří něco vyčenichat kolem hranic. Útočnou kapacitu mít nemů-že.“
Cvičitel se tuto informaci snažil přehodnotit - byla ještě stále pravdivá? - a musel připustit, že neví.
„Nemůže se bránit.“
Ano, souhlasil Cvičitel. Její jedinou obranou je rychlost. Pe-láší jako bezzubý býložravec.
„Nejzajímavější fakt je ten, že podle tohoto schématu se ves-mírné loďstvo Spojených národů - alespoň do doby před čtyř-mi lety - nenaučilo, jak postavit gravitační polarizér schopný mezihvězdných letů. Jinak by nevypouštěli tak obrovský stroj o tak nízké výkonnosti. Generátor magnetického pole,“ - ozna-čil jej ukazovátkem - „se používá k

získávání interstelárního vodíku jako paliva pro reaktivní pohon. Dokázal by mi někdo z vás říct, jaké je jeho hlavní omezení?“
Tenkrát zavládlo ve třídě ticho. Dnes to bylo ticho vesmírné-ho prostoru, kterým se blížili k nepříteli. Cvičitel si vzpomněl, jak škodolibě nadhodil: „Zeptejte se Dlou-hého zubu. Ten to ví.“
Dlouhý zub, Grraf-Hromfího syn, se s trhnutím probral ze za-snění. „Ctěný Patriarcho, beranidlová loď je příliš pomalá.“
„Dosahuje jen malého zrychlení, „ opravil jej otec. „A proč?“
Dlouhý zub šlehl po Cvičiteli jedovatým pohledem za to, že jej dostal do takové situace. „Není dost vodíku, který by mohla využít.“
„Kolik vodíku?“
„Pane! To nevím.“
„Cvičiteli otroků?“
„Prosím, přijměte mou kapitulaci, pokud se mýlím. Mezi slun-cem lidí a Alfou Centauri dosahuje hustota interstelárního vo-díku hodnoty přibližně oktál na druhou na čtyři oktály na dru-hou atomů na hrst vesmírného prostoru.“
Grraf-Hromfi opět proťal holografické schéma beranidlové lodi svým ukazovátkem ze špičáku pilozobce. Válec generátoru magnetického pole byl obtížen zavěšenými kulovitými nádrže-mi. „Potřebují tyhle obrovské nádrže s vodíkem, aby měli čím napájet své reaktivní motory, protože při nízkých rychlostech nedokáží posbírat dostatečné množství vodíku. Nádrže odhodí v okamžiku, kdy se budou pohybovat dostatečně rychle na to, aby byli schopni pohltit více než jen symbolický příděl inter-stelárního vodíku pro své motory.“
Zašklebil se nad bláznivými opičími nápady. „Ale dokonce ani při vysokých rychlostech nedokáží získat dostatečné množství vodíku, třebaže plocha hlavního magnetického sbě-rače je asi tak veliká jako Patrairchův soukromý lovecký revír. Jejich maximální rychlost je asi čtvrtina c, pokud použijí trys-kové motory. Při použití sofistikovanějšího řešení průtoku jsou omezeni pouze relativistickými efekty, které jsou značné. Pochybuji, že jsou schopni překročit polovinu rychlosti svět-la.“
…a mýlil jste se… Stahovač se nacházel uprostřed koule tvo-řené hvězdami a směřoval na setkání s podivným lidským pla-vidlem, pohybujícím se rychlostí blízkou světelné. „Pro dosažení skutečně vysokých rychlostí by potřebovali vědět, jak se vypořádat s protonovým kosmickým zářením - což je dost nepříjemná dieta.“ Grraf-Hromfi vzbudil pobavené třepotání ušima, když poznamenal, že býložravcům by možná vyhovovala.
…ano, a opice se naučily, jak tuto nepříjemně smrtící dietu obrátit ke svému prospěchu…
„Toto jsou technické detaily a já předpokládám, že je lze vyře-šit. Beranidlové lodi jsou primitivní zařízení, jaká jsme my nikdy nepoužívali. Proto o nich nic podrobnějšího nevíme. Jejich hlav-ní nevýhodou není technické řešení - celá jejich myšlenka je pomýlená. Fúzní motor nemůže dosáhnout vysokých zrychle-ní zaprvé proto, že nemá dostatek paliva a zadruhé proto, že reaktivní motory mají za následek setrvačné zrychlení. Jak bys-te chtěli postavit loď z pavučin, která by vydržela byť jen jed-no g setrvačného zrychlení?“
…ale při pětinovém g, postupně rok za rokem…
Grraf-Hromfi se ve své přednášce nezmínil o tom, že kzintská válečná loď dokáže vyvinout zrychlení šedesáti g, zatímco její pilot se vznáší v kokpitu, a dosáhnout tak maximální cestovní rychlosti zhruba za pět dnů, protože to všichni jeho důstojníci věděli. „Jak dlouho by téhle směšné lodi trvalo, než by dosáhla šesti osmin rychlosti světla?“
„Šest měsíců?“ hádal znuděný důstojník, který nejdříve ská-kal a až pak myslel.
„Více než osm, deset let - přičemž většinu toho času by letěla nízkou rychlostí. Kdy dosáhne Alfy-Centauri?“
„Zhruba v době, kdy bude Pátá flotila obsazovat domovský svět lidí,“ šklebil se Dlouhý zub při pomyšlení na ta ubohá zvířata.
.. .ale ona už je tady a Pátá flotila ještě ani nevyrazila…
„To je rozumný odhad. Rád bych vám připomenul, že tyto snímky jsou více než čtyři roky staré.“
.. .trvalo jim jen o málo více než devět let, než se sem dostali…
„Opičí loď už unikla z dosahu první a druhé Černé smečky. Ale dokonce i po tak dlouhé době…“ - 4,3 roku trvalo, než zpráva ze Smečky doletěla na Alfu Centauri - „bude beranidlo-vá loď stále blízko slunce lidí a prakticky na počátku své cesty. Nepředstavuje nic, čeho bychom se museli obávat. Necháme ji sledovat automatizovaným zařízením - taková je naše povin-nost - ale pochybuji, že ještě někdy zachytíme její pach. Opice zpomalí a budou se potloukat okolo vnějších hranic Alfy Cen-tauri v uctivé vzdálenosti od nás.“
Takže i Grraf-Hromfi se může naprosto mýlit.
Cvičitel otroků provedl výpočet na senzorovém terminálu. Automatické sledovací zařízení zachytilo první stopu beranidlové lodi, když se nacházela ve vzdálenosti dvou set světel-ných dní - a přece o celé roky dříve, než se očekávalo. Což znamenalo, že její rychlost byla o hodně vyšší, než kzintští inženýři předvídali.
Kr-kapitán dokončil výpočet dráhy a přepojil Stahovače opi-cích kůží na autopilota. Let jim zabere dvacet tři hodin.
„Šerekovo ucho nám dala rozkaz být kreativní.“ Měl tím na mysli, že nenesou žádné zbraně.
„Tady vedle mě sedí ten nejlepší mechanik v Galaxii,“ řekl Cvičitel otroků.
„Takže jak vlastně zničíme tuhle tu věc, ať už to je cokoliv?“
„Možná ani nemusíme. Grraf-Hromfi dokázal, že v lodi pohy-bující se takovou rychlostí opice nedokáží přežít - kosmická plískanice.“
„Dones starému rudohřívákovi jejich uši,“ zapředl sarkastic-ky. „Není třeba bojovat, protože nepřítel už spáchal sebevraž-du! Pěkná filosofie, dokud mu opice neskočí za krk z pohřební hranice.“ Opět přešel na velitelský tón prskání a syčení: „My budeme předpokládat, že mají štít gravitačního polarizéru a jsou stále naživu.“
„Gravitační štít je totéž co gravitační pohon. To by nepotře-bovali beranidlovou loď.“
„Co je to beranidlová loď?“

„Generátor magnetického pole, který sbírá interstelární vodík a jako reaktivní hmotu vypuzuje helium.“ „To ty opice chtějí stát u oken a střílet po nás šípy?“ Kr-kapitán zamával svýma netopýřími ušima.
„Možná, že je chrání samo magnetické pole,“ nadhodil Dlou-há ruka dvěma plicními štěrbinami současně.
„Drž hubu, otroku!“ zavrčel Kr-kapitán.
„Umí hrát karty?“ zašeptala paže nejblíže Cvičitelovým po-vadlým uším.
„Nesněz své křeslo, Dlouhá ruko. Budu tvé mozky potřebo-vat, až přijde čas.“
Dlouhá ruka si uraženě podřepí na ústa. Na vnitřní lince si jeho jednotlivé paže mezi sebou navzájem mudrovaly, že je pře-ce Operátor zbraní. To mezi pažemi vyvolalo hádku o to, kdo by se měl ujmout řízení sondážních raket.
„Jejich dráha letu velmi těsně míjí hvězdu A,“ řekl Cvičitel. „To už budou mrtví. V takové blízkosti je hvězdný vítr neú-prosný. Dopadne na ně stejně drtivě jako spár tvého otce.“ Kr-kapitán se netvářil přesvědčeně a proto Cvičitel otroků použil jako příměr virtuální hororové dobrodružství, které spolu pro-žívali pod sdílenými očními klapkami. „Je to jako když ti do plachet duje uragán.“
Kr-kapitán vycenil tesáky. Nebyl rád, když se mu připomínal tenhle hororový svět pokrytý vodou, kde se snažil přežít ve společnosti pěti válkou zubožených Hrdinů na palubě záchran-ného člunu zmítaného tajfunem. Jeho játra se z toho ještě úpl-ně nevzpamatovala. „Už to nebudu znovu opakovat! Budeme předpokládat, že ty opice jsou stále naživu, ty mizerné klíště prchající z kůže chcípajícího stondata!“
„Jak poroučíš, udatný Hrdino!“
„Jak je tedy zničíme? To ty jsi odmontoval můj částicový paprskomet kvůli tomuhle testu!“ Myšlenka na to, že je neozbrojený, jej opět přivedla na sám okraj zuřivosti. „Nemám ani atomovku. To je mám seknout svým wtsai, až poletí ko-lem?“
„Tohle bitevní křeslo je velmi nepohodlné, ctěný Hrdino,“ mudrovala krátká (paže). Při samomluvě napadaly Dlouhou ruku perverzně praktické myšlenky. „Mohli bychom na nepřítele vrh-nout mé bitevní křeslo.“
„Ticho!“ zaburácel Kr-kapitán.
Cvičitel otroků se rozhlížel po kokpitu a hledal věci, které by se daly odmontovat. „Zlatý prach je to co potřebujeme, ale ostří tvé zbraně cti, tvého wtsai, je dost mocné na to, aby zniči-lo i tu nejneporazitenější opičí bitevní loď.“
Dlouhá ruka vyloudil dokonalé kzintské hisssss vyjadřující náhlý záblesk inspirace. „Vysadíme našeho vznešeného Hrdi-nu v dráze jejich letu. Vznáší se a mává svým wtsai. Vrhá se,“ řekla krátká (paže). „Útočí!“ vykřikla pihovatá (paže). Sbor paží začal předvádět prskání a vrčení kzintského souboje. Hubená (paže) recitovala závěrečný epilog: „Po jediném úderu se ne-přátelská loď rozpadá ve výbuchu hanby! A od té doby na věky věků Kr-kapitán září modrým svitem, jenž ho halí jako Patriarchův plášť!“
Rychlá paže potají uchopila tyč za Cvičitelovým bitevním křes-lem pro případ, že by byl nutné smýknout Dlouhou ruku na bezpečnější místo.
Kr-kapitán se s cukajícími koutky úst obrátil na svého spo-lečníka, který byl více žlutooranžový než červenooranžový.
„Kde jsi sebral tenhle oběd o pěti chodech?“
„Jsme spolu už od Hssinu. Je to skutečně výborný mecha-nik.“
„Zdá se, že jsme dosáhli konsensu,“ zabručel Kr-kapitán. „Ne-cháme jim v dráze nějaký těžší předmět.“
„Možná ani ne těžší. Když jim rozprášíme do cesty zlatý prach, každé jeho zrnko je zasáhne energií srovnatelnou s jadernou hlavicí střední velikosti,“ řekl Cvičitel.
Kr-kapitán mu nevěřil. Kzintové nejsou zvyklí bojovat v relati-vistických rychlostech. Ale propočítal si to na své obrazovce. Čísla jej přesvědčila. „Trochu prachu na opičí stezku - a máme tu jaderný ohňostroj. Snadné.“
„Zas ta snadné to není,“ zaúpěla velká (paže). Dlouhá ruka to mezi svými já už probral. „Nejde jen o kinetický náraz při vyso-ké rychlosti,“ prohlásila prakticky zaměřená rychlá (paže). „Vstupujeme doslova do nepředstavitelného světa, kde naše intuice zcela selhává,“ deklamovala poetičtější krátká (paže).
Při relativistických rychlostech se kinetický náraz promění ve sprchu kosmického záření.
Alfa Centauri se dala viditelně do pomalého pohybu napříč zářivou hvězdnou plání směrem ke slunci lidí. Hvězdy se za zesíleným ochranným polem gravitačního polarizéru nepřiro-zeně třpytily. Dlouhá ruka, jakožto „čestný” operátor zbraní se pustil do jednoduchého projektu. Odstranil z raket kamery. Pak z kyslíkových bomb, poloviny jejich zásob vody a pár gramů brusného prášku z karbidu wolframu vyrobil dvě improvizova-né bojové hlavice.
Stahovač opicích kůží byl dobře vybaven všemožnými sen-zory. Sedmnáct hodin před setkáním začal zaznamenávat blížící se beranidlovou loď, vykazující „zdánlivou rychlosť” 120 c. Elektronické zvětšení rekonstruovalo předběžný obraz. Loď byla pryč. To je šokovalo. Cvičitel si nejprve myslel, že jedno-duše „shořela” při těsném průletu kolem hvězdy A. Ale když si na svém terminálu nechal snímek zobrazit při pohledu ze stra-ny, zjistil, že sběrný povrch se pouze “sbalil” do výrazně men-šího tělesa lodi, takže jeho magnetické pole se nyní využívalo pouze k ochraně posádky. V oblastech o vysoké koncentraci hmoty v okolí Alfy Centauri jednoduše “svinuli plachty”!
Po zastavení Stahovač zamířil a nasměroval své rakety k letové dráze přibližující se beranidlové lodi SN, která se nyní nacháze-la v zákrytu se sluncem lidí. Improvizované hlavice vypustily smrtící oblak kyslíku a wolframu obaleného ledovými krystal-ky. Stahovač se klidil podél dráhy letu směrem od beranidlové lodi, přičemž vypouštěl hélium, jež využíval jako chladící látku, zásobu dusíku a navíc láhev argonu - a pro jistotu i pudr, kterým si Kr-kapitán čistil srst. Vrátili se plným zrychlením, za-stavili, převrátili se a poodlétli stranou. Natočili loď tak, aby mohli sledovat nadcháže jící dění. Cvičitel otroků zprovoznil zachráněné kamery.
„Nemusí udělat nic víc než uhnout!“ stěžoval si Kr-kapitán, jež byl vyhlášeným mistrem v manévrech při šedesáti g.
„Vpředu jsou slepí. Jejich kurz je přesný jako laserový papr-sek. Víš, kolik energie by museli investovat do bočního tahu, aby je to odchýlilo o pouhou šířku chlupu? Tolik energie nema-jí. Jsou ztraceni!“
Hrdinové se připoutali a začali vykonávat hlavní povinnost válečníka - čekali.

O hodinu a půl později bezejmenná beranidlová loď, jejíž po-slání bylo útočníkům stále záhadou, proletěla nepopsatelnou rychlostí kolem.
První raketa minula.
Druhá raketa zavadila o hranu složeného záchytného povr-chu a ionizovala se do podoby ohnivého džina, který švihl svou plamennou rukou za odlétající lodí. Příliš pozdě a příliš pomalu.
Beranidlová loď se vnořila do mlhy.
Její magnetická pole se odvážně pokusila vypořádat s přetížením, nebyla však konstruována ke střetům s prachem či kyslíkem. Supervodiče se přehřály. Elektrický odpor začal odpařovat povrch lodi…
Mezitím vodík, kyslík a wolfram, helium, dusík a argon, ba dokonce i pudr se při nárazu ionizovaly a proměnily se v supertěžké jaderné projektily a začaly pronikat tím, co je pro jádro atomu téměř prázdný prostor: trupem lodi, vzduchem, systémy podpory života, přístroji, bílkovinami, jaderným reak-torem, mohutnými wolframoolověnými protiradiačními bariéra-mi, prostě vším - a na druhé straně za sebou nechávaly jen stopu ionizovaného záření.
Jistá část tohoto „kosmického záření" se střetla s relativisticky hmotnými jádry atomů beranidlové lodi, přičemž je rozbíjela a drtila do spršky částicových fragmentů. Mezony vzplály gama zářením a daly vzniknout muonům. Muony prožily svůj poklid-ný život a zemřely. Do reality zablikaly pozitrony. Z jejich kolizí burácela antihmota. Divoce exotická jádra plivala částice na všechny strany v zoufalé snaze po obnovení rovnováhy. Ne-utrony vyskákaly a vyšuměly do vesmíru. Ale to, co zničilo opičí beranidlovou loď, byly obnažené elektrony. Pro narážející jádra byla loď v podstatě průsvitná - ale nepropustná vůči elektronům. Kinetická energie elektronů se okamžitě proměnila v teplo.
Vzplála jasná záře a okamžitě zmizela, Dopplerův efekt ji posu-nul do červené části spektra. Loď přeletěla. Setrvačnost je ne-úprosná. Co se pohybuje, se nepřestává pohybovat.
Loď SN byla předurčena k cestě vesmírem jako hustý balíček kosmického záření, pomalu se rozpadající a dezintegrující při kontaktu s interstelárním médiem, plyny a částicemi. Za miliar-dy let si možná vědci v nějaké vzdálené galaxii všimnou zvýše-né intenzity kosmického záření vycháze jícího z jakéhosi podiv-ného kvadrantu oblohy. Budou formulovat teorie vysvětlující vysoký podíl kovů v těchto paprscích.
Na zpáteční cestě k Šerekovu uchu se Stahovač opicích kůží dozvěděl, jaký cíl měla mise beranidlové lodi. Bombový nálet. Z obrovské vzdálenosti vypustila proti vybraným cílům přes-né projektily. Při relativistických rychlostech dopadaly tyto projektily na cíl s razancí jaderných střel.
Opičí technika byla zastaralá a přesnost jejich střelců mizer-ná. Celé oblasti v arktickém pásu byly vymazány ze světa, aniž přitom došlo k jediné oběti mezi Kzinty nebo lidmi, protože byly prázdné. Jeden šťastný zásah kzintské základny zabil čty-ři tisíce Hrdinů. Strašlivé oběti si také vyžádal mezi lidmi-zvířaty, přičemž jen pět procent z nich mělo nějakou souvislost s vo-jenským průmyslem. Zbloudilá střela padla do oceánu a vyvo-lala obrovskou vlnu, která smetla čtyři pobřežní osady.
Kr-kapitán zuřil. „Proč jsme ji nedostali dřív než zaútočila!"
Běda, válečná štěstěna si vždy najde způsob, jak se bojovní-kům pňpomenout. Pouze Černé smečky měly vybavení pro sku-tečně dálkový průzkum. Jak Tigripardovo ucho ze čtvrté Černé smečky, tak Patriarchův nos z páté Černé smečky odhalily při-létající beranidlovou loď o dva dny dříve, než Šerekovo ucho zachytilo její elektromagnetický pach, ale obě byly od její letové dráhy vzdáleny více než dva světelné dny. Jejich světelná komunikace nestihla včas varovat Alfu Centauri a jejich nej-rychlejší stíhači neměli čas zasáhnout. Beranidlová loď letěla v příliš těsném závěsu za vlastní elektromagnetickou předzvěstí.
Šerekovo ucho, přestože se nacházela až za Alfou Centauri, byla od její letové dráhy vzdálena jen osm světelných hodin. Ale i tak by bylo stíhání značně obtížné, kdyby Stahovač opi-cích kůží právě nepodnikal testovací let tím pravým směrem.
Grraf-Hromfi jim udělil přednášku. Nejdřív mysli, potom ská-kej. Nikdy nepodceňujte nepřítele. Byl rozzuřený sám na sebe za to, že předpokládal, že žádná beranidlová loď nemůže letět rychleji než polovinou c. Byl dokonce rozzuřený do té míry, že aby očistil svá játra od vzteku, uspořádal turnaj trvající celý den a bojoval se všemi, kdo přišli.
Až o několik měsíců později, když byl zavražděn Šuut-Riit, se dozvěděli, jaké bylo ve skutečnosti poslání oné beranidlové lodi.

20. Kapitola

(2420 n.l.)

Druhý detekční důstojník okamžitě vzbudil a zavolal Grraf-Hromfiho. Hromfi nebyl z těch, kteří by svým podřízeným ztrp-čovali život za to, že je vyrušili. Hrdina na hlídce měl přímo povinnost probudit třeba i mrtvého, kdyby měl pocit, že je to v zájmu Patriarchátu. Velitel třetí Černé smečky se objevil na můstku jen v pantoflích a nahý, mrzutý, ale nikoliv rozzlobený.
Analýza začala okamžitě a bez okolků. Ten maličký objekt se na obloze poblíž Domu kzinrret Zubatého boha - Plejád, obje-vil doslova odnikud. Ve vzdálenosti pouhých několika světel-ných hodin. Vykazoval velmi nezvyklý gravitační pulz. Ten také spustil poplach. Byl rovněž zdrojem neutrin.
Další podivná událost.
Třetí Černá smečka se probudila k plné síle. Její velitel nařídil vypustit nenápadnou průzkumnou sondu. Pokud tajemný pulz pocházel z malé lodi, chtěl ji zajmout kvůli prozkoumání. Rych-le. A v žádném případě ji nezničit.
Okamžitě pro misi vybral tři piloty, jimž mohl důvěřovat: prv-ním z nich byl starý válečník s prošedivělou srstí, který pro Šuut-Riita létal na stíhacích třídy Výkřik pomsty už od kotěte, druhým hssinský barbar s divokým pohledem v očích, který si s oblibou vždy vyšťáral maso z tesáků a vyčesal srst předtím než skočil, a jako třetí Grraf-Hromfiho nejslibnější

syn.
Jednoho po druhém je vytrhli ze spánku. Každý z nich si chvat-ně nasadil datové brýle, aby mohl přijmout rozkazy.
„Vetřelce musíte vyřadit z provozu, ale ne usmažit!“ vrčel jejich velitel. „A dokud mě ještě vnímáte, varuji vás.“ Přešel do hrozivého mluvnického času jazyka Hrdinů, aby jim zatřásl játry. „Naše přístroje nám hlásí, že se ten objekt zjevil odnikud. Přístroje se dají oklamat. Zmást lze i nejlepší kzintské mozky. Přesto všech-no, jakkoliv iracionální vám to může připadat, očekávejte že se ten objekt bude bránit tak, že vám zmizí před očima. Útočte bez varování! Okamžitě jej zajistěte! Vezměte zajatce! Pokud to je automatická loď, chci její mozek nepoškozený!“
Zatímco se všechny tři posádky chystaly k letu, zavolal veli-teli stíhačů, aby se ujistil, že poletí na strojích, které upravoval Cvičitel otroků. Chtěl jim poskytnout všechny možné výhody, které jen mohli mít.
Grraf-Hromfi cítil, že se mu kolem potlouká podivná cizí tech-nologie. To zde, na hranicích Patriarchátu, mohlo být smrtelně nebezpečné. Ale jak si dát dohromady všechny ty záhadné kousky skládačky? Pomyslel na dřevěné hlavolamy Kněží zá-had z Wkkai. Existovalo osm způsobů, jak dát kterýkoliv z nich dohromady a při sedmi z nich vždy někde zůstal vyčuhovat jakýsi divný patvar.
Situace nikdy nečekala, až si dá svoje puzzle dohromady.
Jak mohla ta nepřirozeně rychlá beranidlová loď vysadit své agenty? Nenabízel se mu žádný z běžných způsobů zpomale-ní. Při rychlosti blížící se světelné by měl agent energii bom-by, která by dokázala roztříštit světadíl. Energie, kterou by jakýkoliv modul musel vynaložit k brždění, by musela být zpozorována. A jak se jim mohlo podařit proniknout Šuut-Riitovými bezpečnostními systémy, aby mohli nastavit režim krmení takovým způsobem, že se Šuut-Riit musel za zamčený-mi dveřmi postavit vlastním hladem nepříčetným synům? To skoro vypadalo jako kouzlo.
Nic takového to samozřejmě ne-bylo.
Ale teď - neznámá loď s vlastní nezaměnitelnou gravitační signaturou. Že by ty agenty nedopravila ona beranidlová loď? Nebyl na scéně nějaký nový hráč? Vzpomněl si na návštěvu Yiao-kapitána a na jeho nakažlivou přesvědčivost s jakou žá-dal, aby otočili velkou anténu směrem k možnému „cizímu” artefaktu. Další osamělý kousek skládačky, který „vyčníval ven”.
Nastaly jim skutečně těžké časy. Po startu tří stíhačů Grraf--Hromfi krátce přemítal o svých dalších potížích, zatímco vyko-nával svou hlavní povinnost bojovníka - vyčkával…
.. .problémů bylo dost na to, aby to Grraf-Hromfiho svádělo vyrazit bez okolků ke slunci lidí a nechat tyhle dotěrné Wunderkzinty, aby si skákali po krku mezi sebou. Celé oktály Kzintů z urozených rodin, kteří prskali vztekem pod vládou Šuut-Riita, pochopili jeho zavraždění jako přímý signál k převzetí moci. Traat-admirál měl plné drápy soubojů. Politický chaos.
Bylo politováníhodné, jak byli tihle pohraniční barbaři ne-vzdělaní v otázkách cti. Uvažovali o souboji a o nástupnictví jako o věcech cti. O smrti uvažovali jako o Příležitosti. O vě-rnosti až za hrob nevěděli nic.
Nechat je ať se mezi sebou vraždí dle libosti byla sice teplá, masitá, ale také nepraktická myšlenka. Pátá flotila potřebovala Wunderland jako zásobovací základnu. Hssin použít nemohla. Ležel o celé světelné roky dál a Kzintové ze Hssinu byli stejně všichni spřízněni krví a přísahami válečníků s původními do-byvateli centaurijské soustavy.
Útok beranidlové lodi sám o sobě způsobil jen malé škody - ale zlákal stovky poctivých otroků do řad vzpurných divokých lidí. Teď, když se spory v řadách Kzintů staly veřejným tajem-stvím, začal se otevřený odpor šířit rychlostí morové epidemie. Divoši dokonce napadli z vesmírného prostoru samotnou gerningskou základnu a vyřadili její detektory z provozu na celé tři dny, dost dlouho na to, aby mohli vzbouřeným zvířatům shodit zásoby.
Grraf-Hromfi měl špatnou náladu, protože se právě vrátil z politické cesty po wunderlandských panstvích. Vybral si ty nejochotnější přisluhovače zrádné, mocichtivé šlechty, chytře je vmanipuloval do situace, kdy otevřeně prohlásili výroky, o kterých věřili, že jsou pravdivé, a pak je vyzval na souboj kvůli šíření lží a zabil je. Po třech takových bojích o čest se zbytek wunderkzintů rychleji naučil jakou hodnotu má opatrný rozum. Kzintové žíznící po moci dělali vždy tutéž chybu - na základě falešné logiky si ustavili svou „správnou věc”, kterou byli ochotni veřejně obhajovat.
V oválných dveřích velícího můstku na Šerrekově uchu se objevil Druhý detekční důstojník. „Pane! Můžete mi opět vě-novat pozornost?“
Grraf-Hromfi vzhlédl. Důstojník ostře naznačil rozseknutí své tváře. „Tváříte se, jako byste právě porazil svého otce v páce. Objevil jste něco nového? Doufám, že to není další z těch objektů?“
„Ne, pane. Ne v této soustavě. Ale mám pro vás něco, co byste měl uvážit, uznáte-li to za vhodné, pane. Smím použít váš datový terminál?“ Aniž by počkal na souhlas, aktivoval obrazovou stěnu a prskáním a syčením zadal příkaz podřízenému krystalu. Objevily se stužky dálkového měření. „Toto jsou zá-hadné signály, které druhá Černá smečka zachytila u slunce lidí a poslala nám je k analýze. Začali jsme je přijímat před třemi měsíci. Kolísají. Nikdy jsme si nebyli jistí, zda nejde o šum nebo o výplod poruchy nějakého zařízení.“
„A vy jste tam objevil i něco jiného než jen šum?“
„Ano, pane! Všechny signály vykazují stejnou signaturu jako náš tajemný návštěvník. Udělal jsem srovnávací analýzu. Po-tvrzeno ze sedmi osmin - vynikající výsledek, uvážíme-li, že signály, které máme k dispozici, tvoří jen nepatrné procento ze šumu. Patriarchův nos viděl totéž co my, jen na samotné hrani-ci svého maximálního dosahu.“
„Před 4,3 lety,“ zabručel Grraf-Hromfi. „Nikdy nesmíme za-pomínat na časovou prodlevu. Za pět let se může stát spousta věcí. Pátá flotila za tu dobu zdvojnásobila svou velikost. Kdo ví, co si zatím na nás u slunce lidí vymysleli.“
„Co si myslíte, pane, že je ten tajemný objekt?“
„Průzkumný stroj.“
„Myslíte, že objevili způsob, jak cestovat rychlostí světla, pane?“
„To zjistíme. Jsou všechna detekční stanoviště v plné bojové pohotovosti?“ „Ano, pane!“
Teď měl Grraf-Hromfi opravdu vážné starosti. Byl ten pulzují-cí objekt skutečně návštěvníkem od slunce lidí? Zesílil

gravita-ci na můstku, aby mohl přecházet. Náhle si vzpomněl na Cvičitele otroků. Zavolal mu prostřednictvím svých datových brýlí. „Vy jste jedna tlapa s těmi zmatenými skřeky a prskáním šíle-ných matematiků? A se stopami ve vodě popisujícími teorii jednotného pole?“ Virtuální obraz Cvičitele otroků se vznášel nehybně ve vzduchu jako duch.
„Dominantní, tomuto mučení jsem se skutečně podrobil. Pře-jete si vyslechnout můj názor na povahu toho pulzu?“
„Co může to nečekané objevení hmotného objektu zname-nat?“
„Naznačujete, že pulz vypovídá o stvoření hmoty z ničeho?“ otázal se Cvičitel.
„Ano.“
„To je nemožné, pane. Podle mého názoru ten pulz…“
„Běžte se pářit se stondatem! Na váš názor se nikdo neptal, Požírači trávy. Ptal jsem se, co to znamená!“
„Řeknu vám co chcete slyšet, abych se vyhnul dalším uráž-kám. Každá hmota, která překoná světelnou bariéru, se objeví tak náhle, jako by byla právě stvořena z ničeho.“
„Ale ten objekt se nepohyboval relativistickými rychlostmi.“
„Světelná bariéra může být stacionární. Odkazuji vás na dílo Ssrikikna Kejklíře: „Horizont událostí…“
„Ano, ano, ano. Může hmotný objekt projít horizontem udá-lostí?“
„Hmota vyskakuje z černých děr neustále - ale nemůže s sebou nést žádnou informaci. Vaše nadsvětelná loď by své pasažéry usmažila na nerozeznatelné části. Nedokázal byste zjistit odkud přiletěli, dokonce ani z jakého směru.“
„Myslíte si, že najdeme pro ten pulz jednodušší vysvětlení.“
„Ano. Ale můj názor je vedle vašeho bezcenný, můj veliteli a pane!“
„Za pár dní vám možná ten objekt dám k prozkoumání -jestli si s námi nebude hrát na schovávanou, anebo hůř, jestli nás nestrčí do klecí v nějakém ZOO pro cizí formy života! Než se tak stane, budu předpokládat, že náš návštěvník mohl přiletět z domova lidí. Chci zajatce. Během útoku může dojít ke zraně-ním. Vy jste náš veterinář. Vezměte si Ztigor s autodocem, kte-rý vám dal Šuut-Riit, a leťte za útočnými silami. Neútočte. Vaší jedinou povinností bude postarat se o lidské oběti.“
Grraf-Hromfi přerušil kontakt a zvedl si brýle nad oči. Uši měl složené a zatažené, tesáky obnažené. Jak nenáviděl čekání!

21. Kapitola
(2420 n.l.)
Člun vesmírných ozbrojených sil Spojených národů Žralok se zhmotnil 350 astronomických jednotek za Alfou Centauri, přibližně 50 miliard kilometrů. Tato oblast byla zvolena proto, aby zůstal ukryt před kzintskými zraky, které mohly Sol sledo-vat. V této vzdálenosti hrozilo jen minimální nebezpečí, ale po-ručice VOSSN Nora Argamentinová byla stále plna vzrušení ze svého prvního bojového letu. K touze po pomstě na Kzintech měla své osobní důvody
„Vypadá to v pohodě, Charlie. Čistý vzduch,“ řekla. Všechny detektory svítily zeleně.
Charlie byl kapitán. Prakit byl inženýr hyperpohonu. Zbýva-jící členové posádky stísnění v přepravním prostoru modulu k nim nepatřili. Byli od Speciálních jednotek a pátrali po osudu Yamamoto. Byli tiší, nemluvní. Pokud to okolnosti dovolí, bu-dou vysazeni v malé lodi s úkolem zabít Šuut-Riita, jestli ten kočičák přežil pokus o atentát provedený kapitánem Matthiesonem a poručicí Rainesovou. Výkonní zabijáci.
Jakmile zprovozní svůj teleskop, začnou sledovat Wunder-land. Relativistické projektily vystřelené Yamamoto by měly zanechat stopy. Z této vzdálenosti však možná nebudou vidi-telné. Měli v plánu se postupně přibližovat víc a víc.
Nora si nebyla tak jistá, že Yamamoto už vůbec stačila pro-letět kolem Alfy Centauri. Ještě stále se mohla za svou misí hnát jako všichni čerti. Mohl ji zdržet průlet oblastí s nízkou koncentrací mezihvězdného plynu, porucha magnetického pole, nebo kdo ví jaké další problémy ještě. Čas příletu beranidlové lodi nebylo možné předpovědět s vysokou přesnos-tí. Matthieson a Rainesová by byli šokováni, kdyby věděli jak velkého technického pokroku lidstvo od roku 2409 dosáh-lo. Wunderland mohl být osvobozen dokonce ještě před je-jich příletem!
Prakit brblal nad hyperpohonem a vylaďoval jej na další skok. Nora se za ním mohla zastavit, aby jej povzbudila, nebylo tam však dost místa k tomu, aby mu mohla nějak pomoct. Natáhla pěst a zaklepala láskyplně zápěstím na jeho přilbu, široce se na něj šklebíc, protože to byl takový suchar.
„Betsy ti dělá starosti?“
„Nee, Betsy je ještě dítě. Když ji každé čtyři hodiny nakrmím a pohoupu na koleně, vždycky se uklidní.“
Betsy byla nový typ motoru a oni měli štěstí, že se k ní dosta-li. Na We Made It měli hyperprostorový pohon o dva roky dříve než na Zemi. Koupili tuto technologii od vesmírných tu-láků natolik cizích, že se vzpírali lidskému chápání. Motory z Procyonu byly kvalitnější než ty vyrobené na Zemi - navzdo-ry vytrubované technologické nadřazenosti Země - a posádky lodí VOSSN se o každou dodávku z Crashlanding City doslova praly.
Když se správně vyladil, zvládl tento model přechod mezi relativistickým a kvantovým režimem za půl hodiny. Pokud ne-byla vyladěná, když se Prakitovi nedařilo dostat hypervlnové funkce atomů do náležitého fázového vztahu, tak se Betsy jen třásla a kvílela a když jste se na ni dívali, měli jste pocit, jako by se vám kousky sítnice chtěly odloupnout od zbytku oka. Prakit si z toho nic nedělal.
„Zasekla se,“ říkával.
„Kdybyste si vy, chlapi, chtěli protáhnout nohy,“ zahalekala Nora na speciální jednotky, „tak nám je sem klidně strčte!“
Argamentinová byla dobrosrdečné děvče, která se ráda starala o své muže, i když to mezi vojačkami nebylo moc zvykem. Její otec byl usmažen při bitvě o Ceres během čtvrté kzintské inva-ze když byla ještě teenager a od té doby se zdálo, že nějak nedokáže dát tolik lásky, kolik by potřebovala - anebo aspoň dostatečně nenávidět.
„Místa tady dole máme dost. I pro tebe" řekl první zabiják, protože to nebyla pravda.

„Kdy už tam budeme! Kdy už tam budeme!“ halekal druhý zabiják.
Nora připravila svým dvěma commandos balíček ze sušenek a trošky pašovaného camembertu a poslala jim svůj dárek dolů. „Nenadrobte si do postele!“
Charlie a Nora strávili více než den podřimováním, fotografo-váním a skenováním vesmírného prostoru, kam se měli přesu-nout, asi o 50 AJ blíže. Několik okamžiků svého volného času strávila Nora u elektronického dalekohledu, fascinovaně hle-díc na Hadí roj. „Panebože Charlie, měl by ses jít podívat na jejich Pás!“ Neměli žádné úkoly, které by nějak zvlášť spěchaly, žádné neodkladné priority. Přibližovali se jen velmi opatrně. V hyperprostoru jim sice skok o padesát AJ zabral sotva pět minut, ale také se nechtěli vynořit v hnízdě plném Kzintů, zvláště ne proto, že potřebovali přinejmenším 30 minut, než byli připra-veni na další.
Když spala v kokpitu, trápily ji občas noční můry. Jako teena-ger vyrůstající ve farmářském městečku v Iowě si často před-stavovala, že má kolem sebe právě takový kokpit, že se smráká a hvězdy stoupají nad vrcholky stromů. Představovala si, že zabíjí Kzinty dřív, než se stačí dostat k tátovi, přemýšlela, kde asi je, co tam dělá - a jestli je v bezpečí. Zabíjení imaginárních Kzintů byl její každoční rituál.
Charlie s ní jemně zatřásl, aby ji probudil. „Banditi na osmé hodině, dvacet stupňů vysoko. Hej, Prakite, dostaň nás sakra odsud!“
Poručice Argamentinová byla okamžitě vzhůru a odečítala grafický tok hodnot ze své obrazovky. Položila počítači otázku a graf se okamžitě změnil. „Bandité se rychle přibližují. Z měření Dopplerova efektu vyplývá, že zpomalují při čtyřiašedesáti g. Tři stíhači. Podle signatury jsou to stroje třídy Výkřik pomsty. Takoví dostali mého tátu.“ „Kolik máme času?“ Charlie ze sebe chrlil slova rychlostí ku-lometu, na klábosení teď neměl trpělivost.
„Klid, Charlie. Tohle je jiná válka. My už nebojujeme v té mi-nulé. Jsou od nás ještě celé hodiny. Vůbec se s nimi nebudeme muset utkat.“ Můj táta tenkrát na výběr neměl - seděl ve stí-hačce, která měla sotva zlomek jejich manévrovacích schop-ností. „Máme čas ještě i na kafe a preclíky.“ Ale i ona si nervóz-ně kroutila loknu kučeravých vlasů. „Tuhle hru jsem hrávala se svou sestrou, když jí byli tři. Vždycky jsem jí nechala, aby mě už už chytila - a pak jsem jí zmizela.“ S úsměvem se otočila na Prakita. „Jak ti to jde?“
„Makám! Makám!“ odsekl Prakit.
Zatímco Prakit odpočítával minuty, fázový posun narůstal. Rozhostilo se ticho napjatého očekávání. Válka jako by čekala na těch několik sekund akce.“Milujeme tě, Betsy,“ řekla Nora, když už to ticho nedokázala déle snést.
„Zmlkni. Nech Prakita pracovat.“
Hypervlna náhle přešla do vibrací, které narůstaly po dobu tří sekund, a pak ustaly. „Právě se resetovala.“
„Máme spoustu času,“ řekla poručice Argamentinová.
„Počkám s laděním tak pět minut, nechceme, aby se nám Bet-sy znovu poblinkala.“
Charlie už začal pomýšlet na obranu. Natočil Žraloka tak, aby trysky malé lodi, kterou vezl, směřovaly proti blížícím se stíhačům.
„To nebude k ničemu,“ řekla Nora. „Tihle ďáblíci jsou tak po-hybliví, že dokáží uhnout čemukoliv.“
Charlie zavolal dolů na své speciální jednotky. „Jsme napade-ni! Připravte se zažehnout hořák. Až řeknu pal, takpaltel“
„Nebudeme tady na ně čekat!“ řekl Prakit.
Když fázový posun narůstal tentokrát, nikdo ticho nepřeru-šil. Nora nepřestávala hledět na motor ani ve chvíli, kdy ji ten pohled začal „loupat” zadní stranu očí na plátky. Startuj! mod-lila se. Ale Žralok zůstal viset v agónii. Příliš dlouho. Betsy se zatřásla a resetovala se.
„Měl bych ji přenastavit,“ vyhrkl Prakit. „Měl jsi celý den,“ zavrčel Charlie. „Čas?“ Ptal se Nory, aby věděl, jak dlouho ještě zůstanou naživu.
„Ještě stále zpomalují. Vypadá to, že nás chtějí obsadit. Jestli se rozhodli, že nás chtějí živé, má Betsy ještě čas. Jestli se rozhodli, že to skončí co nejrychleji, je z nás mrtvé maso.“
„Skafandry utěsnit,“ řekl Charlie. Měl na mysli helmy a ruka-vice. Pod uniformami už měli vzduchotěsný oblek.
„Nemůžu!“ vykřikl Prakit zoufale. „Nemůžu si dovolit omezit svou pohyblivost. Vedu ji manuálně. Získám tím celé minuty. Dokazuji udržet v kaňonu. Už jsem to dělal. Automatický fázovač narážel do stěn. To by se stávat nemělo.“
Začalo třetí odpočítávání. „Můžeme spustit krátké tunelová-ní?“ chytal se stébel Charlie.
„Tak to nefunguje. Nemluvte na mě.“
Čekali. Znovu. Až nakonec Charlie už déle čekat nemohl. „Po-zor. Celé posádce. Spouštím autodestrukční mechanismus.“ Kdy-by se přece jen dostali do hyperprostoru, každý důstojník věděl, jak ho zastavit dřív, než exploduje. Kdyby se jim to nepodařilo…
Čekali. Kzintové se nepřestávali přibližovat.
„Vy tam dole. Připravte si hořák.“ Charlie se obrátil k Noře. „Ty a já teď začneme procvičovat, jak manévrovat tak, aby naše prdel pořád mířila na Kzinty.“
„Dva bandité se přibližují. Jeden provádí obsazovací manévr, ten druhý, jak se zdá, se chystá na rychlý průlet.“ Nora dál kroutila volnou rukou svůj pramínek vlasů, než si uvědomila, že k boji bude potřebovat obě ruce.
„A ten třetí?“
„Zůstává opodál. Ten nás může obsadit nebo zničit.“
„Budeme procvičovat kroucení zadkem mezi těmi dvěma vpředu.“ Žralok začal oscilovat mezi dvěma body - přesnost zaměřování kontroloval lodní počítač.
Čekali.
„Dokážeme to,“ řekl Prakit s chladnou jistotou ve hlase.
„Pal!“ křikl Charlie na své dva zabijáky.
Směrem k tančícím Kzintům vyšlehl plamen a kmital po oblo-ze, zatímco Kzintové uhýbali. Odpočet pokračoval. Otřes a

zavěšená loď byla odtržena od trupu. Nora viděla, jak se točí v prostoru a pak vybuchuje. O chvíli později dostala zásah kabina. Neviděla, jak vakuum vysálo Prakita bez helmy z lodi. Obličejový plát její helmy ztmavl, aby ji ochránil před ostrým světlem exploze, zatímco neodstíněná část její uniformy žhnula v ohni radiace. V okamžiku, kdy po ní sáhla smrt, ne-spatřila, jak její otec umírá v bitvě, třebaže tato myšlenka ji až do této chvíle nikdy neopustila, ale svou malou sestru, jak k ní běží, až se jí krajka na lemu spodničky třepotá.
Hssinský barbar už proletěl kolem. Druhý stíhač spadl z šedesáti g na pouhý zlomek původního přetížení a pouze cizí objekt po-šťuchoval, zatímco starý válečník vybavený ruksakem vyskočil ven a vplul do díry, která se pro něj otevřela. Věděl, co hledá, ale trvalo mu cenné sekundy, než to našel. Strhl si ze zad ruksak. Jeho elektrogravitační vibrátory vyřízly díru do podlahy Žraloka a celý ruksak zmizel s přetížením 230 g, odnášeje s sebou amputovaný kus lodi. Střelec v těžkém bitevním skafandru se vrhl do kokpitu se dvěma vzduchovými vaky a nacvičenými úspornými pohyby spolu se starým Hrdinou nacpali do každého vaku po jednom těle. Pak se hnali dolů, očekávajíce explozi.
Šuut-Riitův válečník cenil zuby za obličejovým plátem své helmy. „Možná se to zničilo při zrychlení.“
Ale ne. Výbuch autodestrukčního mechanismu ozářil spodní stranu stíhacího stroje a vrak Žraloka.
Motor zůstal netknutý. To se tomu divokému hssinskému barbarovi musí nechat - střílet umí přesně! Zatímco starý vá-lečník prohlížel svou kořist, připlul Hromfiho syn do zdvořilé vzdálenosti. Veterán mu pohyby rukou signalizoval otázku: Kde je ten flink, ten Cvičitel otroků?
Dvojí zamávání pažemi signalizovalo odpověď: Na cestě.
Ztigor se překlopil a ukotvil se na spodní straně stíhače patří-cího starému válečníkovi. Jeho vnitřní prostor byl zbaven téměř všeho vybavení, aby se dovnitř vešel autodoc. Zručně mu do- pravili vzduchové vaky s těly a otevřeli je.
Ošklivý pohled. Cvi-čitel otroků stál před volbou. V jeho autodocu bylo místo jen pro jednoho zajatce. Vybral si lidského samce, protože to byl samec, a potom si to rozmyslel, protože samec už nežil. Kolem rány na krku se v beztížném prostoru nahromadily chuchvalce sražené krve a polovinu zad měl sežehnutou až na kost. Samice bude muset stačit - koneckonců lidské samice byly inteligentní a po-žadované informace se z nich daly získat mučením.
Nevěděl, jestli ji jeho autodoc dokáže zachránit. Drápy z ní serval zbytky zelené uniformy VOSSN. Rozpáral a pak z ní slou-pal vzduchotěsný oblek - spolu s cáry připečené kůže. Nevě-děl, co si počít s podprsenkou. Při snaze ji rozepnout vyzkou-šel několik technik řešení hlavolamů, nakonec ji frustrovaně rozřízl. Zbytek byl jednoduchý.
Když se poručice Argamentinová poprvé probrala ze svého temného deliria, byla pyšná, že ví, kde se nachází - spočívala v uzdravujícím lůně autodocu. Cítila jej všude kolem sebe a když pohnula pravým bokem, ucítila i jehly a gel.
Ale kde byl ten autodoc?
Vzpomínky zůstávaly nepolapitelné. Když zápasila s jejich mlžnými cáry, spatřila kukuřičné klasy vařící se ve slupce v kotlíku nad ohněm. To se jí nějak nezdálo. Připadalo jí to příliš vzdálené. Spatřila vyhublého muže v červené košili, jak prodá-vá kravský hnůj. Zatraceně! Chtěla si vzpomenout na to, co se stalo včera! Co se jí stalo?
Urputně se snažila vzpomenout kde to byla, už to skoro měla a opět to zapomněla. Generál Fry! Záblesk! To byl ten správný klíč! Ta radost z poznání! Ale pak se všechno znovu vytratilo. Všechno, co si dokázala vybavit o generálu Fryovi bylo, jak ji s ním plukovník přistihl nahou v jeho visutém lehátku a jak je v jejich síťovaném vězení točil dokola a dokola a smál se při-tom jako blázen.
Ale to bylo ono! Odhalení! Slzy úlevy! Ležela v nemocnici na základně Gibraltar, protože jejich Žralok explodoval při pokusu o skok k Alfě Centauri. Ponořila se znovu do deliria, pociťujíc zoufalou potřebu říct své malé sestřičce, že je v pořádku, a když se znovu probudila, mluvila s generálem Fryem, aniž si byla úpl-ně jistá, že se jí o tom rozhovoru jenom nezdá. Snažila se jej přesvědčit, že by ji měl přece jen pustit, aby mohla bojovat s Kzinty.
Delirium odeznělo. Autodoc se stal mnohem reálnějším. Cíti-la, jak se uzdravuje. Už spala normálním spánkem. Věděla, že její životní funkce jsou v pořádku. Už brzy autodoc otevřou a promluví si s ní. Generál Fry ji miluje a určitě bude u toho, až box otevřou a něžně se na ni podívá těma svýma starýma, tvrdýma očima. A možná, že ne. Možná tam bude jen sestra.
Když se box otevřel, byla tam kzintská tvář a z výšky na ni zírala. Protáhlá, mohutná, chlupatá a s takovými tesáky, že by se za ně nemusel stydět ani vlk z pohádky o Červené Karkulce. Byl to první kzintský obličej, který kdy viděla. Ještě pořád si na nic nevzpomínala.
„Sprechen Sie Deutsch?“ zeptal se jí ten kočičák. „Ieh spreche nicht sehr gut.“
Že by Kzintové dobyli Německo? Že by pátá invaze začala právě v době, kdy Žralok startoval k Wunderlandu? Ještě stá-le si byla jistá, že se nachází ve Sluneční soustavě.
To žlutooranžové monstrum si doneslo přenosný translátor, který začal omílat tutéž větu v mnoha různých jazycích. Nako-nec se jí ten kultivovaný elektronický hlas zeptal: „Jakými jazy-ky mluvíte?“
„Anglicky,“ odpověděla.
„Moje angličtina taky nestojí za nic,“ prskal a syčel Kzint. „Možná nám pomůže stroj. Já budu učit anglicky. Budeš učit?“
„Thomas Alva Edison!“ zaklela v naprostém úžasu.
„Zranění mozku,“ zavrčel. „Jsem slušný a schopný veterinář. S mozky samic mám zkušenosti.“ Pyšně rozložil uši. „Hodně jsem experimentoval. Spravím každé zvíře.“
Nastavil autodoc tak, aby ji podepřel do polohy vsedě, pak jí přistrčil misku z matného skla a lžíci. Nora si uvědomila, že má strašlivý hlad. Kzint nepřestával nesmyslně blábolit. „Prosím, být slušný otrok a čistit klec.“ Nabral svůj dar na lžíci a přidržel ji Noře u úst.
Byla to vanilková zmrzlina ochucená kousky rybího masa.

22. Kapitola
(2420 n.l.)
Zatímco se poručice Nora Argamentinová zotavovala v autodocu v ubikacích otroků, Hrith-první důstojník manév-roval s Hnízdící fenou pilozubce, aby vyzvedl vrak toho tajemného průzkumného stroje. Maximální zrychlení, jehož byl mo-bilní opravárenský dok schopen dosáhnout, nepřevyšovalo 10 g a tak jim let trval mnohem déle než původní útočné triádě. Sotva vrak vtáhli do hangáru, začal Cvičitel otroků se svými mechaniky stroj pečlivě zkoumat. Struktura motoru jim na první pohled nedávala žádný smysl. To Cvičitel ani neočekával. Jeho prioritou bylo stanovit jeho funkci a omezení a poté i určit, jestli ho dokáží vyrobit. Potom bude moci klidným tempem s pomocí týmu fyziků zpětně odvo-zovat jeho princip.
Dlouhá ruka přišel s předběžným zhodnocením součástí, kte-ré zjevně sloužily k ovládání gravitace. To by potvrzovalo Cvičitelovo podezření, že opice právě pracovaly na pokročilých gravitačních polarizérech schopných vyvinout rychlost blížící se světelné, přičemž se jim nějakým způsobem podařilo obejít efekt "modrého krvácení", který omezoval všechny kzintské lodě.
Takový závěr zcela odpovídal zjištěným skutečnostem. Po-divné gravitační pulzy zachycené u slunce lidí Patriarchovým nosem byly čtyři roky staré. Vypadaly jako série testů nějakého nového zařízení. A tady, 4,3 roku po úspěšných továrních tes-tech, měli jeden z těch nových strojů na cvičné bojové misi. Jednoduché. A to tedy mělo být to, čeho se Grraf-Hromfi obá-val a v co doufal - magie nadsvětelného pohonu.
Laikové jako Grraf-Hromfi, navzdory tomu, že za tuto chybu ostatní kárali, sami neustále skákali k závěrům dříve, než si své vědecké spekulace řádně promysleli. Ukázalo se, že právě baj-ky o starodávné ztracené civilizaci, která se údajně prostírala ve vesmíru dávno před zrodem nejjasnějších hvězd, předsta-vují ideální vysněný vesmír, v němž lze o nadsvětelném poho-nu fantazírovat.
Stačí rozšířit fámu, že se na nějakém zapadlém měsíci rudého obra čtyřicet světelných let daleko dochovaly jakési fosilizované pozůstatky a celé tlupy Kzintů se okamžitě vydávaly na celoživotní bezcílnou cestu za chimérou. Čím starší ta říše měla být, tím famóznější tajemství určitě skrývala. Čím mrtvější říše, tím nebetyčnějších výšin určitě dosáhla. Jazyk Hrdinů měl pro takové fantazie krátké a výstižné slovo: "lesní keř s listy co mají pach masa". Vždycky se našlo dost Kzintů, kteří tyto keře stopovali.
Cvičitel nevynechával obchůzky, při nichž krmil nahé děti v klecích. Nedávné události zcela zničily jeho rozvrh experi-mentů, ale zvířata bylo nutné krmit, ať se dělo cokoliv. Unave-ný se vrátil do své stísněné kajuty a odmítl Dlouhou ruku, který přišel na partičku karet.
Vetřel si do srsti pudr, aby se zbavil špíny a zápachu a namasíroval se dobrým vakuovým vibrátorem. Úžasný pocit! Našel si tvrdý polštář pod hlavu a natáhl se na kavalec. A teď ještě játry cloumající virtuální dobrodružství, aby se odreagoval od strastí života! Natřel své brýle trochou lubrikantu a narazil si je na oči.
Nešlo by zjistit, co si to Grraf-Hromfi v poslední době pouš-těl, že ho ty pověry o nadsvětelném pohonu najednou tak zner-vózňují? Velitelovy soubory byly sice chráněny heslem, ale to mu nebránilo v tom, aby se nepokusil o hrubý odhad. Hlasově zadal heslo "nadsvětelný" a po chvíli uvažování přidal "starodávné říše". Věděl, že databáze obsahuje na zadané téma hod-ně přes tisíc titulů, proto seznam zúžil ještě více tím, že zadal „bojové dobrodružství", a aby to trochu okořenil a protože sám už si ke kzinrret nečichl celé roky, přidal ještě "zájem o samice".
Výsledkem bylo mizerné dobrodružství o smečce Hrdinů, kte-ré hyperprostorová bouře zavála na samotný okraj Patriarchá-tu. Bojovali s gigantickými červy, kteří je zahnali do krystalo-vých trosek civilizace, jež se zrodila v Ohnivé kouli Stvoření a byla tak prastará, že zanikla dávno předtím, než se stačily zformovat první galaxie. Právě ve chvíli, kdy se je největší červ chystal sežrat za to, že mu pobili jeho červí bojovníky, se Kzin-tové propadli do krystalové komnaty s dokonale zachovaným nadsvětelným zařízením, které zlovolně světélkovalo, když se jej dotkli.
Nedokázali odolat pokušení a byli přeneseni do nitra galaxie na chladný a temný svět střežený obry. Obři střežili galaxii před tvory, kteří by zničili každého, kdo by na ně pohlédl - tak velká by-la jejich krása. Za mrtvolami obrů, uprostřed temného lesa u nád-herného jezírka, nalezli hebké kzinrret podobné tvory. Pak se kzintští válečníci vrhli jeden na druhého, sekali se, bodali a trhali, dokud nezůstal naživu jen ten největší bojovník. Rychleji než světlo dopravil svůj nový harém do prastarých krystalových mystérií a pokud nezemřel, žije tam šťastně dodnes a loví na travnatých pláních kolem svého paláce.
Příští den ráno se Cvičitel otroků pokusil o jemný výslech poručice-zvířete ohledně její lodi. Zatím nebyla tak v pořádku, aby ji mohl mučit. Sdělila mu pouze své jméno a hodnost. Obojí bylo pro Cvičitele dost matoucí. Zjistil, že ji zaujal obrázek její nejmladší sestry a tak si prošel osobní věci posádky Žraloka, které se dochovaly. A tak mu přišel do ruky obrázkový komiks, podle údajích o autorském právu vydaný v lednu 2420 po Za-tracení. Létající opice v nachových pláštích bojovaly se zuři-vými rudými Kzinty, kteří se bránili ve zdech dobytého kláštera Elvise Presleyho.
Něco mu říkalo, aby si to prověřil v souborech, které dostá-vali z domova lidí. Nenosil to pořád v hlavě, ale jejich datový systém byl dobře znám svou zvláštností. Veškeré události se Časově vztahovaly ke dni, kdy umučili Trojici zločinců na hoře Golgotě. Přibili tehdy Otce, Syna a Děda ke kusu dřeva, aby krkavci (druh mrchožravého ptáka) mohli hodovat na jejich játrech.
Nejčerstvější zprávy, které přišly od Patriarchova nosu a Šerrekova ucha, nesly datum: Listopad 2415 po Zatracení. Podle neměnných fyzikálních zákonů byla informace o každé události, která se ve Sluneční soustavě stala po tomto datu, pro Alfu Centauri zapovězena. Rok 2420 byl v zásadě budouc-nost a naprosté tabu.
Cvičitel otroků přemítal o dataci používané v lidském autor-ském právu déle než den. Že by měli zavedenou pětiletou lhůtu, během níž bylo povoleno plagiátorství, než vstoupila v platnost ochrana autorského práva? Jeho jotokové mezitím rozmontovali spálený řídící panel. Veškeré jemné elektronické součástky nesly označení We Made It. Bral by to

jako třepač uší - kdyby nevěděl, že We Made It je opičí kolonie více než jedenáct světelných let od slunce lidí a třináct od Alfy Cen-tauri. Neexistoval žádný ekonomický způsob, jak tyto stan-dardní díly převést berandidlovou lodí nebo pomalým člu-nem.
Nastal čas pro další lstivý rozhovor s tou poručicí-zvířetem. Prohledal si transkripty z první a druhé Černé smečky a hledal nevojenská témata, o kterých by mohla být ochotná mluvit. Důležitého spojence měl v Dlouhé ruce. Jeho jotok objevil, že má ráda hořkosladké bobule, které jeho otroci dostávali spolu s jejich přídělem listí.
Přišel za ní vyzbrojen zmrzlinou z bobulí. Ještě stále trpěla následky rozsáhlých popálenin a silného nárazu, ale už mohla zůstat mimo autodoc čtyři hodiny v kuse, pokud byla náležitě připoutána řetězy.
„Kdy dorazí moje uniforma z čistírny, chlupatá držko?“
Vycenil na ni tesáky, aby odpověděl na její drzost, ale svá játra do toho nedal. Těch urážek, které si jeden musel od kzinrret vyslechnout! Nebyl si jist, jaká pravidla se vztahují na rozumem obdařené samice. Zašklebil se čistě reflexivně.
„Tak tedy jinak. Pane! S nejhlubší pokorou prosím o nějaké slušné šaty. Jakmile se objeví, budu líbat zemi, na které sedíte.“
Nasadil si brýle, aby konzultoval svůj anglický hlasový trans-látor a prskáním a vrčivým sykotem mu zadal instrukce.
„Mohu ti vstříknout chemikálie, které vyvolají růst srsti,“ řekl elegant-ní strojový hlas. Drsnější hlas pokračoval:
„Kaštanové vlasy. Tvoje hlava,“ řekl Cvičitel otroků, který nesnášel, když musel spoléhat na translátor, ale pak to musel vzdát a nechat přístroj, aby jeho myšlenku dokončil. „Tvá srst bude hebká a přitažlivá. Mám bohaté zkušenosti ze svých pokusů a mohu zaručit pozi-tivní výsledek.“
Takže to mám z toho, že mám 98% genů společných se šim-panzem, pomyslela si Nora sarkasticky. „Pane! Jsem si jistá, že tady váš pětiruký šicí stroj by pro mě dokázal spíchnout ele-gantní šatičky během mrknutí oka! On může nosit livrej! Proč bych já nemohla? Prosím.“
Monstrózní žlutooranžový kříženec mezi basketbalistou a rag-byovým obráncem sice nerozuměl, přesto však zdvořile na-slouchal té nesrozumitelné kakofonii zvuků linoucí se z jeho translátoru.
Když konečně pochopil, zasvítily mu oči. „Ano. Livrej. S červenozelenými podvazky na…“ -poradil se se svým translátorem - „kolena a lokty. Chceš?“
„Myslím, že potřebuju trochu té zmrzliny,“ zasténala. O kzintské rybí zmrzlině už s Dlouhou rukou mluvila a on slíbil nápra-vu. Nabídl jí zlatou misku s vanilkovou zmrzlinou s fialovými tečkami. Nedokázal odolat pokušení a pár bobulí jí ukradl. Ne-stěžovala si. Jedla v tichosti, jen občas si nervózně nakroutila loknu.
„Dlouhá ruka nyní zazpívá prvních deset písniček z hitparády roku 2415 po Umučení Kristova gangu. Anglicky já mluvit. Zpívat ne. A teď číslo jedna vaší hodinky žhavých hitů!“
Co jiného mohl říct? Slova přebíral přímo z nahrávky.
Zelenočervený tvor v livreji, který byl zároveň kvintetem, za-čal zpívat nahému válečnému zajatci sedícímu v malé šedivé cele na palubě vesmírné lodi, spoutanému řetězy a pojídajícímu zmrzlinu. Neměla ani tušení, že je právě rafinovaně vyslýchána. Nevěděla, že je to náhradní program místo mučení a že odpově-di na jeho otázky jsou pro něj životně důležité. Byla věštkyně? Dokázala předvídat budoucnost? Mohla Cvičiteli otroků po-vědět o událostech v letech 2415 - 2420, které ještě nebyly v soustavě Alfy Centauri dovoleny?
Těch pět hlasů znějících z pěti plicních štěrbin v pažích neby-lo lidských, ale v harmonii se vyznaly a každé slovo vyluzova-ly s vášnivou jasností, i když přízvuk se naprosto nepodobal žádnému, který během svého krátkého života slyšela.
Když je chladná noc
Cítím v pažích moc
A ty jsi v dálkách nezměrných
Byla to písnička, kterou pořád zpívali v maturitním ročníku na střední škole, v době, kdy dvouletý kurz na vojenské aka-demii byl ještě jen pouhým dětským snem. Musela plakat. Snažila se to zastavit, ale jakmile jednou začala, její vzlyky to jen zhoršilo. Charlie byl mrtvý. Prakit byl mrtvý. A životy těch dvou ostrých hochů v nákladovém prostoru, co byli tak žha-ví zabíjet Kzinty, byly také zmařeny. Její mise selhala. Zklama-la svého tátu. A neměla ani tušení, co by měla udělat se sedm stop vysokým Kzintem, který jí tu předváděl pětirukého zpí-vajícího klauna.
„Lidé vždycky pláčou, když jim chutná zmrzlina,“ popotáhla, aby se nějak obhájila.
„Bobule, ptui!“ řekl Dlouhá ruka.
„Myslím až moc,“ pokračovala Nora otírajíc si oči.
„To se dá napravit,“ řekl Cvičitel otroků. „Už jsem provedl spoustu pokusů.“
„Jak jste se naučili tyhle písničky?“
„Vy, zvířata, nedodržujete rádiový klid.“
„Vy posloucháte tohle? A až tady?“
„Před uběhlou hodinou jsem se díval na zvířecí holo, Záblesk slávy!“ Už neplakala. Šklebila se. „Tam chcíplo spousta Kzintů. To se mi líbilo! Vy, přišery, jste mi zabily mého milovaného tátu. Tohle holo získalo ocenění za herecké výkony. Je tam vášeň a duch lidstva, který se vám nikdy nepodaří zlomit!“
Získalo ocenění. Předvídala budoucnost. V listopadu 2415 byl Záblesk slávy teprve nominován. Jako jeden ze šestnácti. „Špatně zahrané,“ řekl Cvičitel otroků. „Opice v kzintských kostýmech, příliš pomalé. Špatné emoce. Játra byla nemocná.“
Vtáhl poručici-zvíře do rozhovoru, nechal ji, ať si ventiluje svou zlobu ke Kzintům. Když se zlobila, skákala dříve, než mys-lela. Ještě třikrát ji přistihl, jak předpovídá budoucnost.
To už si byl jist.
Své podezření okamžitě hlásil Grraf-Hromfimu, třebaže časo-vá prodleva mezi Hnízdící fenou pilozubce a hlavním

tělesem Smečky byla stále příliš velká na nějaké rozhovory.
Cvičitelův starý učitel přijal tu zprávu dobře. Jeho odpověď zněla: „Takže starý válečník ještě stále dokáže rozlišit cizí pach. Nadsvětelný pohon je vzrušující. To ale zcela mění celou naši strategickou pozici. Budeme muset rychle reagovat. Neustále mě informujte."
V prostorném hangáru v útrobách Hnízdící feny pilozubce, vedl Cvičitel otroků své jotoky při rozebírání vraku. Jak mohla taková malá věc, která se úplně ztrácela pod bodovými světly tovární haly, přivést zpět jeho starý strach, o němž si už myslel, že jej navždy opustil? Přecházel po hangáru, prohlížel si zvlášt-ní tvar cizí lodi a pečlivě udržoval chodidla v lokálním gravitač-ním poli ochozu. Játra ho nabádala, aby v hrůze prchal. Už nebyl tím mocným Hrdinou, odhodlaným vrhnout se proti celé lidské soustavě a poté, co ji dobude, jezdit na lov na slonech, zatímco jeho opičí otroci za ním ponesou lože, veškerou výba-vu a nosítka s jeho kzinrret.
Odpoledne se vrátil k poručici Argamentinové, otevřel rakev autodocu a probudil ji, aby jí položil několik přímých otázek. „Přiletěla jsi sem rychleji než světlo," obvinil ji.
Usmála se na něj, aniž by ukázala zuby. V lysých tvářích se jí vytvořily dolíčky. „Není na mě, abych ti to říkala." Tato odpověď jej vyděsila a on odešel.
S nadsvětelným pohonem mohla tato zvířata beztrestně pro-nikat do Patriarchátu. Každá soustava bude izolována, osamo-cena a nebude moci zavolat na pomoc nejbližší válečníky. Z hrdinství se stane jen přetvářka. Právě narozené kotě bude moci zabít svého otce, aniž otevře oči. Tváří v tvář takové zvrá-cenosti nezbývá než utéct! Pátá flotila by měla prchnout, roz-ptýlit se a ukrýt.
Kzintští válečníci jsou naučení poslouchat rozkazy, jinak jim hrozí trest smrti. Ale jejich vrozený instinkt jim zároveň velí vytvářet si své vlastní rozkazy. Nadřízený důstojník sice může být pouhé světelné hodiny daleko, ale šarvátka se rozhodne během několika minut. Generální štáb se sice může nacházet ve vzdálenosti pouhých několika světelných dní, ale bitvy mo-hou být rozhodnuty během hodin. Patriarcha, který vydává rozkaz válečníkovi v pohraniční oblasti, tak činí pouze jednou. Potom si už válečník vydává rozkazy sám a na celý život a vede své syny k tomu, aby vycvičili jeho vnuky tak, aby mohli na-hlásit zpátky, že mise byla splněna.
Patriarcha vyžaduje poslušnost, ale bezohledný vládce Svět-lo bez váhání popravuje všechny válečníky, kteří nejsou svými vlastními pány.
Cvičitelův vnitřní velitel mu přikazoval, aby uprchl. Jak můžu být takový zbabělec? Už si myslel, že nad svou zbabělostí dávno zvítězil. Tolik se snažil! Zoufale si vybavoval slova, kte-rá kdysi Grraf-Hromfi jen tak ledabyle vypustil z úst - aniž si byl zcela vědom jejich hluboké moudrosti - a která nalezla úrod-nou půdu ve Cvičitelově mysli: „Kdo prchá před svou povin-ností je zbabělec, ale kdo uprchne proto, aby mohl své povin-nosti vykonávat i nadále, ten tím může vykonat hrdinský čin." Možná by jeho učitel v takové extrémní situaci útěk schvalo-val. Pomyšlení, že ve svém strachu může mít spojence, mu při-nášelo útěchu.
Cvičitel přísahal při svém praotci, že ať uprchne kamkoliv, všude si svou povinnost vezme s sebou. Měl v hlavě zmatek. Svůj strach porazil pouze proto, aby ho nakonec zahnala do kouta jeho vlastní kořist. Malý syn Čiirr-Nigův prchal po povr-chu Hssinu a neměl kam jít. Všechny brány hlídali jeho nepřá-telé.
Věděl, že ten malý motor ve vraku této drobné lodi je tím nejcennějším pokladem v celém Patriarchátu. Celá Pátá flotila se musí obětovat, aby jej ochránila. I kdyby při jeho obraně mělo padnout sto tisíc Hrdinů, nebyla by to příliš vysoká cena. Mohl uprchnout, ale útěk bez toho motoru by postrádal čest.
Když Hnízdící fena pilozubce znovu zaujala své místo v nitru třetí Černé smečky, byla Nora Argamentinová natolik zdráva, že se mohla stěhovat do klece. Bobule ve zmrzlině byly napro-sto k ničemu. Jakmile ji zavedl ke klecím, začala být agresivní. Byla úplně bez sebe vzteky při pohledu na sirotky, přestože už snědli všechny až na poslední tři a ti měli místa víc než dost.
„Jsou to děti! Ty zrůdo! Vždyť jsou to ještě děti!"
Dokonce ho napadla. Aby se ubránil, zvedl ji nad zem a držel ji na délku natažených paží. To mu však moc nepomohlo, pro-tože uměla kopat s obdivuhodnou přesností. Prodělala bojový výcvik v používání úderů a kopů! Musel ji od sebe odhodit! Zuřila jako opravdová kzinrret. Ale většina kzinrret se nikdy tímto způsobem nerozzlobila, pokud jste se nechystali snést její vlastní koťata.
Aby si ji usmířil, udělal to, co by udělal každý kzintský samec - dal jí ty děti, umístil je do společné klece a nechal je o samotě.
Přišlo mu pozoruhodné, jak rychle ji toto jednoduché gesto uklidnilo. Zapomněla na všechny své modřiny a veškerou svou láskyplnou péči obrátila k jeho pokusným harantům. To se mu líbilo. Bude z ní velmi dobrá chovná samice. Jedna klec byla pro ně všechny příliš malá - to mu neuniklo - ale nic s tím neudělal, protože mu v tom zabránila naléhavá zpráva.
Kzintové mají takové rčení: Problémy nikdy nepřichází jed-ním prstem, problém vytáhne čtyři drápy.
Detekční analytici nahlásili další tři gravitační pulzy se signa-turou nadsvětelného pohonu - všechny ale v takových vzdá-lenostech, že zásah byl nemožný. A také hlásili objevení loďstva divokých lidí v Hadím roji. Cvičitel otroků obdržel naléha-vý dotaz od Grraf-Hromfiho.
Mohla by soustava lidí - v současné době - využít nadsvětelných lodí k dopravě zásilek zbraní pro flotilu divokých lidi?
Pak začal Traat-admirál vysílat své hrozivé rozkazy. Zprávy byly čerstvé, ale události, které je vyvolaly, byly dva dny staré.
Grraf-Hromfi svolal virtuální setkání všech důstojníků třetí Černé smečky. Nečekal, až se všichni dostaví do přednáškové místnosti na Šerrekově uchu. Nečekal dokonce ani na to, až se připojí usnášeníschopný počet Kzintů. V okamžiku, kdy se připojil Cvičitel otroků, probíhala už nejžhavější diskuse, a přes-tože to necítil, nemohl si nevšimnout,

že se ve vzduchu vznáše-jí pachy agresivity. Když Cvičitel otočil hlavou vybavenou brýlemi, spatřil hned pět důstojníků s cukajícími rty, kteří se z posledních sil snažili potlačit bojovou horečku.
Drápy mu v sebeobranném reflexu vyjely z pouzder, přestože byl sám.
Šokující bylo, že Grraf-Hromfi vůbec neanalyzoval útok nových smrtících zbraní přicházející od slunce lidí. Úplně zešílel. Blábolil něco o mytických válečnících, kteří povstali z dávné minulosti a nyní útočili na Pátou flotilu po celém sektoru Hadího roje. Ječel něco o nadkzintských mentálních schopnostech a supertechnice. Blouznil o zrádných wunderkzintech. Vrčel o kyklopských hrůzách. A vyzýval Kzinty k poslednímu aktu udatnosti.
Už vydal rozkazy, aby se celá třetí Černá smečka přichystala k boji a přemisťoval všechny lodě dolů k Alfě Centauri, aby podpořily v boji Traat-admirála. Právě ve chvíli, kdy Cvičitel otroků užasle hleděl skrz své brýle, vydal Hrith-první důstojník Hnízdící feně pilozubce rozkaz k přesunu směrem ke hvězdě. To nebyl způsob boje, jakému je učil Šuut-Riit. Nacházeli se právě v půlce skoku, aniž by v jejich hlavách hnízdila jediná myšlenka. Čirá zuřivost.
Aniž by sám trochu uvažoval, strhl si Cvičitel otroků brýle a chvátal do hangáru, kde aktivoval Ztigor. Dlouhá ruka a Šprýmař se seběhli, aby jej uvolnili a vysadili na kolejnice vedoucí k přechodové komoře, odkud mohl odstartovat.
„Jsi rozrušený, pane!“
„Stará smradlavá kůže se nás všechny snaží zabít! Chce, abys-te zemřeli a chce, abych zemřel já! Byl by kvůli tomu ochoten vytáhnout drápy třeba na Patriarchu!“
Dlouhá ruka ztuhl hrůzou, když viděl Jemného-Žlutého ve stavu takové zuřivosti.
Cvičitel otroků letěl vesmírem k Šerrekovu uchu jako blesk. Velká anténa mířila bez užitku do prázdna - velká anténa, jejich nejsilnější zbraň! Teď, když už se trochu uklidnil, navedl Ztigor na přistání v přijímacím oddělení.
Proč to Grraf-Hromfi dělal? Nejdřív mysli, potom skákej! Zvolil si tuto zásadu, protože sám v hloubi svých jater věděl, že je impulzivní a že má reflexy rychlejší než myšlení? Možná, že po celá ta léta potřeboval mít toto heslo neustále na očích, aby udržel svou krev na uzdě.
Komunikační důstojník Cvičitele otroků znal a také věděl, jak úzký má vztah s Grraf-Hromfim, přesto se snažil Cvičitele odra-dit od úmyslu veliteli zavolat. Cvičitel však naléhal a když se Grraf-Hromfi dozvěděl kdo to je, překvapivě rozkázal, aby byl okamžitě uveden na můstek.
„Mám pro vás otázku ohledně vašeho zajatce. Nechovala se náhodou jako zcela oddaný otrok?“
„Pane! Působí na mě dojmem té nejvyšší divokosti.“
Grraf-Hromfi probodl Cvičitele otroků pohledem šílence. „Cí-til jste dnes ráno ten velící impulz, který se přihnal tak znenadá-ní jako náboženské osvícení a nutil vás k poslušnosti?“
„Můj budík?“
„Otrokář! Zelené šupinaté monstrum s jedním okem!“
„Pane! Přišel jsem proto, že ten nadsvětelný pohon v hangáru na Feně je jediný, který máme.“
„Ano? A?“ zavrčel Grraf-Hromfi.
Cvičitel byl vzteky bez sebe, že tahle stará vykopávka nevidí to, co doslova bije do očí. „Skáčeme a hlavy máme úplně prázdné! Nejdřív mysli, potom skákej! Vzpomínáte si? Musíme ten motor dopravit na Kzin!“
Grraf-Hromfi vycenil tesáky a přikrčil se do nebezpečného bojového postoje. „Vysmíváte se mi!“ zahrozil. „Vysmíváte se mi mými vlastmi slovy jako syn bodající otce!“ Na to zvolání se Velitelův druhý důstojník otočil, napůl připraven zasáhnout, kdyby se Cvičitel začal chovat nebezpečně. Hromfi byl nepří-četný. „Tys mě neposlouchal, mladíku! Co ty víš o starobylé říši, o její technologii a o válkách? Nic.“
Cvičitel otroků už litoval své drzosti a zaujal mnohem pokor-nější postoj. „Nikdy nebudu tak velkým studentem mytologie jako vy, Dominantní!“
„Mytologie!“ Teď už se Grrafa Hromfiho zmocňovala vražed-ná zuřivost. „Je tomu pět oktálů na druhou dní, co ty drzé opice, které nám teď dělají tolik starostí, jednu z těch jednookých příšer našly a oživily. To má být mytologie?“
„Jsem rád, že můj velitel našel zalíbení v procházkách po munchenské knihovně právě v sekci pohádek.“ Proč ho ještě víc dráždím? Cvičitel se hrozil té zuřivosti, kterou ve svém učiteli probudil, takže ten teď zjevně nebyl jen šílený ale navíc i roz-zlobený.
Hromfi začal Cvičitele obcházet, vrčel na něj jedno slovo za druhým, pomalu a hrozivě. „Našly tu hrůzu. Ze své opičí zvěda-vosti ji vypustily a ona se zmocnila všech opičích myslí, které měla v dosahu. Ještě dnes by byli ve stavu naprosté oddanos-ti, ale ty pitomé opice měly z pekla štěstí. Podařilo se jim ho vlákat zpět do jeho stázového skafandru a aktivovaly ho. Víte, co s ním pak ty tupé mozky udělaly? Strčily ho do muzea! To je ta jejich stříbrná Mořská socha!“
Grraf-Hromfi přerušil konfrontaci, aby se uklidnil. Zhroutil se do jednoho z velících křesel a vztekle vrčel a prskal na ovládací panel. Pak se otočil a přes rameno znovu promluvil na Cvičitele otroků.
„Mluvíte mi tady o tom vašem nadsvětelném pohonu. Odkud si myslíte, že pochází? Vy jste opičí techniku viděl. Zničil jste jejich ubohou beranidlovou loď. Montoval jste do jejich legračních lodí gravitační pohon. Viděl jste jejich zbraně. Copak oni mohli vytvořit nadsvětelný pohon pro své lodě? Neprav-děpodobné. Nemožné! Ale na základě důkazů z tuctu světů studenti dávných tajemství předpokládají, že Otrokáři mohli cestovat rychleji než světlo.
Střetli jsme se zde s w'kkaiským hlavolamem. A já jsem ho složil bez vyčnívajících dílů. Opice znovu uvolnily Mořskou sochu. To je jejich konečná zbraň proti Patriarchátu. Muselo to být tohle starověké zvíře, kdo jim poskytl nadsvětelné lodě, a teď je tady, v Hadím roji, protože já jsem cítil jeho mysl, a ostatní důstojníci jdou se mnou, protože i oni cítili tu mysl, která by dokázala zotročit všechny Kzinty do jednoho! Kdy-byste byl v tu chvíli nespal, také byste věřil!“
Cvičitel otroků vždy stál v úžasu před Grraf-Hromfiho pře-svědčovacími schopnostmi. Ale stále pokládal za bláznovství věřit povídačce, kterou před pěti kzintskými životy vykládal příslušník rasy, o které je známo, že lže při každé příležitosti. Jednooké šupinaté příšery! To určitě!
„Pane! Přišel jsem, abych vás požádal o svolení vzít tu nadsvětelnou pohonnou jednotku na Kzin.“

Grraf-Hromfi povstal ze sedadla. Přistoupil ke Cvičiteli otro-ků. Nosem se takřka dotýkal Cvičitelova čela, i v ramenou byl širší. „Povolení se zamítá. Myslíte si, že se někam dostanete, pokud se nám nepodaří tuto hrozbu zničit? Jeho mysl vás utrh-ne přímo z oblohy, přivede vás k sobě a vy mu se skučením padnete k nohám."
Tomu strachu nešlo vzdorovat. Dosud nikdy v životě se Cvi-čitel otroků nikomu nevzpouzel. Ani svému otci, ani Dloubači v nose, ani Chovateli jotoků, ani svému příteli Ssis-kapitánovi. Na své druhy ve zbrani byl ze zásady jako med. Vždy splnil každé Grraf-Hromfiho přání, stejně jako přání každého důstoj-níka, kterému podléhal. Vše mu teď radilo, aby Grraf-Hromfimu zalichotil natolik, že by mu dovolil zmizet ve vesmírném prosto-ru a vrak Žraloka vzít s sebou.
„Pane! Ve své nezměrné moudrosti jste nám vždy vštěpoval, abychom nejprve mysleli a až pak skákali…" Grraf-Hromfi sekl drápy a rozedral svému nestoudnému vá-lečníkovi vestu i s kůží pod ní. „Vážně si myslíš, že bych nechal z bitvy utíkat právě tebe, Požírači trávy? Jen Hrdinové, kteří jsou ochotni zemřít v bitvě, mohou unést břemeno útěku."
Po-kynul dvěma vysokým kzintským strážím. „Nemůžu tohohle zbabělce zabít. Vezměte ho zpátky na Fenu a strčte ho do hibernační komory. Tak zemře v bitvě, a pokud přežijeme… vyřídím si to s ním potom."
Nejvyšší velitel Černé smečky se zoufale snažil odstranit ze svého můstku pach nízkého strachu.

23. Kapitola
(2420 n.l.)
Dlouhá ruka právě prodělával panickou hádku se sebou sa-mým. Loď přestala být bezpečným místem. Jemný-Žlutý byl v nebezpečí. Jemný-Žlutý byl v hibernaci. Kzintští válečníci mluvili o tom, že mu podříznou krk za zbabělost. Když jej odvá-děli, byli na něj hrubí. Po bitvě ho vytáhnou a zabijí. Smíšek je to slyšel říkat, když vyměňoval kabely v gravitačních ocho-zech. Dlouhá ruka cítil žal až v konečcích svých prstopalců. Už žádné partičky karet. Už žádné probírání se tou hebkou srstí.
Cítil se nevysvětlitelně opuštěný.
K Jemnému-Žlutému bylo přímo připoutáno čtrnáct jotoků. V ubikacích pro otroky se těch čtrnáct spletlo dohromady a vyhýbalo se rozhovorům dokonce i s ostatními jotoky, kteří byli připoutáni k jinému Kzintovi. S propletenými pažemi mezi sebou švitořili, skučeli a třídili myšlenky ve svých mozcích. Potřeba pomoci Jemnému-Žlutému jim nedala pokoj a způsobovala jim bolest, protože oni mu pomoci nemohli. Dezoriento-vané a mechanicky se rozcházeli po své práci a pak se vraceli do ubikací, aby sdíleli svou agónii.
Dlouhá ruka věděl, že lidi-zvířata je nutné krmit, ale když opa-koval ten sled pohybů, vzpomněl si na podobné děsivé období ohrožení - bylo to už dávno a na jiném světě. V jednodušších dobách. Tehdy Jemného-Žlutého ohrožoval jen jediný Kzint, ne celá posádka lodi. Ta výzva byla vznesena v domovském přístavu Dlouhé ruky, mezi stromy, bažinami a jeskyněmi, které jeho pažím poskytovaly jídlo v období dospívání a byly téměř natolik živé, že mu mohly přijít na pomoc, když ji mezi údolími, hřebeny kopců a strmými srázy potřeboval. Samotná země mu pomohla zabít toho druhého Kzinta.
Tady byly jen studené lodní chodby, potrubí, vinoucí se ka-bely vedení, ochozy a hlídkující válečníci. Zabití onoho Kzinta, který ohrožoval jeho pána, pro něj byl ten nejtraumatičtější zážitek v životě. Nebylo vůbec myslitelné, aby pozabíjel celou posádku. Jenom pomyšlení na to způsobovalo, že jeho paže přestávaly spolupracovat a stalo se z něj zakopávající a dezorientované klubko paží.
Přesto právě o tom mezi svými pěti já přemýšlel.
Poručice Nora Argamentinová poznala, že její denní režim byl narušen. Ten bizarní Kzint, jemuž jeho pětirucí stoupenci říkali Jemný-Žlutý, zmizel a byl nahrazen mlčenlivým Kzintem, který byl větší a červenější a jehož jediná funkce podle všeho spočí-vala v jejím vyslýchání. Bral ji z její klece, nikdy příliš jemně a nikdy ne tak hrubě, aby jí ublížil. Pak spolu jeli do jeho malé mučírny. Vyslýchal ji. Vozil ji zpátky, aby se mohla starat o ostatní otroky, a pak na ni zapomínal, dokud zase nenastal čas, kdy ji potřeboval mučit.
Během dospívání se často střetávala se složitými lidmi, včet-ně jejího otce, a vyvinula si mechanismy jednání s lidmi ne-zkrotných povah. Ale tento Kzint nezapadal do žádného z jejích vzorců chování. Byl zneklidňujícím způsobem cizí. S tlacháním neměl trpělivost. Nedalo se s ním vůbec dohadovat o tako-vých věcech, jako byly její životní podmínky nebo potřeby dětí.
Když mu nedala to, co po ní chtěl, okamžitě se uchýlil k mučení, přičemž dával přednost nervovému stimulátoru před mrzačením. Ale neměla z něj pocit, že by ho mučení samotné nějak zajímalo. Měl také nepříjemný druh citlivosti, téměř jako by byl latentní telepat. Když na jeho otázky odpověď nezna-la, mechanicky přistoupil k další otázce. Ale pokud odpověď znala a snažila seji před ním zatajit, začal být brutálně neod-bytný.
Zoufale se snažila přijít na nějaký trik, který by na něj zabral. Zajímaly ho ty nejpodivnější věci.
„Mořská socha v Ústavu pro srovnávání kultur při SN. Znáš?"
Věděla, ale jako všichni blátošlapové, nechtěla nikdy vědět příliš mnoho o té jednooké thrintské příšeře, která žila zmrazená uvnitř stázového pole. Byla to tři sta let stará historie. Stimulo-val její paměť mučením.
Nebyla Mořská socha převezena?
Nebyla transporto vána k Alfé Centauri?
Neposkytla jim Mořská socha princip nadsvětelného poho-nu?
Nenacházeli se důstojníci VOSSN ve stavu naprosté odda-nosti?
Válka dokázala z polévky klamů, dezinformací, lží a nedostat-ku komunikace vypěstovat ty nejabsurdnější Paranoidní před-stavy. Přičemž ve vzájemném porozumění jim bránil nedostatek společného kulturního základu.
Když ji po posledním sezení hodil zpátky do klece, její mlčenlivé děti nějak poznaly, že trpí a mysl má napůl

roztříštěnou. Jen ji držely. Samy byly příliš otupělé špatným zacházením, než aby jí mohly dát moc. Nakonec dorazilo jídlo.
„Jdeš pozdě. Hladovíme," řekla poručice Nora Argamentinová. Nebyla dokonce ani ve stavu, aby se pokoušela vyzrát na pavouka s pěti mozky.
Děti byly v blízkosti Dlouhé ruky velmi ztichlé. Krmil je - ale také to byl šéf laboratorních techniků, zatímco ony byly jen pokusnými zvířaty. Neuměla rozpoznávat jotokovy emoce. Neměl tvář. Na místě, kde by měla být, se nacházelo vypouklé skvrnité břicho. Hnutí mysli vyjadřoval pomocí očí a paží, ale ona nevěděla, jak si jejich pohyby vykládat.
„Fazolová kaše na kzintských kostech," řekl jeho translátor náležitě omluvným tónem. Krátká (paže) se na translátor po-horšila a nabídla vlastní anglický překlad. „Ne kzintské kosti! Hrůza. Drcené kosti a morek, vylisované do tvaru sušenek. Tepelně spojené. Kzintské potravinové příděly. Ne kzintské kosti! Kzintové ne kanibalové, výjimka koťata špatného otce."
Pihovatá (paže) se do toho vložila a začala opravovat příšer-nou anglickou gramatiku, kterou vyplodila krátká (paže).
„Hodláš tady zůstat ještě na jednu hodinu angličtiny?" ze-ptala se Nora. Ve skutečnosti si nepřála, aby tohle podivné stvoření odešlo. Mučení podlamovalo její morálku.
„Ne. Muset jít. Jemný-Žlutý potíže," lamentoval Dlouhá ruka. „Zlé, zlé, zlé!" komentovaly další tři paže na přeskáčku.
„Nějakou dobu jsem ho tu neviděla." Byla na tom lip s Jernným-Žlutým nebo s Rudokožcem?
Pauza, během níž translátor zápasil s konverzací. „Všichni jsme odsouzeni k smrti," řekl jeho reproduktor. „Velká bitva," kibico-vala hubená (paže). „Loď byla odvolána k Alfé Centauri," při-zvukovala velká (paže).
Rozhodla se, že z něj pro sebe taky vytáhne nějaké zpravo-dajské informace.
„Proč se tolik zajímají o thrintské otrokáře?"
„Cože?" Dlouhá ruka se bezúspěšně poradil s translátorem.
„Jedooké šupinaté monstrum, které se zmocňuje myslí. Vyhy-nuli ve válce s tnuctipuny před miliardami let. Kzintové mi prá-vě osvěžili paměť," dodala hořce.
„Kzintové starost o svobodná vůle," řekl Dlouhá ruka. „Po-řád starost. Válečník fetiš. Pořád muset mít vše pod kontrolou. Necítila ty vlnu vniknutí? Naše já běžela okamžitě do kuchyně a připravila horkou polévku pro Jemný-Žlutý. Pak velký údiv proč to udělala. Příjemný pocit sloužit jiným. Kzintové nemít rád."
Náhle si Nora vzpomněla na impuls, který ji před několika dny zcela pohltil. Oddanost. Obrovská touha někomu pomáhat. Měla podezření, že jí Jemný-Žlutý dal něco do jídla, aby ji do-nutil mluvit. „Tady někde pobíhá volný Otrokář?"
„Byl. Velká exploze, den před tady, dny před tam. Nevědět, co se děje dnes. Zítra vše zjistit. My všichni zemřít."
„Ty jsi otrok?" zeptala se Nora, zvědavá, co jí ten tvor odpoví. Zjistila, že jeho translátor to slovo nedokáže přeložit a ona mu je nedokázala vysvětlit. Nejblíže, kam se dokázal dostat, bylo anglické slovo "přítel". Jako ve slovním spojení "jediný při-tel".
Rudokožec Mučitel se už nevrátil. Zato se objevila delegace čtyř jotoků. Zdálo se, že jim pohyb činí jisté potíže. Nedokázala se přestat pokoušet číst výrazy v jejich „břišních tvářích", kte-ré seděly na jejich ústech, i když věděla, že to žádné tváře nejsou. Pozorovali ji očima umístěnýma na ramenou. Něco chtěli. Podali ji vybrané jídlo skládající se z plněných listů, které chut-naly jako řecká dolmadakia, listů vinné révy, skoro jako by šlo o nějaký obřad. Další jí nesměle obdaroval rudými podvazky pro kolena a lokty.
Chtěli ji uplatit! „Ano?" otázala se jich jemně, nevědouc, co si počít se svým odhalením.
„Náš pán si přál vyvést tuto loď pryč z bitvy," zaintonoval jejich translátor, který pečlivě přeprogramovali.
„Zajímavá myšlenka," řekla Nora opatrně.
Všichni čtyři spolu začali mluvit prskavým jazykem, jež zněl jako zkomolený jazyk Hrdinů. Konečně znovu promluvil trans-látor. „Vaše rasa a Kzintové jsou nepřátelé."
„Možná jednoho dne…"
Translátor ji neposlouchal. Pokračoval. „Lidé zabíjejí Kzinty, Kzintové zabíjejí lidi. Není tomu tak?"
„Je válka."
„Ty jsi vojenský člověk," řekl Dlouhá ruka, kterému došla trpělivost se strojem. „Tvá zmrzlinová touha je zabít všechny Kzinty. Já lidstvu rozumím."
Ne, to nerozumíš, pomyslela si, zatímco si kroutila loknu.
„My pracovat po boku, jako mnoho paží."
To, co slyšela, jí znělo jako vzpoura. Taky měla pocit, že mají značně nadhodnocený respekt k jejím schopnostem. Nahá žena v podvazcích nepředstavuje hrozbu pro nikoho. „Zbavili mě mých tesáků a jak vidíte, sedím za mřížemi."
Dlouhá ruka otevřel klec a zase ji rychle zavřel. „Dohoda," řekl. „Uděláme dohodu." Zaslechla, jak se mu chvějí hlasy a byla si jistá, že vidí, jak se mu třesou paže. Byl vyděšený. Měla pocit, že by se nejradši rozběhl. To chvění bylo způsobeno tím, jak se snažil udržet na místě.
„Co pro vás můžu udělat?"
„Zabiješ všechny Kzinty až na jednoho. My uvolníme Jemné-ho-Žlutého. Dohoda? Jemný-Žlutý žít."
„Jsem celkem ochotná nechat Jemného-Žlutého naživu," lha-la. Bylo téměř znatelné, jak se všichni čtyři uvolnili. „Co vás přivedlo na myšlenku, že bych dokázala zabít Kzinta?"
„Divoké opice porazit Kzinty. My vědět. Opice rozdrtit kzintské lodě. My opravovat. My seškrabovat Kzinty ze stěn."
Mysleli si snad, že jakmile ji pustí z klece, nespokojí se s ničím menším než se smrtí všech Kzintů na palubě? Jako by měla sebemenší naději, že zabije byť jen jednoho z těch obrů! Její pozornosti neuniklo, že jejímu vyšetřovateli se u opasku leda-byle houpaly dva páry lidských uší.
„Jemný-Žlutý žít," opakoval Dlouhá ruka. „Dohoda?"

Proč byli tihle tvorové Jemnému-Žlutému tak oddáni? Čím se tak lišil od všech ostatních? Jeho jméno se dalo zhruba přeložit jako Dohlížitel na podřízené nebo Krotitel zvířat. Že by je ovlá-dal chemicky? Možná, že byl expert na hypnotickou manipula-ci. To bylo jedno. Ta iracionální věrnost tu rozhodně byla. Vzpo-mněla si na den, kdy Jemného-Žlutého napadla, odhodlána zemřít, protože byl krutý k dětem. Dlouhá ruka ji sledoval čtyřma očima. Kdyby Jemnému-Žlutému ublížila, Dlouhá ruka by ji zabil.
Byla to podivná dohoda. Když slíbí, že bude jejich pána chrá-nit (z klece), budou tihle jotokové její.
Byla to dobrá dohoda? Mít naivní spojence je vždycky ne-bezpečné. Byli skutečně tak naivní, jak vypadali? Nebyli zrád-ní? Nakolik svým otrokům důvěřovali sami Kzintové? Nakolik byli spolehliví? Jaké měli schopnosti? A jaké schopnosti měla ona? Jaké měla zbraně? Žádné. Znala vzorec plynu, který by Kzinta zabil a lidem neuškodil, ale i kdyby měla vybavení, ne-věděla by? jak jej vyrobit. Tahle situace nebyla součástí jejího výcviku na základně Gibraltar. Ne, nebyla to dobrá dohoda, ale byla jediná, jaké mohla do-sáhnout.
„Pro Kzinta nejsem žádný soupeř," řekla. Chtěla z nich něco dostat.
„Máš vojenskou mysl. My máme zbraně. Loď je naše hřiště."
Začali ji krmit častěji. Čistili klece a když ji přesunuli do větší, našla na podlaze plánek lodi. Překvapilo ji, že ovládají zámky u klecí. Měli důvěru. Anebo to bylo spíš tak, že jim věřil Jemný--Žlutý a v žáru bitvy Kzintové některé povinnosti zanedbávali. Proč byl vůbec v nemilosti?
Její spojenci za ní chodili s lstivými bitevními plány. Měli molekulární drát, který se dal nastražit jako past, jež by Kzinto-vi uřízla nohy. Věděli, jak upravit gravitační zařízení v podlaze tak, aby se změnilo v past, která by Kzinta znenadání vystavila gravitačnímu poli o šesti g. Ale když se pokusila plánovat s nimi, pochopila proč ji potřebují. To, co postrádali, byl obecný smy-sl pro strategii. Když někdo začne bitvu, spustí tím lavinu udá-lostí. Dobrý velitel dokáže předvídat, kudy se lavina povalí a včas se na to připraví.
Může pro ně připravit detailní plány, ale dokáží oni plnit roz-kazy? Dokáže otrok plnit rozkazy? Byla ochotná se vsadit že ano.
Některé události nebude schopna předvídat. Pokud Nora věděla, tak lidská flotila nadsvětelných lodí právě bojuje u Alfy Centauri. To představovalo jednu z divokých karet. Její spolu-bojovníci mohli zničit její loď dříve, než celá vzpoura vůbec začne. Na druhou stranu byla Hnízdící fena pilozubce tou nejneohrabanější lodí z třetí Černé smečky a tak dosáhne svého cíle o celé dny později než pohyblivější součásti jejich eskadry. Pokud se jí podaří vzpouru provést dřív, než se dostanou do bitvy, budou mít mnohem lepší vyhlídky. Měli by si pospíšit.
Poručice Nora Argamentinová nepočítala s tím, že vzpouru přežije, a tak koncipovala svou strategii tak, aby dosáhla co nejvyššího počtu zabitých Kzintů. Dříve než přijde ten nevyhnutelný okamžik, kdy všechny její plány selžou, chtěla mít na kontě tolik mrtvých Kzintů, kolik jen bude možné. S využitím informací od jotoků pečlivě zaměřila polohu každého Kzinta na palubě Feny. Jemný-Žlutý byl na posledním místě seznamu. Toho může zabít tak, že jeho hibernační kóji zaplaví tekutým dusíkem - ale ne dokud nepřestane potřebovat své jotokské spojence.
Její nervový plyn vyrobit dokázali. To ji nejdříve překvapilo, ale pak si uvědomila, co Jemný-Žlutý prováděl jejím dětem. Získal jakýsi „grant" na provádění „lékařského výzkumu" na lidech. Ne, tohohle Kzinta určitě šetřit nebude.
Ty jotokské příšerky dokonce daly dohromady pár ručních zbraní. Ani oni nepostrádali u astronautů obvyklý upřímný respekt k vysokorychlostním projektilům a řezacím nástrojům využívajícím vysoké energie. Výsledkem byl vrhač třaskavých projektilů, které dokázaly rozsekat kzintské vnitřnosti, ale ne-poškozovaly stěny lodi.
Dílny na Feně měly veškeré vybavení pro vedení interstelární války. Když letíte do bitvy, obvykle se netopíte v náhradních dílech. Vše si vyrobíte až na místě, v okamžiku kdy to potřebu-jete a to po jednotlivých kusech. Nora nedokázala pochopit, jak mohou svěřit takové zařízení otrokům, ale Nora také nebyla Kzint.
Útok začal v ubikacích. Vzduchotěsné dveře se uzavřely, aniž by spustily poplach, plyn zaplavil místnosti, chvíli zůstal, pak vyšuměl a vzduchotěsné uzávěry se opět otevřely. Plynem ot-rávený Kzint vypadá jako by spal, až na to, že nedýchá.
Jotokové, kteří už nebyli na svých určených pracovních mís-tech, se začali přesouvat na stanovené pozice. Můstek byl zaplaven plynem. Hrith-první důstojník pochopil, co se děje v té chvíli, kdy jeho nervový systém nesplnil jeho příkaz spus-tit plynový poplach. Důstojník, jehož křeslo se nacházelo nej-dále od klimatizačního zařízení ten poplach spustil, než zemřel.
Přeživší Kzintové se úspěšně navlékli do bitevních skafan-drů, které byly neprodyšné, po zuby se ozbrojili a byli připra-veni vyrazit do akce. Očekávali rozkazy a také je dostali: „Všichni na svá místa!" To byl špatný rozkaz. Loď byla napadena zevnitř, nikoliv vnějším nepřítelem. „K vylodění připravit!" by byl lepší rozkaz, „Hlaste poškození!" by také mohlo fungovat. Dokonce i rozkaz: „Opusťte loď!" by je mohl shromáždit do obranných formací. "Všichni na svá místa!" je pouze rozptýlilo na určená stanoviště, po určených trasách, které již byly plné jotokských pastí. Jotok, ukrytý v zavěšeném Ztigoru, sestřelil Kzinta, který se pokusil přejít napříč hangárem. Poručice Argamentinová řídila celou operaci z malé vzbouřenecké kajuty, taj-ně napojené na hlavní komunikační síť Feny. Na sobě měla kalhoty a tričko, které pro ni na její rozkaz vyrobili jotokové, a navíc i ošklivou kyslíkovou masku, kterou upravili na veli-kost její hlavy. Že legrace skončila, poznala ve chvíli, kdy kzintské komando dobylo zpět můstek, pozabíjelo jotoky, kteří ho obsadili, a přerušilo její spojení.
Teď ji mohli snadno vysledovat.
Okamžitě se evakuovala a zaujala nejlepší možnou pozici tak, aby mohla sledovat obě části chodby ve tvaru písmene L, oz-brojená pouze improvizovaným vrhačem třaskavých projekti-lů. Ukryla se za provizorní barikádou proti uspávacím střelám a věděla, že na tomto místě také zemře. V duchu se ptala, co si tak asi budou myslet její děti, až se proberou z účinků sedativ. Ona za žádnou cenu v kleci zemřít nechtěla.
Chodbou bez varování přilétla narkotizační šipka, kryjící po-stup kzintského vyčišťovacího komanda. Barikáda ji

nebyla skoro k ničemu. Ucítila, jak ji střela zasáhla do zad, pravděpo-dobně odrazem od stěny. Cítila, jak jí prsty tuhnou do té míry, že jen stěží dokázala vypálit své třaskavé projektily - jeden na vedoucího Kzinta, jeden na Kzinta za ním a jeden pro jistotu za slepý ohyb, odkud přišli. Uslyšela exploze. Pak náhle ohluchla a její paralyzované nohy ji odmítly odnést pryč, ale viděla, jak se směrem k ní chodbou zbavenou gravitace pohybují bez-vládná kzintská těla. Ucítila náraz o stěnu a byla pohřbena pod kzintskými bitevními skafandry.
Když se malá holka učí o válce, zůstanou jí v paměti podivné věci. Právě teď si připomněla fragment dopisu z dvacátého sto-letí, napsaného jedním Francouzem ve vojenské nemocnici v Remeši, v němž popisoval, jak strávil čtyři dny pohřbený ve zničeném zákopu pod těly svých osmi mrtvých kamarádů.
Povinností vojáka je čekat. A i když je člověk paralyzovaný, život jde dál. Zpoza rohu se vyřítili tři jotokové, štěbetající mezi sebou svým pseudokzintským jazykem. Zručné paže převrátily bezvládné Kzinty, sejmuly jim helmy a podřízly hrdla. Zbavily mrtvoly zbraní, navršily z jejich těl před Norou úhlednou bari-kádu, znovu nabily její vrhač a podepřely ji tak, aby opět hledě-la do chodby. Dvě z těch zvířat odkvačily pryč. Třetí zůstalo alespoň tak dlouho, aby jí mohlo podat injekci s protilátkou. Na Kzinta by účinkovala skvěle, ale pro člověka nebyla ničím víc než včelím píchnutím. Jotok jí znovu upravil kalhoty a pak také zmizel.
Povinností vojáka je čekat, i když je nasáklý krví nepřátel, prsty má tak zemdlelé, že nemůže střílet a nezbývá mu než se modlit, aby přišly k sobě dřív, než zase přijde čas zabíjet.
Táta uhořel zaživa.
Konečně se objevil Dlouhá ruka a hádal se mezi sebou, jak nejlépe pomoci Noře. Tři jotokové ji spojeným úsilím svých paží odnesli, aby ji mohli vykoupat. Ve chvíli, kdy její ústa byla schopná nanejvýš vyluzovat zvuky dítěte, které se teprve učí zvládat svůj jazyk, se dozvěděla o jejich zázračném vítězství.
Poručice Argamentinová nemohla svou radost vypovědět, ale její oči mohly slzet. Kdyby mě teď mohl vidět generál Fry, jak mě svlečenou koupou zotročená monstra!
Dlouhá ruka jí třemi pažemi vyčesával vlasy, načechrával je-jich kaštanové bohatství, vyfoukával je a vtíral do nich bílkovi-ny, aby byly hustší. Ten se v péči o srst vyznal!
„A- • • Jemný… Žlutý… přežil?“
„Všechno to prospal. Jako kotě.“
Nora se pro sebe zašklebila. Zbývá poslední! O hodinu a půl později, když už mohla souvisle mluvit, navrhla, aby Jemného--Žlutého probudili z hibernace.
Dlouhá ruka byl náhle celý nesvůj. Ostatní jotokové se stra-chy zachmuřili. „Ještě ne. Nejdříve vyčistíme loď. Krev! Škrá-bance! Hrozný nepořádek!“ A velká (paže) dodala pochmurně: „Nic se nesmí dozvědět.“ Pihovatá (paže) se otřásla. „Ten vztek, kdyby to zjistil…“
„Zalži Kzintovi a strčí tě do mučírny,“ řekla Nora se zkušenos-tí ve hlase.
„Ke vzpouře nikdy nedošlo!“ prohlásil Dlouhá ruka neústup-ně. „Všechno je, jak to bylo.“
Jotokové se v gravitačních polarizérech vyznali dostatečně, aby mohli změnit kurz. V době, kdy vzpoura začínala, dosáhli už takřka maximálního zrychlení a letěli čtvrtinou světelné rych-losti. Nesnažili se zpomalit. Pouze změnili směr. Jejich jediným cílem teď byl hluboký vesmír.
Jedna četa vyhodila do vesmíru všechny kzintské mrtvoly. Každé tělo bylo prudce vystřeleno polem polarizéru a během chvíle se rovnováha mezi energií lodi a hybným momentem znovu obnovila. Další čety čistily, škrábaly a opravovaly. Dlouhá ruka zmasakroval všechny jotoky, kteří byli připoutáni k některému zemřelému Kzintovi, stáhl je a připravil pro stůl Jemného-Žlutého.
Poprvé za tisíce let veleli potomci dávných vítězů nad kzintskými bojovníky své vlastní válečné lodi.

24. Kapitola
(2420 n.l.)

Hibernace otupí naléhavost myšlenek a emocí, se kterými se do hibernační kóje vstupuje, ale při oživení k žádným ztrátám paměti nedochází. Probudil se s očekáváním, že se střetne s Grraf-Hromfim a možná zemře. Místo toho zjistil, že se stal pánem těžkopádného mobilního doku zcela bez Kzintů a mířící-ho obecným směrem ke kzintskému prostoru. Byl to značně dezorientující zážitek. Minimálně by očekával navigátora a zá-kladní posádku.
Cvičitel otroků nejprve předpokládal, že Grraf-Hromfi prodě-lal zásadní změnu jater, pochopil rozumnost požadavku uprch-nout z bitvy s nadsvětelným pohonem a rozhodl se jej vyslat. To bylo jediné logické vysvětlení. Všechno bylo v pořádku. Žralok byl stále v hangáru - to prověřil nejdříve - a Fena byla schopná podstoupit mezihvězdný let.
Ale Grraf-Hromfi by jotokům nesvěřil ani masírování svého kožichu, o velení celé lodi ani nemluvě. Stalo se tu něco jiného. Cvičitel otroků neměl čas nad tím přemýšlet. Ve velení lodi neměl zkušenosti a začínaly se mu hromadit prioritní úko-ly a dožadovat se jeho pozornosti. Ale i tak si ledasčeho vši-ml
Chyběly záznamy rozkazů. Palubní deník byl až příliš čistý. Řetěz velení byl přerušen. Kdy byli jeho jotokové donuceni převzít velení? Nemohl dokonce ani lokalizovat informaci o tom, jak skončila vyvíjející se bitva u Alfy Centauri. Podle posled-ních zpráv, které zaslechl, tam panoval chaos - nadsvětelné lodě VOSSN se objevovaly jedna po druhé, Grraf-Hromfi s pěnou u úst blábolil o mytických šupinatých obludách, které se snaží ovládnout jeho mysl, začala se srocovat flotila divokých lid-ských těžařů a Pátá flotila prováděla plošnou mobilizaci, aby odletěla na špatné místo ve špatný čas.
O tom všem ani slůvko. Ani chlup z kzintského kožichu. Ani stopa po kzintské hierarchii. Doslova… diskontinuita.
Při tom všem idylickém poklidu - žádné bitvy, žádné nouzové situace - by zde měla vládnout pohoda. Jenže jeho jotokové, kteří zjevně veleli této lodi v příkrém rozporu s platnými rozka-zy Admirality, byli celí vyděšení - a právě to

mu nesedělo.
Jeho otroci byli čestní. Pokud by se Grraf-Hromfi ocitl v bezvýchodné situaci a vydal rozkaz, aby Fena uprchlá pod jotokským velením, byli by mu to řekli, hrdí na důvěru, jakou v ně vložil. Ale místo toho pobíhali kolem, zakopávali o vlastní paže, snažili se mu zavděčit, vymýšleli si rozkazy, které by upo-slechli - a mlčeli.
Bylo zřejmé, že čekali, že je jejich vlídný pán Jemný-Žlutý všechny do jednoho povraždí. Každý z nich choval strach ze Zubatého boha v každém ze svých pěti srdcí. Cvičitel by je nedokázal vyslýchat. Vždy trval na tom, aby mu jeho otroci říkali pravdu, ale někdy bylo lepší, když ta pravda zůstala ne-vyslovena. Nikdy nevyslýchal Dlouhou ruku nebo Šprýmaře či Tichošlápka ohledně smrti Dloubače v nose. Toto téma bylo navždy tabu.
Vražda ve službách věrnosti.
Když se Chovatel jotoků příliš napil pašované stondatí krve, blábolil o jotokské věrnosti, jako by to byl hřích. Povídačky o jejich zrádnosti se zakládaly na pravdě, ale to Cvičitel vždy přičítal špatnému výcviku. Bylo v tom i něco víc? Mohlo ohro-žení pouta někdy vést až k vražednému šílenství?
Prohledal loď, pátraje po důkazu, který by svědčil o vraždě. Nenašel ani smítko. Jeho podezření bylo samozřejmě absurdní. Znal své jotoky velmi dobře. Snad byli schopni dobře míněné vraždy, ale nebyli schopni organizované vzpoury. Jejich vzdě-lání bylo standardizováno po celé věky. Vojenské dovednosti v osnovách místo neměly. Ve skutečnosti se z jejich genetické výbavy systematicky vyřazovaly.
Ale všiml si ještě něčeho. Jeho jotokští otroci pečlivě odvá-děli jeho pozornost od té lidské samice, poručice Argamenti-nové. Starali se o klece až příliš pečlivě. Zapředl uspokojením nad hloubkou svého úsudku. Lámal si hlavu nad tajemstvími obklopujícími jeho znovuoživení a přitom na ni úplně zapo-mněl. A nikdo se o ní nezmínil.
Ke svým jotokům cítil soucit, ale při výslechu člověka-zvířete žádné skrupule neměl. Teď už musí být zcela zdravá.
Zatímco o tom uvažoval, seděl na můstku a kontroloval kurz své lodi k mdle zářící R'chšssiře. Navigace nepatřilak jeho spe-cialitám, ale polovinu svého života strávil pod hvězdným ne-bem, uchvácen jeho majestátností. Měl v nejcitlivější části svých jater zapsánu moudrost přinejmenším o dvou oktálech na třetí hvězd. Nalézt správnou cestu pro něj nebyl problém. Problém spočíval ve vyhýbání se zrádným uskupením hmoty. Právě tímto uměním se každý navigátor nejvíce pyšnil a právě to byla jeho největší noční můra. V této oblasti byl Cvičitel pouhý amatér.
Když přišel ke klecím, nalezl Noru Argamentinovou v mrzuté náladě. Jeho jotokové překročili své pravomoci, když spojili čtyři zamřížované boxy do jednoho velkého prostoru pro ni a děti, ale musel souhlasit, že nové uspořádání je lepší. Tři děti se rozplakaly, sotva jej uviděly.
„Ticho, otroci!“ řekl a ony zmlkly.
„Koukám, že tě ti tví malí šprýmaři přece jen pustili z ledničky. Měli pod svým velením celou válečnou loď a oni pustí ven právě tebe.“
„Já svým jotokům důvěřuji ve všem. Ale Grraf-Hromfi by jotokovi loď nikdy nesvěřil, ne pokud by tu nebyl alespoň jeden Kzint s očima dokořán,“ řekl. „Jsem zvědavý, co se tu stalo.“
„Zeptej se jich!“
Odemkl klec a obrátil se k dětem, aby je uklidnil. „Budu ji vyslýchat jen chviličku. Bude hned zpátky.“ Vytáhl ji za ruku ven a držel ji více méně na vzdálenost nataže-né paže, aby jej nemohla napadnout, a tímto způsobem ji vlekl ke stanici vnitřní dopravy. Pokoušela se mu vyškubnout. „Já se s tebou neperu!“ Ale vzpouzela se každý kousek cesty.
V mučírně ji připoutal do křesla kzintské velikosti a připravil si nástroje. Nastavil translátor tak, aby monitoroval jejich rozho-vor a zabránil tak nedorozuměním. „Pověz mi pravdu a nebude žádná bolest,“ řekl jemně.
„Už jsem tady byla a svému mučiteli jsem zakroutila krkem!“
Celá záhadná situace se začala vyjasňovat. Činorodá samice nemůže způsobit nic jiného než vážné problémy.
„Hr-r, je to pravda?“
„Proč bych měla ty tvé proradné zmetky krýt?“
„Zradili tě?“
„Omámili mě a strčili zpátky do klece. Zradili sami sebe“
„Co se stalo? Je vyslýchat nemůžu - jejich strach vyvolává v mých játrech agónii lítosti. Ke své hanbě přiznávám, že jsou to mí přátelé.“
„Přátelé? Společně jsme tuhle loď vyčistili od kočičáků, netr-valo nám to ani půl hodiny. Měli z toho masakru skutečnou radost. Udělala jsem jedinou chybu.“ Plivla na něj. „Tebe jsem nechala naživu.“
Neubránil se a vydal z hrdla hluboké zavrčení. Tady měl vůd-ce vzpoury. Události teď začaly dávat smysl.
„Podrobnosti!“ naléhal.
Řekla mu, kam si má strčit ocas.
Zapojil nervový stimulátor.
„Dobrá, dobrá! Proč bych měla ty tvoje zrůdy krýt.“ Neexisto-val způsob, jak mu mohla zabránit, aby se nedozvěděl o průbě-hu vzpoury - ale mohla ho donutit, aby si to odpracoval. Útok mu popsala takovým způsobem, jako by šlo o spontánní po-vstání s notnou dávkou štěstí. Dala si pozor, aby se ani slův-kem nezmínila o svém nervovém plynu a tím se pojistila proti tomu, aby mu nemusela „nabídnout” jeho chemické složení, kdyby na ni naléhal - on se ale po detailech nepídil. Příliš ho děsil celkový obraz. Vycítila, a překvapilo ji to, že nechce vidět své jotoky jako zabijáky. Dokonce jí uvolnil pouta. Jako by jí tím chtěl říct, že o další odpovědi nemá zájem.
„Měl bych je všechny vyhodit do vesmíru!“ zařval.
„Proč ne? Já ti pomůžu!“
„Tohle dilema už jsem jednou řešil. Kdo by mi potom kryl záda? Kzint, který loví osaměle, je zranitelný.“ Klepal podráž-děně ocasem o stěnu kajuty. „To ty jsi je svedla!“ obvinil ji.
„Popravíš mě?“

„Samice nejsou zodpovědné za své činy. Není to tvoje vina, že jsi inteligentní. Zubatý bůh si rád zažertuje.“
„Už tě vidím jako chlupatou předložku u krbu ve svém obýva-cím pokoji,“ zavrčela a kroutila si loknu.
Neodpověděl. Její svědectví o masakru jím otřáslo. Jaké další strašné následky ještě může samicí inteligence mít? Myslící a mluvící samice by mohla vážně narušit rodinu, kdyby naučila svá koťata to, co ví. Jeho rozum se vzpouzel při představě, že se mu po paláci prochází samice, která je vojenským géniem. Ukradla by všechny mladé! Obrátila by děti proti moudrosti!
Jak nešťastná to rasa, že ji evoluce proklela tak krutým žer-tem. Pocítil první bodnutí lítosti nad lidstvem. Během posled-ních dvou set generací došlo jen na samotném domově lidí k více válkám než během celé kzintské expanze a jejich obětí na jediné planetě bylo více, než ve všech válkách které Hrdinové na obranu Dlouhého míru kdy vedli. Co jiného mohlo vže jít ze situace, kdy bystré samice zasévají rozkol mezi otce a syny?
Jaké plýtvání samicí podstatou, která by se mnohem lépe uplatnila při hraní s koťaty a na pářící pohovce se samci.
Odložil mučicí nástroje. Tlapa s černými prsty se dotkla jejích kaštanových kadeří. Stýskalo se mu po do dávno ztracené Jriingh. „Neboj se mě. Já jsem zvláštní kzintský samec. Všichni mě dobře znají pro neválečnické city, které v játrech chovám ke svým otrokům. Máš nádherné přirozené vlasy. Postarám se o to, aby tvou nahotu zakryla krásná srst. Máš své vady divo-kého zvířete, ale tvá inteligence se dá napravit.“
Tahle samice byla slibná. Nebyl důvod ke spěchu. Domů to měl hodně daleko.

25. Kapitola
(2420-2423 n.l.)
Hnízdící fena pilozubce byla neohrabaná, ale mohla dosáh-nout stejné cestovní rychlosti jako kterákoliv jiná velká kzitská válečná loď. Cesta na Hssin, vzdálený od Alfy Centauri 2,6 světelného roku, trvala odhadem tři a půl roku. Odhalení bylo nepravděpodobné, třebaže nyní cestovali prostorem zamoře-ným loďmi s hyperpohonem. Hssin leží 5,6 světeleného roku severně od slunce-lidí. Nikdo nedokáže uhlídat tak obrovský prostor o nic lépe, než by žalud dokázal uhlídat oceán.
Jeho samice mu bude dělat problémy. Pro chov laboratorních zvířat se klece výborně hodily, ale pro chov otroků byly nedo-statečné a Cvičitel se nemohl dočkat dne, kdy bude moci zahá-jit svůj chovný program. Zmrazeného spermatu měl dostatek. Pravděpodobně potřeboval udělat další pokusy, ale to nepři-cházelo v úvahu, protože už neměl zdroj pokusných zvířat. Bude muset využít jen to, co už ví.
Ale když dá Noře-zvířeti chovnou místnost, kterou samice potřebuje, i kdyby jí dokonce postavil palác jako pro kzinrret, kde by měla dost místa pro děti, vrhal se po hlavě do problémů. Vybral pro ni jednu z větších ubikací pro posádku, ale ji v průběhu úprav ponechal v kleci - nejdřív mysli, potom ská-kej!
Původní uspořádání ubikací nebylo odolné vůči sabotáži. Kdyby byl stavěl obyčejný palác, nijak by to nevadilo. On ale dobře věděl, že Nora-zvíře je odhodlána zničit Žraloka - a že obětuje třeba vlastní život, aby to dokázala. Dalším bodem na jejím seznamu priorit bylo zabít jediného Kzinta, kterého vyne-chala, když obrátila jeho jotoky proti Patriarchátu. Divoká inte-ligence v samicím těla byla tak otravná! Neodvažoval se ji podceňovat.
Poručil svým jotokům, aby obložili stěny pancéřovými pláty. Zabudoval dovnitř monitorovací zařízení, aby mohl zabránit nebezpečnému chování. Nebylo to právě to nejvyspělejší mo-nitorovací zařízení, ale nejspíš jí tam nebude pouštět plyn příliš často, když si dá pozor.
Když úpravy její komnaty dokončil, vzal ji na návštěvu. Už na sobě zase měla šaty, všiml si s nelibostí. Nebyly příliš ozdobné, ale zakrývaly její nahotu.
„Líbí se mi tu,“ řekl Nora lakonicky. „Připomíná mi to Alabamu. Muniční sklad.“
„Alabamu?“
„O téhle válce nic nevíš. Loď námořnictva Spojených států Alabama byla námořní bitevní loď s pancéřovaným muničním skladem, který měl vydržet i vnitřní explozi - v ideálním případě bez toho, aby se loď potopila.“
Poslouchal a pak si její slova přehrál ještě jednou na translátoru, aby se ujistil, že slyšel správně. Nebezpečné vzpomínky. Protože podle všeho co o ní věděl, dokázala vyrobit vysoce účinné výbušniny jen z papíru a slin. Její vzpomínky bude mu-set přemazat, emoce upravit a její schopnost používat jazyk silně omezit. Dokud měla své vzpomínky a celý repertoár dovedností, představovala značné nebezpečí. Možná by mohl navíc přidat i esteticky vyhlížející srst. Pak se bude moci uvol-nit a užít si ji.
Zatím však její vzpomínky potřeboval.
Aby Noru-zvíře potěšil, dovolil jí, aby si sama navrhla náby-tek pro sebe a své děti.
„Opravdu mi dovolíš, abych tu měla všechno, co budu chtít?“ Sledovala ho s potměšilým úsměvem, o němž sice věděl, že vyjadřuje pobavení, ale který přesto nedokázal číst jinak, než jako podprahové varování před útokem. Dlouhými prsty si pořád kroutila ty své dlouhé lokny. „Žádné zbraně,“ varoval ji.
„Chci velký nacpaný polštář, na který bych se mohla stulit.“
Jeho mysl se vrhla na tento problém. Jak by mohla proměnit polštář ve zbraň, kterou by ho mohla zabít ve chvíli, kdy to bude nejméně čekat? Byla to nervy drásající hra. Představil si, jak jej dusí. Jeho vnitřní zrak sledoval, jak namáčí vycpávku do kyseliny, aby vyrobila výbušninu, zatímco z povlečení splétala oprátku. Žádná z těchto scén nevypadala příliš hodnověrně. „Dobře,“ řekl.
Nábytek, který navrhla, jej ohromil svou zdobností. Postel se saténovým baldachýnem a nastavitelnou gravitací? Zlatá lid-ská nemluvňata s křídly tančící na pelesti? Bručel, ale přikázal svým jotokům, aby to pro ni vyrobili a někde sehnali náhražku za satén a dřevo. Museli přeprogramovat tkalcovský stav a odlévačku plastů.
Čas plynul rychle, protože toho měl tolik na práci. Rozluštění tajemství nadsvětelného pohonu mělo nejvyšší prioritu.

Cviči-tel otroků si nemohl dovolit být zbrklý a testovat zařízení až za hranici destrukce, protože bylo jediné, jaké měl. Vytvořil si dvou-fázový postup.
Analýza. Izolovat dílčí jednotky. Pokusit se tyto dílčí jed-notky vyrobit. Test. Fena byla opravárenské zařízení, které dokázalo vytvořit každou Kzinty používanou součástku. Byl v podstatě vlastníkem továrny na prototypy a měl k dispozici dostatečnou otrockou pracovní sílu, aby ji mohl využít.
Prozkoumat vojenské vzpomínky poručice Nory Argamentinové.
Cvičitel otroků strávil pokusy na zvířatech mnoho let a mohl s určitostí prohlásit, že lidská paměť je velmi plastická, pravdě-podobně až pětkrát plastičtější než paměť kzintská.
Mučením mohl poměrně rychle docílit vyvolání hrubých ob-rysů, ale při práci na drobných detailech tato metoda příliš úspěšná nebyla. Pokaždé, když je lidská paměť aktivována, dochází k jejímu dílčímu pozměnění. Když je paměť stimulová-na za účelem úlevy od bolesti - zatímco se mozek koupe v chemických látkách vyvolaných agónií - dochází v paměťové stopě k drastickým změnám. Mučení postupně ničí detaily, které mělo oživit. Od mučení tedy musel ustoupit. Pomalu vyvinul jiné metody.
Nejlepších výsledků s poručicí Argamentinovou dosáhl Cvi-čitel tehdy, když ji použitím drog uvedl do stavu spánku, z něhož se nemohla sama probudit, ale neustále se nacházela na okraji snění. Připoutal ji do makety kokpitu Žraloka a krmil její snící mysl virtuálními obrazy bojových situací, v nichž na ni útočily kzintské válečné lodě. Vítězství pomáhalo udržet její zájem a tlumilo nevraživost.
Zatímco snila, zaznamenával její motorické reakce. Tak zjistil, co dělá, aby se ubránila přeludům, kterými krmil její oči. Na základě toho odvodil bojové charakteristiky Žraloka. Přede-vším zjistil, že přechod do hyperprostoru zabere asi půl hodiny. A za druhé se dozvěděl, že Žraloka se jim podařilo získat pouze díky závadě na motoru.
To všechno se Cvičitel dozvěděl, když samici studoval jako hříčku evoluce. U dvoupohlavního zvířete byla inteligentní samice nechtěnou překážkou domestikace. Pokud by Kzintové chtěli spářit náležitě poslušné lidské otroky - a Nora náležitě poslušná nebyla - museli by se vzdát představy, že mladé sa-mečky učí otec. S druhým mládětem a pak třetím, čtvrtým a tak dále by se zvěsti o takovém harému podvratně šířily do patriar-chálního světa a proměnily by rodinu v chaos. Opičí společ-nost se musí zmítat jako povrch tektonicky neklidného světa!
Všechno to Noře vysvětlil, ale ta zůstávala stejně tvrdohlavá jako Grraf-Hromfiho synové. Seděla pod svým baldachýnem a odmlouvala mu s agresivitou, která byla pro samici naprosto nepatřičná. Neuměla naslouchat. To dokazovalo, že samice nedokáží využívat daru řeči ani tehdy, když jim byl udělen.
Ve chvílích nečinnosti, kdy jej analýza hyperpohonu napros-to vyčerpala, si pohrával s hypotetickými úvahami, zda by k léčení samic lidí od samčí schopnosti mluvit nemohl využít manipulaci s chromozomy. Toto denní snění nikam nevedlo, protože tak jednoduché řešení nejspíše nebylo praktické.
Kzintské řešení, které spočívalo v genetice, by nefungovalo. Během rozmnožovacího cyklu Hrdinů se samčí vajíčko spojí se samicím vajíčkem a vytvoří zdvojené jádro. Kzintské skupiny nesoucí genetický kód se, podobně jako lidské chromozo-my, dále přemísťují, opouštějí supervajíčko, aby se rozdělily na dvě oplozená vajíčka samčí a samicí, které následně v párech putují do kzinrretího vaku. Vrh vždy osahuje sudý počet koťat, polovinu Kzintů a polovinu kzinrret.
Proces rozmnožování u opic nebyl zase tak odlišný - ovšem jisté nešťastné rozdíly tu byly. Jádra kzintských buněk jsou složitější než jádra buněk lidských a obsahují tři odlišné bílkovinné kódy: pohlavní, velkoskupinový a hrudkovitý. Kzintské genetické řetězce určující pohlaví jsou obrovské, téměř čtyřikrát větší než všechny řetězce ve velké genetické skupině a o několik oktálů větší než kterýkoliv prvek hrudkovité soustavy. V samčí buňce se kzintský řetězec opakuje dva-krát, zatímco v samicí buňce dominantní kzintský řetězec vládne jedinému kzirretímu řetězci, který má později za úkol upravit fyzickou velikost a potlačit řečové schopnosti u samic, které jsou jeho nositelem.
Zajistit samčí nadřazenost genetickou cestou by bylo u lidí--zvířat velmi obtížné, protože v jejich případě to byla samice, kdo byl nositelem zdvojeného pohlavního chromozomu! Jak perverzní převrácení přirozeného stavu. Při pohledu na samčí genetickou výbavu se jeden až musel divit, jak je možné, že inteligentní byli sami opičí samci, plešatící a se sklony k he-mofilii! A co horšího, samčí a samicí pohlavní chromozomy mají u lidí-zvířat stejnou velikost.
Samčí chromozom je drobný a pravidelný a narozdíl od kzintské genetiky nepředstavuje určující prvek v řízení vývoje.
Cvičitel otroků v žádném případě s ničením Nořiny inteligen-ce nespěchal. Když byl mladší a zbrklejší, zničil si uspěchanou výzkumnou prací mnoho slibných experimentů. Nejdřív mysli, potom skákej!
Inteligence má mnoho vrstev a zaměnění jedné za druhou vede vždy ke katastrofě, zvláště když zničíte jednu z nich v domnění, že jste ničili jinou. Trpělivost se bohatě vyplácela. Nejlepší bylo měnit postupně jen malé části její mysli a pak pozorně sledovat změny v chování a využít je jako vodítka pro další zásahy.
Sedmnáct měsíců po začátku cesty se poručice Argamentinová skutečně pokusila zničit loď. K úniku použila části nábyt-ku. Sestrojila si improvizovanou plynovou masku, aby se při útěku udržela při vědomí a skrz ventilační systém, o kterém se dozvěděla od jotoků během vzpoury, zamířila přímo k životně důležitým částem lodi. Plán lodi si zapamatovala až příliš dobře!
Našel ji ležet v bezvědomí. Zastavila ji až žertovná past, kte-rou nastražil spíše z paranoidních důvodů než jako skutečné obranné zařízení. Až příliš často četl díla Šuut-Riita, který věřil v účelnost včasné obrany i proti nepravděpodobným událos-tem.
Nora-zvíře trvala na tom, že bude nosit šaty, a to se jí vymsti-lo. Pokoušel se jí to vymluvit, snažil se apelovat na její rozum tak, že vytvářel virtuální obrazy slonů v sombrerech a bolér-cích, čolků v kazajkách, žiraf v blůzkách, jaků v sukních, ale ona se jen smála, až se jí třásly lokny a řekla, že na knížkách, v nichž zvířata nosí šaty, vyrostla. Obscénní! Ta představa, že byste vatachovi museli nejdříve rozepnout vestu, než ho seže-rete!
Když Cvičitel prohrál tuhle hádku, jednodušeji nastražil do kalhot zařízení, které by jí do kůže pustilo jistý nervový jed, jakmile by se přiblížila k elektromagnetickým vypínačům v určitých životně důležitých systémech.

Vedle ní našel ležet smrtelně nebezpečnou zápalnou bombu. Kde vzala oxidační činidlo? Ze vzduchu! Cvičitel otroků zne-chuceně zavrčel nad svým přehlédnutím. Co by si počal opičí samec s harémem takových tvorů? Jak se lidským samcům vů-bec podařilo přežít?
Tento incident donutil Cvičitele k rozhodnutí. Její vzpomínky musí pryč. Když znovu nabyla vědomí, ležela už připoutaná na operačním stole.
„Jsme ještě pořád tady. Zbodala jsem to," řekla smutně a té-měř s pláčem. Kdyby byla Kzint, získala by si částečné jméno jako mistr úniků. „Zapomeň na to," zavrčel, „Alabamu také konstruovali tak, aby se nepotopila."
„Jsou děti v pořádku?" Teď už plakala. Cítila se za ty tři sirot-ky v klecích a s poškozeným mozkem zodpovědná. Už nevědě-la, jestli je poručice VOSSN nebo matka.
„Je tam s nimi Dlouhá ruka a učí je hrát karty."
„Louie se to nenaučí. Ublížil jsi mu! Nedokáže se soustředit."
Cvičitele otroků to nedojalo. Vyrostl ve společnosti s vysokou úmrtností koťat. Mláďata běžně umírala z důvodů násilí a zane-dbání. Tam, odkud přišly, jich bylo pořád dost. Utrpení je cesta k Hrdinství.
„A mě se chystáš ublížit taky, že? Chceš mě rozkrájet a udělat ze mě slintajícího idiota?"
Bála se. Cítil nepřirozený soucit s touto kombinací strachu a hrdinství. „Hodlám ti přišít na zadní část těla ocas," zavrčel prskavě. Byl to jeho způsob jak se pokusit o žert.
Výsledkem operace byla implantace umělé žlázy do mozku. Necítila se nijak odlišně. Mysl měla čistou. Stále toužila zničit Žraloka. Stále nenáviděla Kzinty.
Cvičitel otroků trávil svůj volný čas mimo Žraloka tím, že dával dohromady matematický model lidského mozku. Nebylo to zas tak obtížné. Většinu práce za něj udělal jeho datový terminál. Jediné, co musel udělat, bylo převést konkrétní lidské podmínky (získané z autodocu a ze svých pokusů) do obecné-ho modelu, který kzintští fyziologové vyvinuli už před dávný-mi věky, aby zařadili různé organické mozky - jotokský, kzint-ský, kdatlynský, chunquenský atd. Všechny byly různé a také byly všechny stejné.
Vymazání vzpomínek je delikátní záležitost. Vzpomínky jsou navzájem propojené jako gigantická n-rozměrná křížovka. Žád-nou vzpomínku nelze vymazat, aniž by to nepostihlo kousky myriád dalších vzpomínek. A vymazanou paměť lze vždy ob-novit tak, že se do ní „vloží" nová prázdná políčka. Obnovová-ní automaticky spouští už jen pouhé používání zbývajících vzpo-mínek. Za chybějící kousky se během vzpomínání „podvrhnou" jiné. Pokud vymazání způsobilo zničení nervových drah, uloží se „podvržená" informace jednoduše někde jinde.
Protože se organické mozky vyvinuly během stovek milionů let v boji o přežití, staly se z nich systémy konstruované pro vojenské použití. Snesou i velké poškození s minimálním sníže-ním výkonu. Žádné jednotlivé místo není pro fungování systé-mu nezbytně důležité. A dostatečné zálohy zajišťují, že lze na-hradit i těžké ztráty dat.
To znamenalo, že Cvičitel nemohl vymazat celou Nořinu pa-měť najednou, aniž by ji tím nezabil. Co však udělat mohl, bylo nastavit její mozek na plynulé odbourávání paměťových bu-něk tempem, které by nepřetížilo obecnou homeostatickou rov-nováhu. Mohl také střídavě urychlovat a zpomalovat růst dendritických zakončení jejích neuronů, mohl je rozpojovat a zase náhodně spojovat. Mohl libovolně měnit sílu synaptických koeficientů. Mohl zapínat či vypínat onen mechanismus, který převádí paměť krátkodobou na dlouhodobou.
Mohl aktivovat či deaktivovat určitý neurální receptor, aby tím vyvolal nerovnováhu v jejím mozku a donutil jej kompen-zovat zrychleným neurálním učením. Chemickou cestou mohl zrychlit učení až dvacetinásobně, což je dost nebezpečná hra, protože pokud trvá příliš dlouho, vede k jakési zpětné vazbě, která způsobí, že se mysl fixuje na jednu událost. Zrychlené učení přepisuje staré vzpomínky rychleji, než se stačí obnovo-vat.
Za normálních okolností se mozek učí ve skocích. Neurální nerovnováha způsobená selháním aktivuje proces učení až do té doby, dokud není dosaženo nového rovnovážného stavu. Úspěch učení deaktivuje. Trvalé učení ničí staré vzpomínky tak rychle, že ani nemají čas k tomu, aby se reintegrovaly do nového rovnovážného systému.
Wunderlandský autodoc Cvičitele naučil i další užitečný trik. Za použití nosného pseudoviru mohl přimět neuron, aby spá-chal sebevraždu pučením. Nově vypučela část pak při odděle-ní zabije svého rodiče, ale pak se buď dále sama množí (je-li stimulována jedním způsobem), nebo začne vytvářet axion (při jiném druhu stimulace). Jsou-li neurální spoje aktivní, vyraší z axionu dendrity a napojí se do struktury mozku. V tom spočí-vá další nedestruktivní způsob, jak ničit staré vzpomínky.
Tu novou žlázu podněcující růst srsti jí implantoval jen z pou-hého rozmaru.
Zatím nebyl připraven pokusit se o rozložení a přepsání jejího řečového procesoru. Jeden skok po druhém.
Když se Nora-zvíře zotavila, uspořádal pro ni v její přebudo-vané komnatě zmrzlinový večírek. Místnost pravděpodobně stále nebyla "opicivzdorná", ale udělal pro to vše, co mohl. Velké zlepšení představovala odstranitelná bariéra napříč míst-ností, takže si od těch malých příšerek mohla trochu odpoči-nout, pokud chtěla. Zvláště Louie měl skutečně nutkavou po-třebu ničit. Děvčata byla v pořádku. Bojovala spolu jako dva Kzintové v soubojovém ringu a každá žárlila na pozornost, kte-rou Nora-zvíře věnovala té druhé. Brunhilda za pár let zemře na příliš velký počet mozkových buněk.
Dlouhá ruka si hrál s dětmi, zatímco se Cvičitel rozvaloval po ohromném polštáři a jedl zmrzlinu z jater a ledvin. Mluvil na Noru a nemohl odtrhnout pohled od její tváře.
„Hr-r. Moc pro mě znamenáš. Chci, abys žila. Ale ten nadsvětelný pohon je pro mě ještě důležitější. Je důležitý pro Patriar-chát. Pokud se ještě jednou pokusíš o útěk, zabiju tě."
„Jestli dřív nezabiju já tebe." Vybírala si fialové bobule a snědla je dřív, než se pustila do samotné zmrzliny. Měla ve tváři dolíč-ky. To bylo poprvé, co si toho všiml.
Zašklebil se a pokusil se napodobit lidský úsměv tak, že usi-lovně vytahoval koutky svých rtů. „Zapomeň, žes to kdy řek-la."

Když doletěli k R'chšssiře, Noře už pěkně rašila nová srst. Měla lesklý kožíšek, který ji změnil z ošklivého růžového „ocasu" do zvířete zarážející krásy. Stále se dokázala hádat jakž takž plynulou angličtinou, občas přerušovanou pauzami, a také se mu stále ještě nepodařilo najít způsob, jak ji oplodnit tak, aby měla dvojčata.

26. Kapitola
(2423 n.l.)

Malý syn Čiirr-Nigův, alias Požírač trávy, alias Cvičitel otroků byl doma a vzrušený. Proč tuhle horkou pec R'chšssiru tak milo-val? Co pro něj Hssin znamenal? Proč se tak těšil, až se znovu projde starým Výběhem a popovídá si s Chovatelem jotoků?

Seděl na můstku a snažil se číst údaje z přístrojů dlouho před-tím, než se tam dostali. Hlídal Louise pro svou Noru-samici, protože chlapcovo nepřátelství ji vyčerpávalo a potřebovala si odpočinout.

„Grrough! Tam nechoď!" rozkázal otrockou hatmatilkou. Dal mu políček - ne příliš silně - a sedl si zpátky do křesla. „Pojď sem. Už brzy ti něco ukážu." Doufal, že se mu v Louisovi podaří probudit zájem o hvězdy. Mláďata probouzela v Kzintovi otce, ať se chovala sebehůř, a tohle byl jeho jediný sameček.

Elektromagnetické ticho dělalo Cvičiteli starosti. Že by se jeho přístroje porouchaly? Louis už opět pomýšlel na lumpárny. Opa-trně hleděl na Kzinta, aby zjistil, jestli se může odvážit udělat to, co udělat chtěl. Rozhodl se, že může. Kzint měl spoustu práce.

Když se Fena dostala hlouběji do soustavy R'chšssiry, po-tvrdil mu elektronický teleskop hroznou pravdu. Cvičiteli otro-ků se vydral z plic srdceryvný výkřik zoufalství. Zkáza. Ti lidští démoni tady byli dřív! Přišli a zase odešli. Nezahlédl ani světél-ko vesmírné dopravy. Zavyl a zaťal drápy do stěn!

Louis se vyděšeně ponořil pod navigační panel, zanechávaje kus plastového obložení stěn napůl zasunuté v počítačovém slotu. Rozhněvaný Kzint v něm v tu chvíli viděl jen opici, která se pokouší zničit jeho stroj. Ostrý spár vyhmátl dítě zpod stolu a rozevřené čelisti mu v okamžiku ukously hlavu a umlčely tím jeho výkřik. Cvičitel zuřivě roztrhl dítě napůl a šílený touhou po krvi sežral jednu ručku. Ale hlad neměl. Upustil mrtvolku na zem a začal se bít do prsou.

Zubatý bůh je bez varování opustil! Hssin nemohl dostat žádnou zprávu z Ka'aši - vrátil se ke kzintskému názvu pro Wunderland, neschopen vyslovit nebo si jen pomyslet žádné z lidských slov. Zavyl! Smrtelné překvapení muselo přijít z nebes nadsvětelnou rychlostí! Jeho rodina neměla ani tu nejmenší šanci. Jeho matka! Rozedral si hřívu zkrvavenými spáry a sku-čel. Hamarr Nádherná, jeho milovaná utěšitelka, jeho mládí, jeho první přítel! Mrtvá! Řádil na můstku jako bouře, rozbíjel své relikvie z Ka'aši, které na té planetě s takovou láskou sbí-ral. Hamarr by ten porcelán bez pochyby fascinoval. Teď jej tříštil o stěny místnosti.

Kzintská zuřivost je nespoutaná. Někdy však přejde do vy-strašeného mňoukání. Šel za svými nejstaršími přáteli - Dlou-hou rukou, Šprýmařem a Tichošlápkem. Hleděli na něj, šoková-ni krvavou skvrnou na jeho vestě.

„Chovatel jotoků je mrtev!" zaúpěl a oni truchlili s ním, proto-že žal je univerzální emoce, která ani nepotřebuje inteligenci, aby mohla rozdírat duši. Pochází přímo z jater.

Pomohli mu vyčistit velicí můstek. Výlet na povrch planety ukázal výsledky řádění těch lidských příšer se všemi podrob-nostmi. Místy byla zkáza naprosto úplná. V místě, kde stávala elektrárna, byla nyní pouze vrstva strusky. Ale k zabití vesmír-né kolonie stačí málo. Díry ve střechách.

Ve Výběhu našli mumifikovaného jotoka, jedno z těch škodo-libých divokých zvířat. Ještě visel na stromě, jehož listy, vysu-šené na prach, neztratily nic ze své zeleně. Obrovitého Chova-tele jotoků objevili v kuchyni, kde dehydrovaným šklebem vzpurně hrozil misce s dobře zachovalým vatachem. Jeho jotokský otrok zemřel, když se mu snažil pomoci. Zbylo z něj jen klubko vyhublých paží. Ve světle baterky našli Hamarr. Držela tři malinká mumifiková-ná koťata. Nebyla její, protože ona už byla na takový vrh příliš stará. Schoulil se vedle své matky, mluvil na její vyschlé tělo ve svém náručí a vyl do své helmy. Zdálo se mu, že její tvář stále tiše kňučí, vypadala téměř jako živá. Zemřely dokonce i bakterie rozkládající mrtvé maso. Objevili místnost utěsněnou proti jedovaté Hssinské atmosféře. Byla plná udušených kzinr-ret a jejich koťat.

Někde tady musí být někdo, kdo to přežil. Pátral bez odpočin-ku. Nějaký nouzový kryt se systémy pro podporu života ten útok určitě musel vydržet! Město, které přežívá v jedovaté atmo-sféře, není tvořenou jedinou jednotkou. Je to soubor soběstač-ných buněk postavených kolem předpokládaného místa kata-strofy. Do buněk se může dostat smrt - ale některé vždy přežijí! Cvičitel pátral za pomoci neúnavného Smíška, jehož paže se ve spánku střídaly. Pak se musel vyspat Kzint. Jediné, co nalezl, byly stopy po lidské pěchotě, která se po vzdušném útoku vylo-dila na povrch, aby celou genocidu pečlivě zakončila.

Vyhnanství. Posádka Feny byla stále ve vyhnanství. Pořád byli sami. Jedenáct jotoků, jedna lidská samice, dva sirotci a Kzint.

Když se vrátili na loď, Nora se jich zeptala, co se tam dole stalo. Chtěla se jej zeptat, co se stalo s Louisem, ale neodvážila se. Cítila jeho zuřivost. Ubohý zneužívaný Louis, který nenávi-děl celý svět a který poslouchal a usmíval se jen tehdy, když jste se mu dívali přímo do očí a tvářili se přísně.

Cvičitel otroků přestal s Norou mluvit anglicky a přerušil jí veškeré spojení s její vlastní kulturou. Teď s ní komunikoval jen zjednodušenou formou jazyka Hrdinů, jíž používal ve styku se svými jotoky. „Na Hssinu nikdo nepřežil," vrčel a prskal. „Vaše loďstvo je všechny povraždilo. Včetně koťat."

Neměla jsem mu Louise svěřovat na hlídání pomyslela si. Předtím měla teorii, že kzintští samci musí mít někde uvnitř vel-ké rodičovské schopnosti, protože jejich samice byly tak mentálně omezené. Snažila jsem se podnítit jeho soucit.

Soucit? To byla pouze moje výmluva. Ve skutečnosti si Nora potřebovala od Louise odpočinout. Hloupé. Louis dokázal i Noru Láskyplnou dovést do stavu vražedného šílenství. Představte si, co asi dokázal udělat s Kzintem, který právě přišel o svou rodinu a svůj národ.
Myslím, že můj Hrdina zabil Louise. „Co se stalo s Louisem?“ zeptala se stakatovou hatmatilkou, protože chtěla odpověď.
Neřekl jí to. Otočil se k ní zády s kajícností Kzinta, který právě sežral jedno ze svých vlastních koťat.
Ale později, když plánoval jak ji přemístit dolů na Hssin, s ní o Louisovi mluvil, přestože jen nepřímo. Vyprávěl jí o své vlast-ní rodině. Vzpomínal na Hssin a kvůli Noře si vybavil den, kdy jeho otec z výchovných důvodů zavraždil jeho půlbratra.
Ubohý, na smrt odsouzený Louis. Nejdříve jsem ho zachráni-la a pak jsem ho hodila zpět do jámy lvové. Cítila se strašně, protože jediné co pociťovala, byla úleva. Možná že se díky své šimpanzí/kzinrretí srsti začala opravdu měnit v Kzinta.

27. Kapitola

(2423-2435 n.l.)
Vybrané úryvky z deníku poručice VOSSN Nory Argamentinové, který byl nalezen v troskách kzintské pohraniční pev-nosti.

Den 1

Jotokové vyčistili a opravili starý palác kzinrret stojící mezi ruinami, které tu po sobě zanechal útok VOSSN. Přiznávám, že se nachází v jedné z nejméně poškozených částí města. Použí-vám ho samozřejmě pouze já a má dvě děvčata. Jeho Královská samčí Výsost se usídlí v náležitě mužné budově. Myslím, že to bude sídlo, které kdysi používal dávno oplakaný Velký Papaláš osobně. Jotokové znovu utěsnili naši buňku a zajistili přívod vody a vzduchu. A co jídlo? Můj Hrdina říká, že to nebude problém, ale já očekávám dost příšernou stravu.
Našla jsem skrýš pro svůj deník! Zdá se, že kzinrret mají před svými pány svá tajemství! Schránka je chytře řešená, byť hru-bé konstrukce - a je pro zvědavé oči neviditelná. Nevím, co si mám počít s jejím obsahem. Řekla bych, že jsou to všemožně posbírané tretky. Co to muselo být za mysl, že považovala ty-hle krámy za tak nádherné, aby stálo za to je schovávat? Mohu se to odvážit přirovnat ke psovi, který před svým pánem scho-vává zvlášť cenné kosti?
Pohled na ty cetky mě dojal. Tak tímhle se mám stát i já? Bytostí, která si cení tak prostých věcí a kdesi v hloubi své duše ví, že její pán jí nedovolí vlastnit ani takový šmejd? Žiju jako v noční můře. Zabít se nemůžu kvůli děvčatům, kte-ré mě zoufale potřebují, a utéct se nedá. Můj mozek se pomalu rozpadá a já toho o lidské mysli nevím dost na to, abych doká-zala říct, které její části mi nechá. Ze dne na den ten rozdíl nepoznám - až na občasné nápory a černá místa, která spouští tou svou věcičkou - ale rozdíl oproti předchozímu roku po-znám a bojím se budoucnosti. Například si už nejsem jistá, jestli bych ještě dokázala vést vzpouru.
Občas nevěřím, že by mi můj Hrdina dělal něco takového, a pak se dotknu hebké kaštanové srsti na svém těle a vím že ano, dělá. Nemůžu se s ním hádat. Zkoušela jsem to. Podobá se některým mužům, které znám. Poslouchá. Cítím jeho laskavost - dokonce i lásku - ale neposlouchá mě!
Brunhilda umírá na nějakou mozkovou nemoc. Během uply-nulého roku se to znatelně zhoršilo. Jsou dny, kdy se o sebe nedokáže postarat, ani se najíst. Jacin je hubená, trpí chronic-kou nejistotou a epilepsií. Nepředpokládám, že to některá z nich přežije, ale snažím se. Péče o Louise daleko přesahovala mé skromné schopnosti - ubohé, opuštěné, uvězněné a zneužíva-né dítě!
Jednou, ještě na lodi, když jsem už šílela starostmi, jsem mého Hrdinu požádala o pomoc s péčí o děti. Navrhl mi praktické řešení, abychom je zničili. Přesto mě překvapil. Opravdu si uvě-domil mou hrůzu nad jeho návrhem a příští den přišel s ex-perimentálním programem kontroly poškození mozku. Sledo-vání integrity mozkové struktury a její léčení. Výsledky mi slíbit nemohl.
Jak mám tenhle život snést? Mám nechat svá děvčata zemřít, možná stejným způsobem jako Louise, nebo mám mého Hrdinu požádat, aby na nich zase začal dělat pokusy, kterými by napra-vil, co jednou podělal?
Copak by mu někdo ty holky svěřil?

Den 4

Kzintové používají oktálové hodiny a beznadějně kompliko-vaný systém datace. Už jsem skutečně ztratila přehled o tom, kolik je hodin, jaký je den a jaký měsíc. Od samic se neočekává, že se budou o takové věci zajímat. Myslím si, že je rok 2423. Mám období tmy, kdy mi chybí celé dlouhé dny. Nic si z nich nepamatuji. To mi udržení přehledu o čase ztěžuje ještě více. Mohla bych si dělat křížky do zdí svého vězení. K čemu by to ale bylo? Jak mám poznat, kdy začíná nový den? Rozhodla jsem se dnešnímu dni přisoudit číslo čtyři, počítáno od přistání na planetě.
Teď je pro mě psaní snadnější než mluvení. Když píšu, mám čas si vzpomenout na slova, zastavit se a přestavět to, co jsem ztratila, nebo vymyslet novou cestu kolem mentálního bloku. Noro z mé budoucnosti, pokud čteš tyto řádky a nerozumíš jim, píšu to proto, že mě opouští paměť. Ztráty jsou nepatrné. Ale všimla jsem si, že když si procvičuji pamatování, dokážu si věci udržet. To když si zapomínám pamatovat, že zapomínám jak si pamatovat, co si chci pamatovat.
Cvičit. Cvičit. Cvičit. Pamatuj si to.
TOHLE JE MOJE PAMĚŤ. Když něco zapomeneš, Noro, mož-ná, že to najdeš tady. Možná. Schopnost učit se, jak se

mi zdá, zůstala nedotčená, s výjimkou černých období. Můj Hrdina mi řekl, že vždy budu schopná se učit stejně dobře jako teď, pouze nebudu moci mluvit nebo myslet ve slovech. Vymazává mou angličtinu a zavádí do mě hatmatilku jazyka Hrdinů. Pak začne vymazávat i tu hatmatilku. Vřelé díky, vážený pane!
Vymazává mi také vzpomínky na Zemi. Na všechna ranná období mého života.
Snažím se vzpomínat na Zemi. Nechci na ni zapomenout. Vzpo-mínám si na své rodné město a kukuřičná pole. Vidím, jak se odpolední slunce zrcadlí na kostelní věži. Vím, kam jsem chodi-la do střední školy. Vzpomínám si, jak jsem držela Bennyho za zápěstí, když se mě snažil současně líbat a sahat mi na prsa. Bylo to v altánku za šeříky v zadní části Yankovichovy zahra-dy. Ale za nic na světě si nedokážu vzpomenout, jak se moje rodné město jmenuje. Jak jsem jen mohla zapomenout takovou věc?

Den 5
Nádherná přezdívka pro tuto planetu je Hřích. To je asi tak nejblíže tomu, jak se to jméno vyslovuje v jazyce Hrdinů, který se skládá ze samého vrčení a syčení. Je to příšerné místo.
Už nemám žádnou naději, že by se mi podařilo dostat k Žralokovi. Mohu se jen modlit, aby ho VOSSN našlo, stejně jako našlo Hřích, a odpálí ho do pekel. Možná můj Hrdina nedá ten hyperpohon dohromady nikdy, ale nespoléhejte na to. Je svou prací posedlý a neustále na ten motor myslí. Ti jeho pětirucí mechanici jsou dobří. Myslím, že kzintská věda je mnohem lepší, než jsme si mysleli na… k čertu, nemůžu si vzpomenout dokonce ani na jméno naší základny. Začínalo na J, tím jsem si jistá. Jmenovala se stejně jako ta skála na okraji Středozemního moře. Zítra si na to vzpomenu.
Nemám ani ponětí, jestli je můj Hrdina velký vědec nebo jen břídil. Já jen vím, že přístroje, které má k dispozici, mě děsí. Už jsem viděla, jak zápasí s problémy, které mi byly k smíchu. Těším se, jak si vychutnám těch deset let, které stráví bušením hlavou o zeď - a on si tu odpověď jednodu-še vyhledá v tom svém udělátku, upraví si ji tak, aby mu vyhovovala, a vrhne se na další problém. Odpověď může být pohřbena v díle nějakého zapomenutého kzintského učence, který žil v době, kdy Římané znásilňovali… ať už to byl kdokoliv… a on ji dokáže objevit rychleji, než já stačím vysrkat misku polévky, a to i tehdy, když začne se špatně položenou otázkou. Rychlost, s jakou dokáže vyhledávat, u něj kompenzuje nedostatek zvědavosti. Jestli získají hy-perpohon, pomáhej nám Bůh!
Ale možná, že na Žralokovi ani nezáleží. Nikdo nemá mono-pol na vědu. Můj děda říkával, že nemůžeš postavit přehradu, když máš jen jednu cihlu. Myslím, že bych si měla pamatovat, jak se můj děda jmenoval, jenže si to nepamatuju. Měl bílé vousy a hůlku se stříbrnou rukojetí. A babička? Měla bych si pamatovat na ni? Právě mezery, jako je tahle, mě přivádějí do stavu divokosti.

Den 12
Zanedbávala jsem svůj deník. Brunhilda byla nemocná. Můj Hrdina mě překvapil. Spustil si na svém udělátku simulaci mo-delu lidského mozku a přišel s nějakými léky. Pomáhají. Říká, že nebudou pomáhat dlouho. Brunhilda už nemá normální lidský mozek (povídal). Něco se jí tam zbláznilo a teď to dělá nevratné zmatky. Vedlejší účinek jednoho starého pokusu.

Den 17
Nikdy by mě nenapadlo, že kočičák může mít smysl pro krásu. Ale když se na mě můj Hrdina dívá, vím, že krásu vnímá. Dříve na mě nic krásného neviděl. Na Zemi, Zem si pamatuji, se vy-právěly příběhy o tom, co se stane s námořníkem, který stráví tak dlouhou dobu bez své ženy. Začínám újá myslet, že můj Hrdina je krásný? Je půvabný. Ale když se na něj zadívám, začnu z něj šilhat. I po těch dlouhých letech z něj mám příšerný strach. Bydlím v paláci pro kzinrret. On mě sem strčil. Právě to mě děsí nejvíc.

Den 21
Dnes mě můj Hrdina vzal do města Hříchu, aby mi ukázal, co moji kolegové z VOSSN udělali. Zplichtil pro mě atmosférický skafandr. Podivný, ale fungující. Do vesmíru bych v něm nešla.
Generál Jaksejenjmenoval měl pravdu. Válka je peklo. Celé části města v okolí elektrárny jsou naprosto zdevastované. Tento druh zkázy je tak dokonalý, že celá ta hrůza je oněmělá a spečená do disharmonické abstraktní skulptury.
Ale největší mráz po zádech mi běhá z těch nejméně zniče-ných částí města. Zachovalá mrtvá těla z nich dělají muzeum hororu.
Živě mi to připomnělo Zemi. Jednou jsem šla přes bitevní pole z americké občanské války. Viděla jsem tam jen dobře udržované terénní vlny, které mohly být pozůstatkem záko-pů, když jste zapojili svou fantazii. Tisíce mrtvých těl, které to bojiště kdysi pokrývaly, zmizely beze stopy v průběhu něko-lika měsíců - pět století předtím, než jsem se narodila.
Mám podezření, že zákopy se zhroutily během roku a už tehdy byly zarostlé plevelem.
Tady žádný plevel neroste. Mrtvá těla tu zůstávají nedotče-ná, zmrzlá, vysušená a zakonzervovaná jedovatými plyny Hří-chu. Jak dlouho to potrvá, než tahle hrůza zmizí? Hřích má aktivní atmosféru. Myslím, že jednou vyhladí tuto skvrnu v lidsko-kzintské historii pohyblivý písek.
Nedokážu popsat, jak zvláštní to pro mě bylo, procházet se v šeru Čiirr-Nigova domu se svým obrovitým Hrdinou. Snažila jsem si představit, jak zde ten kzintský Patriarcha všechno řídil, snažila jsem si mého Hrdinu představit jako kotě. Ukázal mi místo, kde jeho otec zavraždil svého syna, půlbratra mého pána, sžíraného touhou po moci. Během jediné procházky jsem zažila větší škálu kzintských emocí, než o kolika jsem věděla, že vůbec existují. Představil mě svému otci, značně formálně. Roz-šklebenou tvář měl ztuhlou v agónii. Udusil se v okamžiku, kdy sahal po kyslíkové masce. Důkazy o naprostém překvapení se dají najít na každém kroku.
Své matce můj Hrdina uspořádal pohřební rituál už dávno. Svého otce se ani nedotkl.

Udělali jsme si dlouhou procházku po Výběhu jotoků, kam jsme se dostali dírou ve střeše. Proč mi můj Hrdina asi chtěl ukázat přesné místo, kde se poprvé potkal s Dlouhou rukou? Dlouho tam stál v zamyšlení a pak mi ukázal všechny stezky, které mu kdysi ukázal Dlouhá ruka. Nedokážu si představit, jaké to tu bylo, když to místo mělo své pachy, když tu vanul vítr, třepotalo se listí na stromech a Jotokská mláďata se batolila z močálů. Já jsem viděla už jen pekelný zkamenělý les. Když stojíte ve svitu R'chšssiry, víte, že jste v pekle.
Proč mi to chtěl všechno ukázat, když mi to stejně vymaže z paměti a pak vymaže i mou schopnost napsat o tom báseň?

Den 62
Dnes zemřela Brunhilda. Ten sedmý syn ghúla s krysím oca-sem ji chtěl sežrat! Bůh ví, že čerstvého masa máme nedosta-tek. Musela jsem mu udělat scénu. Kzinrret má zvláštní moc. Mohu se na něj vztekat, aniž bych vyvolala jeho hněv. Prostě mi dá, co chci. Spálili jsme ji. Její popel jsem uložila do zdobené skříňky, vyřezávané a vykládané, kterou kdysi vlastnila vzne-šená kzinrret žijící v tomtéž paláci, který je nyní můj. Tu skříňku musela dostat jako dárek od nějakého samce.

Den 63
Moc mého vzteku je omezená. Můj Hrdina mi nedá vždycky to, co chci. Neudeří mě, ale když překročím určitou mez, začne být jednoduše neústupný: jemně neústupný, pobaveně neú-stupný, arogantně neústupný, rozzlobeně neústupný, pasiv-ně neústupný - jinými slovy neoblomný. (Slova jako neústup-ný si dávám do zvláštního seznamu, abych je nezapomněla. Ten seznam mám schovaný spolu s cetkami, které nesmí žádný samec vidět.)
O co jsme se to hádali? O něčem, co je pro mě důležité: o druhé fázi útoku na můj mozek. Hodlá začít s omezováním mé schop-nosti používat jazyk. Myslím, že mě čeká další „operace". Může mě uspat pomocí toho udělátka, které řídí implantáty v mém mozku. Až si zase začnu pamatovat, narazím tam černou mezeru neznámé délky. Nikdy se nedozvím, jestli jsem tu operaci pro-dělala nebo ne.
Nechystá se mi řezat mozek. Chce do něj zavést rozkladač a strukturální reorganizér. Nervová soustava takovým změnám vzdoruje, takže celý efekt se projeví spíše jako přesun než jako diskontinuita.
Říká, že je to bezpečné. Říká, že schopnost vytvářet jazyk byla do lidského mozku přidána jako jedna z posledních, a pro-to se dá nejsnadněji odpojit. Říká, že na to abych mohla myslet, jazyk nepotřebuji. Samozřejmě že nedokážu nikomu sdělit, na co myslím, a nedokážu pochopit cizí myšlenky, ale budu moci myslet! Skvěle! Budu izolovaná. A začnu hromadit tretky nebo něco takového.
Můj Hrdina přísahá při Zubatém bohu a bradavkách své mat-ky, že už není ten divoký skokan jako v mládí, kdy dělal tyhle zvrhlé pokusy na bezbranných sirotcích. To, co mi chce udělat, si prý prověřil na svém modelu lidského mozku, který si sesta-vil na základě genetických kódů získaných z našeho autodocu. Říká, že si ten model postavil, takže nebude muset riskovat, že mi ublíží! Já snad dostanu mrtvici! (Hurá! Včera jsem se tohle slovo snažila zapamatovat celý den. Mrtvice! Píše se to tak?)
Občas toho hajzla miluju jako zvláštního osudového přítele, ale zabila bych mého Hrdinu bez váhání, kdybych jen mohla. Zabila! Zabila! Říká, že právě proto se musím změnit, abych ho přestala nenávidět natolik, abych ho toužila zabít. Nesmím být dostatečně inteligentní, abych nedokázala vymyslet způsob, jak to udělat. Nechápe, že jeho smrt chystám jen proto, abych se zachránila! Nedokáže pochopit, že bychom mohli být přáte-lé. Ano, je mnou nějak posedlý. Má ze mě být otrok.
Nemůžu ho zabít. Kdybych ho zabila, jeho jotokové by mě zabili rychleji než blesk. Je bych mohla zabít taky. Skvěle. Já a epileptická Jacin proti celému vesmíru.
Můj Hrdina mě dokonce pohladil po hlavě, tak otcovsky… Ubohá já. To, co dělá, začíná fungovat. Nedokážu si dokonce vybavit ani vojenskou terminologii a to jsem s ní uměla tak hezky nadávat!
„No, no," řekl. „Změnit osobnost je obtížné. Sám jsem to na sobě zkoušel mnoho dlouhých let a často jsem si zoufal. Ale vytrval jsem a zvítězil. Ty to také dokážeš." O ženské inteligenci uvažuje jako o nemoci, která se dá léčit.
Já uvažuji o vraždě. Tedy když zrovna nepláču.
Jacin za mnou pořád chodí. Neopustí mě. Když spím, vplíží se mi do postele. Když ví, že chci být sama, schová se mi za zády, abych ji neviděla. Našla jsem ji pod polštářem. Našla jsem ji za závěsem.

Den 243
Jak mu to mám říct?
Moje inteligence je vše, co mám. Můj jazyk je pro mě způsob, jak spatřit větší svět. V tom jeho srdci přece musí být špetka slitování??? Pokouším si vzpomenout na Zemi. Už nevím, jestli Ceres leží v New Yorku nebo San Francisku.

Po dni 479 se datace záznamů Nory Argamentinově stává nesouvislá a občas chybí úplně. Následující záznam je jeden z posledních.

Den je hezké slovo. Den a noc.
Řekl mi, že budu moci používat 500 slov. Vím, že schopnost kzinrret mluvit nestojí za řeč. Snažila jsem si vzpomenout na Zemi. Viděla jsem kukuřičná pole. Viděla jsem rudý šátek. Ku-kuřičné, kukuřičné, kukuřičné, kukuřičné klasy žluté kukuřice, rudý šátek, rudý šátek, rudý šátek kolem krku, ale pamatovat jen fakta. Země je 4,3 světelného roku od Wunderlandu. Země víří ve vesmíru. Víří hezké slovo. Kukuřičné pole, kukuřičné pole, kukuřičné pole. Pamatovat si pohled na Zemi z vesmíru. Země je modrá s mraky. Pěkná Země.
Hřích si pamatovat. Dům na Hříchu. Smrt na Hříchu. Můj Hr-dina mi nedovolí mluvit anglicky. Psát tajný slovník

hrdinsko-anglických slov. Mnemonický trik. Chytrá já. Chytrá Nora. Chytrá je pěkné slovo. Moci číst anglicky. Cvičit. Cvičit ve dne a v noci. Mluvit Hrdina snadné. Mluvit v prskání a vrčení. Mluvit ang-licky těžké. Psát anglicky protože cvičit. Cvičit. Nora je chytrá. Teď opisovat slova, která já zachránit.
…kalamář kapsa pastýř koláč mikroskop ultramarín harmoni-zovat potrubí joystick větrný mlýn hmyz plazit se kukuřice una-vený země-nezemě špička jazyka sakra…
Nora-zvíře přecházela po své komnatě a pokaždé, když přišla k velikému kruhovému koberečku, sledovala vzor mezi kruhy, protože se jí zdálo, že to napomáhá jejímu soustředění. Kon-centrovala se. Na sobě měla kalhoty. To bylo něco, čeho se nehodlala vzdát. Těsně za ní chodila dívka s protáhlým obliče-jem, lysá ve své nahotě. Občas krátce zaprotestovala v jazyce samic.
Srstí porostlá žena na ni nezapomínala a občas ji pohladila po vlasech, byla však zaneprázdněná. Musela se soustředit. To, o co usilovala, byl jeden výraz z její řeči, ale ne a ne na něj přijít. Neustále se jí do myšlení pletla jednoduchá slova jazyka Hrdi-nů. Musela se víc soustředit.
Na chvíli to vzdala a najedla se. Nakrmila dívku. Uklidila v kuchyni. Prošla svůj palác a vysmýčila komnaty. Pak se vrá-tila a začala se znovu soustředit.
To slovo začínalo syčením.
To bylo vše, co věděla. Nakonec se jí na tváři rozhostil širo-ký úšklebek a vytvořil nádherné dolíčky. Vyslovila to slovo nahlas, vychutnávala si zvuk všech jeho tří slabik. Skutečně začínalo syčením! Věděla to! Opakovala to anglické slovo znovu a znovu, aby se ho naučila rychleji, než je mohla zapo-menout.
Když si byla jistá, že je zvládla, zamířila k malému výklenku a vytáhla z hromádky hezkých tretek knížku. Nalistovala čis-tou stránku, ignorujíc popsané listy, protože slova už pro ni neměla žádný význam a jejich výslovnost jí dělala potíže. Vě-děla, že jsou to slova, stejně jako poznala slova, která svým syčivým stakatem vyslovoval její Hrdina.
Vytáhla pero a velmi pečlivě své slovo zapsala, osmnáctkrát, a pokaždé je s úsměvem vyslovila. Věděla naprosto přesně, co vyjadřuje. Měla ten obraz před očima. Bylo to důležité, protože to nebylo slovo z jazyka Hrdinů. Schovala knížku a pero. Byl to poslední zápis, který do svého deníku učinila.
Nemohla se přestat usmívat. Žádná kzinrret se tak nikdy ne-smála, jejich mozky k tomu nebyly uzpůsobené. Netrpělivě če-kala na příchod svého Hrdiny. Vždycky když přišel, lehl si k ní do postele a hladil ji po srsti, aby se cítila příjemně. Když uslyšela, jak vešel, jak zasyčel vzduch v přechodové komoře, začala si mumlat sama pro sebe. Tentokrát ho nepřiví-tala. Rezervovaně čekala až přijde do kamenné místnosti s kruhovým koberečkem. Počkala, až bude těsně za ní, pak se k němu otočila a řekla mu to slovo přímo do tváře, šklebíc se štěstím nad svým vítězstvím.
„Stonožka," řekla syčivě. Měla ten obraz jasně před očima, malou chlupatou stonožku s nohama, nohama, nohama.

* * *

Posádka Hnízdící feny pilozubce zůstala mezi ruinami na Hssi-nu dvanáct let. Střídavě bydleli na lodi a v budovách, které opravili. Kzintovi jotokští otroci obnovili trup Žraloka. S tajemstvím jeho hyperpohonu to tak rychle nešlo. Bez me-chaniků VOSSN a manuálu pro odstraňování závad trvalo celé roky, než vyřešili záhady, které by jinak zabraly nanejvýš pár dnů.
Cvičitel otroků přišel na to, jak oplodnit Noru spermatem zís-kaným z těl svých pokusných zvířat. Byl bez sebe radostí, že jí bude moci vždy zaručit normální porod jednoho chlapce a jed-né dívky. Jacin zemřela na epileptický záchvat. Nora na ni nikdy nezapomněla a ta vzpomínka z ní učinila zuřivého obránce svých vlastních dvojčat. Svého Hrdinu milovala, ale děti by mu nesvěřila.
Během těch dvanácti let se uprchlíci od Alfy Centauri museli jednou ukrýt před hlídkující lodí VOSSN. Přiletěly dvě kzintské lodi a prchaly dál. Ke Hssinu dorazila také jedna neočekávaná flotila kzintských plavidel - pravděpodobně si vůbec nebyli vědomi toho, že právě probíhá nadsvětelná válka - a během zpomalování vpadla do léčky VOSSN. Jak později Fena opatr-ně zjistila, byli vyhlazeni do posledního Kzinta.
Závěrečné zkoušky opraveného Žraloka trvaly tři měsíce. Cvičitel otroků nevěděl, že válka už skončila.

28. Kapitola
(2435 n.l.)
Po čtvrtém vynoření z hyperprostoru se slunce Wkkai stalo nejjasnější hvězdou na obloze, vzdálenou dva světelné dny. Cesta ze Hssinu sem byla patnáct světelných let dlouhá a oni ji zvládli za zázračných čtyřicet čtyři dnů. Patriarchova říše už nikdy nebude stejná jako dřív. Dorazili na mocnou Wkkai!
Cvičitel otroků na chvíli zastavil, aby o té události popřemýš-lel. Před padesáti osmi lety, když se procházel po zvěstmi pře-kypujících tržištích zdejší nádherné hvězdné soustavy, zavětřil velký Šuut-Riit poprvé pach lidí-zvířat a začal spřádat plány pro větší slávu Patriarchátu. V tomtéž roce se za zdmi skromné pevnosti Hssin nejmenšímu kotěti z Hamařřina vrhu dostalo jména Malý syn Čiirr-Nigův. Nikdo nepředpokládal, že přežije -nikdo kromě jeho ochranářské matky.
Šuut-Riitově karavaně to trvalo devatenáct let, než dorazila od Wkkai až k té pohraniční výspě Patriarchátu. Malému sy-novi Čiirr-Nigovu to z Hssinu trvalo na legendární Wkkai pa-desát osm let - a poslední část cesty urazil zkratkou za čtyřicet čtyři dnů.
A jak se mezitím vedlo bojovníkům Riita a Niga? Šuut-Riit byl mrtev, jeho synové byli mrtvi a jeho doprovod zmasakrován. Čiirr-Nig, jenž si zvolil zůstat na Hssinu a plodit syny, byl také mrtev. Z jeho bratrů se staly spečené mrtvoly obíhající slunce lidí či Ka'aši. Jeho „bojovní" synové padli ve Čtvrté flotile nebo našli mučednickou smrt v

pekle posledního hrdinného vzepětí u sluncí Ka'aši. Přežil jen jeden syn. Jen jediný. Zakrslík, Malý syn, Požírač trávy. Zbabělec. Obyčejný Cvičitel otroků. Ten, který přežil.
Nora-zvíře sedící vedle něj kojila ze svých mlékem nalitých prsů pár dvojčat a fascinovaně hleděla na hvězdnou oblohu. Clony, které kryly okna během cesty hyperprostorem, se jí ne-líbily, stejně jako matné elektrické světlo v kabině. Dolíčky v jejích tvářích mu prozradily, že je vzrušená z toho, jak se svět znovu otevřel.
Na Nořině srsti bylo pár kapek lidské moči - chlapec potřebo-val znovu vyměnit plenky. Holčička náhle otevřela oči, odříhla si a opět je zavřela, aby začala znovu mechanicky sát. Určitě vyroste do krásy. Bude z ní naprosto skvělé chovné zvíře, po-kud se mu podaří vývoj její řeči zastavit na pěti stech slovech.
Samice s jemnou srstí právě uvažovala nad tím, že už měla s Jemným-Žlutým trpělivosti víc než dost. Ale všeho s mírou! Bývalá poručice Nora Argamentinová chtěla zpátky svůj velký pokoj. A jeho barvy, kožešiny a dětské postýlky. Kde jsou její další děti? Zneklidňovalo ji, když je viděla zmrzlé v kójích. Ne-hýbaly se!
Zlý Jemný-Žlutý! Už je v téhle hloupé malé lodi drží namačka-né příliš dlouho. Chudák Dlouhá ruka, legrační Dlouhá ruka nemá kam by si tu naskládal své paže. Návrat hvězd byl vítaný, ale starý velký Jemný-Žlutý na ni tenhle trik zkoušel už dřív. Nemusely nutně znamenat, že už jsou doma. „My doma?“ otá-zala se Nora nejzákladnějším vrčením a prskáním jazyka samic. Veškerou angličtinu už dávno zapomněla.
Kzintský válečník pročesával oblohu celý den. Hledal gravi-tační pulz lodí VOSSN v obavách, že mohly odsoudit Wkkai ke stejnému osudu jako Hssin. To však nebylo pravděpodobné. Proto si také Wkkai zvolil. Lodi VOSSN mohly světy Patriarchá-tu izolovat. Mohly oblehnout celé hvězdné soustavy. Ale ob-lehnout neznamená dobýt. Soustava Wkkai má dost zdrojů na to, aby mohla obležení vzdorovat po tucet dlouhých generací!
Jeho senzory detekovaly pouze Kzinty.
Pomalu se přesouval do nitra soustavy Využíval přitom onen pečlivý plán, který získal z mysli poručice Argamentinové, ten- týž manévr, kterým se kdysi přibližovala k nepřátelské Alfě Centauri.
Skočili o jeden světelný den blíže. Dlouhé ruce zabralo půl hodiny než vyladil motor a patnáct minut trval přesun hyperprostorem.
Wkkai! Cvičitel otroků už viděl před očima svůj honosný dům. Viděl stěny z kamene. V zahradě bude obrovský výběh pro jotoky, větší než kdy býval na Hssinu. Také přemýšlel o pěkných chýších pro své lidské otroky. Budou také potřebo-vat nějaké společné prostory. Opice jsou zvířata žijící v tlupách.
A palác pro jeho kzinrret: bude to prosvětlený klenot z ře-zaného rudého pískovce a tepaných železných lávek ve w'kkaiském stylu. Bude protkaný spletí chladných vnitřních chodeb a otevřených prostranství určených pro lov zvěře.
Tak-řka cítil pach kzinrretí srsti. Vybavení svého harému získá od těch nejvznešenějších rodin - vyřezávané dřevěné oblože-ní, tapisérie, trofeje, dědičné rodové starožitnosti - a samozřej-mě i jejich nejoblíbenější dcery.
Stále nic než elektromagnetický halas vzkvétající civilizace a charakteristické signatury meziplanetárních obchodních lodí poháněných gravitačními polarizéry.
Další skok a okamžitě mu bylo jasné, že se ocitli v blízkosti vojenské základny. Vyslal identifikační kód, který byl mezi svě-ty Patriarchátu tak otřepaný, že byl založen ještě na pětadvacítkové soustavě - což nejspíš znamenalo, že jej vymysleli dávní jotokové a naučili jej staré Kzinty v dobách, kdy ještě sloužili jako žoldáci. Ten kód byla skutečná bolest v ocasu. Ale změnit zavedené zvyklosti v podsvětelné říši může být až neskutečně složité.
Ani u lidí-opic tomu nebylo jinak. Často se podivoval nad tím, proč byly navigační přístroje Žraloka kalibrovány na po-divný interval dvaceti čtyř a šedesáti a pak hodnoty převáděly do standardní desítkové soustavy. Že se mu s pomocí tako-vých přístrojů podařilo Wkkai vůbec nalézt, byl sám o sobě malý zázrak. Tento zvyk pravděpodobně odrážel cosi, co lidé zdědili od svých šimpanzích předků. Nečekal, že na svůj signál dostane rychlou odpověď. Žralok se nacházel jedenáct světelných minut od nejbližší vojenské jednotky, v bezpečné vzdálenosti od akčního rádiu pravidla: „nejdřív skoč a pak se ptej”. Na odpověď si bude muset po-čkat dvaadvacet minut.
Konečně odpověď dorazila. „Mluví Kppukiss-strážce. Váš iden-tifikační kód není kompatibilní s typem lodi. Vykazujete neutrinový profil neviditelné lodi VOSSN. Svou přítomností právě naru-šujete, opakuji narušujete, obranný perimetr, který Wkkai dovoluje mírová smlouva MacDonald-Rišši z roku 2433 k uctění umučení Zubatého Otce, Opičího Syna a Neviditelného Děda.“ Zbytek vzkazu zůstal nevysloven, ale obsahoval jasnou hrozbu - uvnitř obranného perimetru žádné příměří neplatilo. Dobrá. To znamenalo, že se nacházeli v Kzinty ovládaném prostoru.
Cvičitel otroků usoudil, že nastal pravý čas, aby použil své nové jméno. Pak už nikdy nebude muset odhalit své staré jmé-no označující jeho funkci - a nikdo jej nebude moci použít, aby ho urazil. Sebepovýšení nebylo v Patriarchátu neznámé - po-kud Hrdina vládl hbitými drápy, aby je prosadil. A drápy toho-to Hrdiny se pohybují rychleji než světlo!
„Pán Grraf-Nig potvrzuje přijetí zprávy Kppukiss-strážce. Tady Grraf-Nig. Grraf-Nig na příjmu.“ Přijetím tohoto jména vzdával čest svému starému učiteli Grraf-Hromfimu (kvůli citům, které k němu choval) a svému otci (naschvál). Po celý zbytek svého života měl v úmyslu šířit Grrafovu moudrost a stát se tak oslni-vým Nigem, že všichni ostatní Nigové, a zvláště jeho otec, se odplíží z nebes.
Vysílání pokračovalo. „Tento služebník Patriarchátu skutečně cestuje v ukořistěné lodi VOSSN, nezatížené světelným břeme-nem. Přicházíme z trosek soustavy Ka'aši a z hssinského mučednictví. Světlo vám ještě nemohlo doručit zprávu o oněch stras-tech, proto jste až dosud mohli slyšet pouze verzi nadsvětelných lidí-zvířat, kteří vykládají lži, aby ukojily rozmary svých jater.
Grraf-Nig touží usadit na hojných pláních Wkkai, aby zplodil novou generaci válečníků, k čemuž budu potřebovat pomoc vašich přenádherných dcer. Přicházím v bídě a zármutku z našich vypleněných světů. S sebou přináším pouze nadsvětelný pohon a funkční hyper-vlnný vysílač. Ničemu z toho nemohu plně porozumět bez po-moci w'kkaiských učenců a w'kkaištích učenci nemohou ničemu z toho porozumět bez patnácti let potu a myšlenek, které jsem já se svými otroky výzkumu těchto zařízení věnoval.

Přicházím v bídě bez doprovodu válečníků a přináším pouze vzpomínku na umučené Hrdiny. Mé skromné bohatství je ome-zeno pouze na deset jotokských otroků, vyučených mechani-ků, kteří znají gravitační a nadsvětelnou fyziku, jednu chovnou samici nové rasy otroků a její vrh šesti dětí-otroků.
Grraf-Nig požaduje plnou vojenskou eskortu na Wkkai. Loď Žra/oA:není ozbrojena. Vaši Hrdinové jsou na její palubě vítáni na inspekční prohlídku. Pán Grraf-Nig končí. Přepínám."
Grraf-Nig se takřka třásl strachem. Po patnácti letech života bez Kzintů už téměř zapomněl, jaké je setkání s nimi. Na vystra-šeného Malého syna ta řeč udělala dojem, ale děsilo ho, že vycházela z jeho úst. Cvičitel otroků byl jen rád, že w'kkaiští válečníci necítí strach v kabině Žraloka. Bude muset přikázat Noře, aby mu vy drbala srst pudrem, aby z jeho kožichu odstra-nila důkaz o jeho zbabělosti. Potom, v posledních minutách před tím, než Kzintové vstoupí na palubu, vymění vzduch v celé kabině.
Očekával, že další kontakt už bude vizuální. To jim dávalo dvacet dva minut na převlečení. Vytáhl zpoza skříňky vyrobe-né na We Made It krabici obsahující ty nejluxusnější kzintské šaty, které se mu podařilo v ruinách Hssinu objevit.
Dlouhá ruka, který seděl na ústech na krytu hyperpohonu a jehož tři paže spaly a zbylé dvě houpaly děti, dostal od Grraf-Niga novou livrej. Bude se muset někam přesunout. Grraf chtěl, aby jeho otroci vypadali jako dobře vycvičená zvířata. Noře vy-česával její hebkou srst na nohou a trupu tak dlouho, dokud se celá neleskla. Měl radost, když pro ni mohl něco udělat. Ona dokázala sjeho srstí učiněné zázraky. Pak jí pro její videopremié-ru daroval nové podvazky. Natáhla si je s dolíčky ve tvářích. To znamenalo, že se jí líbily. Co je to video samozřejmě nevěděla. Už jsem z té samoty úplně zešílel, pomyslel si Grraf-Nig. Mi-luji své pětiruké syny a svou nádherně ženskou lidskou-kzinrret. Připustit citovou vazbu k otrokovi byl smrtelný hřích, ale toto riziko musel podstoupit každý otrokář.
Dvaadvacet minut vypršelo. Vysílačka ožila. „Ctěný Grraf-Nigu! Ponížený Kppukiss-strážce vám nabízí eskortu šesti stí-hacích strojů třídy Výkřik pomsty. Wkkai vítá svého zachrán-ce! Naše bohatství je i vaším bohatstvím! Má jediná dcera vás bude těšit na svém loži! Tisíc našich synů se stane vaší váleč-nickou stráží…"
I když Dlouhá ruka z větší části spal, krátká (paže) vše sledo-vala. „Dominantní pane, nedovol, aby ti všechny tyhle stondatí exkrementy přehřály mozek."
„Cesta konec?" zeptala se Nora vesele.
Grraf-Nig udeřil pěstí do skříňky vyrobené na We Made It. „Dokázali jsme to!" vykřikl anglicky.
Nora mu nerozuměla ani slovo. Ale věděla co dělat. Stulila se k Jemnému-Žlutému. „Můj Hrdino," předla a prskala se svým okouzlujícím lidským přízvukem.

Muž, který se stal Kzintem

Jerry Pournelle & S. M. Stirling
copyright © 1991 by Jerry Pournelle & S. M. Stirling

„Stal se za mě nejvyšší velitel flotily transportních lodí, záso-bovacích lodí a vraků!" řekl Kfrakša-admirál. „Není divu, že se První flotila nevrátila. Zprávy naší výzvědné služby prohlašo-valy, že tihle lidé jsou býložravci a jako takoví nemají žádné zbraně. A oni už stačili zničit čtvrtinu naší bojové síly!"
Sklonil tvář k holografickému displeji. Byl přepojený na exter-ní senzory a zobrazoval pouze jasné neblikající tečky a diagra-my určující vzájemnou polohu několika stovek plavidel Druhé flotily. Zde, za oběžnou dráhou Neptuna, se lidské slunce jevi-lo jen jako další z hvězd… však my vás ještě sežereme, přísahal tiše. Astronautovo oko dokázalo identifikovat hvězdy, jejichž světy poslouchaly Patriarchu. Bylo jich méně než těch, které stále zůstávaly nenavštíveny či nedobyty, jako například pierinské državy na Zetě Reticuli. Ano, vás a všechny vám podob-né! Tolik slunci, tolik sluncí…
Ocas kzintského velitele se ani nepohnul, to bylo pod jeho důstojnost. Onen dlouhý lysý orgán právě ztuhle trčel do pro-storu, zatímco velitel přecházel po můstku Bojovných synů s krvavými tesáky. Oranžová srst kolem jeho tupé mordy se ježi-la a narudlý vlhký jazyk se míhal sem a tam, aby mu svlažil černý čenich. Ostatní Kzintové na můstku stáli bez hnutí, rozvážně mlčeli a vší silou nutili své netopýří uši, aby zůstaly rozložené a nestahovaly se do srsti na jejich hlavách, jak je nabádal ostrý zápach velitelova hněvu. Ti s nižšími hodnostmi se skláněli nad konzolami a displeji svých stanovišť a hledali spásu ve své prá-ci, nejníže postavený personál ležel kolem centrální obrazovky s uhlazenou obličejovou srstí. Velitelův pobočník si v gestu pod-řízenosti zakrýval nos packami. Když procházel kolem něj, kopl jej Kfrakša podrážděně do žeber. Žádné uspokojení mu to nepřineslo, protože všichni měli na sobě bojové kosmické skafandry, třebaže s odšroubovanými helmami. Jeho podřízený ale i tak odletěl dobrý metr daleko a celý se zkroutil.
„No? Tak mi poraďte," vyprskl kzintský velitel. „Ze ztráty celé eskadry křižníků třídy Trhač vnitřností se určitě dá získat něja-ké ponaučení."
Reawíí-analytik zpravodajských informací povytáhl husté obočí a zatřepal rty o tesáky.
„Frrrr. Ti… rrrr, lidé, věnovali velké zdroje na obranu měsíců plynného obra, kde získávají klíčové suroviny."
Kfrakša-admirál vycenil tesáky a zpravodajský důstojník spěš-ně pokračoval. Reawíího akcent domovského světa Kfrakša-admirála iritoval i v té nejlepší náladě. Analytik pocházel ze vznešenějšího rodu než by odpovídalo jeho postavení a nijak by mu neprospělo, kdyby si rozhněval nejvyššího velitele, kte-rý byl hrdý na to, že začínal jako prostý voják. Proto se snažil, aby to, co bylo zřejmé, vypověděl co nejstručněji.
„Jejich laserové dělo začalo pálit s nepříjemnou přesností. Na zbraně tohoto typu jsme nebyli připraveni, protože tak veliká pevná zařízení jsou jen zřídka takticky výhodná. Rovněž náš předběžný průzkum nezaznamenal ve vesmíru

obranná zařízení jakéhokoliv typu. Určitě se vyplatí přejít na vhodné trajektorie a získat z vraků a od trosečníků všechny možné zpravodajské informace a to i za cenu ztrát dalších bojových jednotek této flotily.“
Kfrakša-admirálova obličejová srst se zavlnila způsobem, který byl ekvivalentem lidského přikývnutí.
„Připravte se na začlenění získaných dat a zachráněných tro-sečníků do dalších plánovaných operací,“ řekl. Pak se odmlčel a tentokrát ocasem zamrskal, což u něj bylo známkou obav či maximálního soustředění. „Hrrr. Je na čase, abychom se těmi pozemskými opicemi přestali nechat překvapovat a sami začali nepozorovaně skákat z vysoké trávy. Přineste mi soupis všech astronomických anomálií v této soustavě.“
Na jeho pokyn štábní důstojníci povstali a rozešli se. Kfrakša--admirál osaměl a zahleděl se do své obrazovky. Stiskem několika tlačítek si nastavil velké přiblížení domovské planety těch zvířat. Modrá a bílá, více oceánů než na Domovském světě, o něco nižší gravitace. Bohatý svět. Měkký svět, nebo to ales-poň tvrdili telepati, žádné zbraně. Obyvatelé byli tak bezectná zvířata, že dobrovolně opustili vznešenou cestu války. Tisíce a tisíce na druhou zvířat.
Podvědomě si olízl rty. Tolik masa.
Ale kořist byla opatrná. Bude muset svůj skok pozdržet, i když to bylo jako by sevřel do stisku drápů vlastní hrdlo.
„Než se pustím do boje, musím vědět víc,“ zamumlal.
Byl dokonalý špión.
Mohl z něj být také dokonalý sabotér.

Lawrence Halloran byl silný projektivní telepat.
V myslích většiny lidí dokázal číst s naprostou lehkostí. Do zbylých několika dokázal proniknout soustředěným úsilím bě-hem týdne či dvou. S použitím toho, co v těch myslích nalezl, se Lawrence Halloran mohl jevit jako kdokoliv či cokoliv.
Dokázal být také sugestivní a přesvědčit své subjekty - či oběti - že prodělávají nějaký fyzický zážitek. V tomto ohledu se hodně spoléhal na autosugesci; občas stačilo, aby zanechal nějaký podprahový impuls a nechal své oběti, aby samy sebe přesvědčily o tom, že se jim něco skutečně přihodilo. Jeho problém spočíval v tom, že na planetě Zemi neměli špióni a sabotéři příliš široké pole uplatnění Na Zemi vládl už tři sta let mír. Všem se dařilo dobře, mnozí zbohatli. Planeta byla tro-chu přelidněná, ale komu se to opravdu nelíbilo, mohl kdykoliv odejít. Psychikové a autodocy už dohlédli na to, aby nikdo neměl sklony k násilí, nebyl rozzlobený či nešťastný - alespoň ne na dlouho. Mnozí lidé měli jen velmi mlhavé tušení, že tomu kdysi bylo úplně jinak a že ARM, technologická policie SN, tento stav uměle udržuje a dbá na to, aby zavedený status quo nenarušily žádné revoluční změny.
Lawrence Halloran měl zvláštní schopnosti, ale zdálo se, že mu jsou úplně k ničemu. Poprvé svůj talent použil nanejvýš nečestným způsobem, když se o velké přestávce objevil jako ředitel své soukromé střední školy Tichý háj přímo uprostřed školního dvora, a navíc takřikajíc v Adamově rouše. Ředitel jen o vlásek unikl odvolání z funkce. Místo i reputaci mu zachráni-lo jen naprosto neprůstřelné alibi, protože právě v té době se-děl s pěti dalšími učiteli na poradě na opačné straně kampusu. Halloranovo tajemství zůstalo neodhaleno. Ale Halloran se naučil důležitou věc - bláznivé využívání jeho talentu může mít vážné následky. Byl vychován tak, že po sebemenším projevu agresivity trpěl silným pocitem viny. Děti, které se na dvoře o přestávce perou, jsou nemocné a potřebují léčbu.
Lidská společnost se příliš neliší od mraveniště. Na konci Dlouhého míru by do něj stačilo z neočekávaného směru strčit klacek a nastalo by pravé peklo. A běda narušiteli, kdyby zů-stal poblíž dost dlouho na to, aby mravenci stačili vylézt po klacku nahoru.
To, že Halloran svou schopnost neprojevil už jako dítě - vlast-ně až do svých šestnácti let - byl svým způsobem zázrak. Jeho nadání nepochybně existovalo v nějaké podobě už tehdy, ale zůstávalo skryto ještě pět let po prvních záchvěvech puberty.
Nejdříve jej jeho úžasné nadání nadchlo. Po fiasku s ředitelem následovalo několik bizarnějších, byť ne tak bláznivých před-stavení (dinosaurus procházející se v noci po chodníku, Kris-tus v sakristii) a celý řetěz milostných úspěchů, která všem okolo připadala nepochopitelná. Pak však Halloran zažil něco, co se téměř podobalo obrácení na víru. Uvědomil si, že nemůže svůj talent využívat, aniž by tím ničil sám sebe a lidi ve svém okolí. Hodil se jedině k ovládání a klamu.
Pohřbil ho. Studoval hudbu. Specializoval se na Haydna. Ve svých snech se Haydnem stával. Bylo to lepší než být sám sebou.
Když se ráno probudil, byl z něj opět pouhý Lawrence Hallo-ran mladší, věčný student s trochu chraplavým hlasem a vyso-ce vyvinutou intuicí (nedokázal svému podvědomí zabránit v tom, aby se dopouštělo jistých drobných loupežných nájez-dů). A také někdo, kdo byl svými spolužáky obecně považován za osobu, které je lépe se vyhnout. Jeho jediným skuteč-ným přítelem byla jeho kočka. Věděl, že ho miluje, protože ji krmí. Kočky nejsou ani altruistické ani pokrytecké a nikdo od nich nečeká, že se budou chovat ušlechtile. Kdyby nemohl být Haydnem, byl by se radši stal kočkou.
Halloran nesnášel své postavení ve společnosti. Kdyby jen všichni okolo věděli jak jsem ušlechtilý. Měl nadání, jehož mohl využít k tomu aby ostatní zotročil a díky tomu, že je potlačil, se z něj stal iritující bastard, což podle něj byla skutečně šlechetná oběť.
A oni mě za to nenávidí, uvědomil si. Ani já je zrovna nemilu-ju. Mají štěstí, že jsem altruista.
Pak přišla válka s nájezdníky zpoza hranic lidského prostoru. Byli to Kzintové: kočkám podobní mimozemšťané, masožravci a agresivní imperialisté. Lidská společnost se opět ocitla vzhů-ru nohama, přestože tento proces se jevil jako rychlý pouze z historického hlediska. Osm let po začátku války už bylo Halloranovi z jeho přetvářky nanic.
Navzdory svému úsudku se přihlásil do Vesmírných ozbrojených sil SN, zkráceně VOSSN. Takřka okamžitě byl vybrán a cvičen pro takovou příležitost, jakou by bylo zajetí kzintské lodě. V průběhu druhého kzitského útoku proti Sluneční

soustavě se křižník Válečná kořist dostal do palby upraveného startovacího laseru, který jej roz-řezal na několik částí, a padl do lidských rukou.
V této pro lidi nejzoufalejší hodině ani Halloran sám, ani ni-kdo z jeho nadřízených důstojníků nepovažoval jeho život za nějak zvlášť hodnotný sám o sobě. Účel světí prostředky…
A co na tom, že Halloranovo podvědomí to vidělo jinak?
Halloran věděl, že se dokáže ovládat. Copak nepotlačil tu nej-horší část svého nadání? Copak nenechal holky, aby mu lily pití na hlavu?
Halloranovou prací se stalo studium Kzintů. Aby se mohl stát jedním z nich a to s takovou přesvědčivostí, že by oklamal i jiného Kzinta. Když dokázal přesvědčit lidi o tom, že je dino-saurus -což bylo zjevně nemožné- proč by koneckonců ne-mohl vsugerovat mimozemšťanům, že vidí to, co očekávají? První Halloranova zkouška byla prostá a jednoduchá. Hallo-ran vešel do místnosti, kde doktoři bojovali ze všech sil, aby udrželi při životě dva rozsekané Kzinty z Válečně kořisti. Byla to dokonale izolovaná cela, ozářená ledově modrým světlem. Přistoupil k plovoucímu lůžku obklopenému spletí drátů, hadi-ček a trubic. Schoulený pod přístroji ležel Kzint, kterého jeho společníci znali jako Telepata, a poslední hodiny svého života prospával nadopovaný drogami šitými na míru jeho fyziologii.
Telepati byli tou nejopovrhovanější, ale zároveň i oceňova-nou sortou Kzintů - protože podobně jako Halloran sloužili jako čtenáři myšlenek. Pro Kzinta byla jakákoliv závislost nesnesitelně zahanbující - představovala nedostatek kázně a soustředěnosti a také podřízení se žádostem těla, jehož teri-toriální pudy určovaly tak velikou část neměnných kzintských společenských pravidel. Být závislý znamená ovládat se ješ-tě méně, než je u Kzintů obvyklé, a to už skutečně zavání katastrofou. A právě závislost na drogách dělá telepata tím, čím je.
Tento Kzint by nevypadal příliš dobře ani ve vrcholné kondi-ci, navzdory svým dvěma stům dvaceti centimetrům výšky a postavě gorilího samce. Teď však byl celý scvrklý a zubože-ný, zpod vypelichané srsti mu zřetelně vystupovala žebra, paže měl už jen kost a kůži, rty mu odstávaly od zažloutlých zubů a dásně nepříjemné páchly.
Telepat nedostal dávku své drogy už celé týdny. Do jaké míry tato skutečnost spolu s účinkem anestetik otupila jeho schopnosti, nedokázal nikdo říci, ale lidé byli pro úspěch Halloranovy mise ochotni podstoupit všech-na rizika. Když jej zajali, měl na sobě Kzint kožený opasek se zásobou své drogy. Jestli mu bude nyní podána, umožní mu, s jistým úsilím, aby sáhl do cizí mysli…
Halloran-Kzint musel složit svou zkoušku.
Pokývnutím dal doktorům znamení a ti začali zpoza jedno-směrného zrcadla upravovat koncentraci chemikálií v Telepa-tově krevním oběhu. Přidali i jistou dávku kzintské drogy. Mo-nitorovací zařízení jemně, skoro soucitně zapípalo a dalo tím signál, že se Kzint brzy probudí a začne trpět bolestí. Kzint otevřel oči, otočil hlavu a překvapeně hleděl na Hallorana-Kzinta. Umírající telepat mistrně skrýval svou bolest.
„Byl jsem navrácen?“ řekl oním prskáním, syčením a vrčením, které jeho rasa nazývala jazykem Hrdinů.
„Byl jsi navrácen,“ odpověděl Halloran-Kzint.
„Jsem příliš cenný, než abych byl usmrcen?“ zeptal se Kzint smutně.
„Zemřeš už brzy,“ odvětil Halloran-Kzint, který vycítil, že ho tím potěší.
„Zvířata… požírači rostlin. Měl jsem noční můry, sny, v nichž mě pronásledovali býložravci. Ta hanba. A žádné maso - nebo jen studené a zahnivající…“
„Jsi stále schopen?“ otázal se Halloran-Kzint. O struktuře kzintské společnosti se od relativně nezraněného vězně označova-ného jako Opravář zbraní dozvěděl už dost na to, aby věděl, že kdyby přišel o své schopnosti, ztratil by Telepat veškeré po-stavení. Právě Opravář byl tím Kzintem, jehož osobnost měl představovat. „Ukaž mi, že jsi stále schopen.“
Kzint se uzavřel před zbloudilými emocemi z lidských myslí. Ale teď zavřel oči a sevřel své černé, kožnaté ruce v pěst. S nesmírným úsilím se vztáhl a dotkl se Halloranových myšle-nek. Telepatovy oči se rozšířily natolik, že byly zřetelně vidět zahleněné kruhy kolem zornic. Uši se mu stáhly do malých ulit pod srstí. Pak vydal příšerný výkřik jako trpící jaguár. Navzdo-ry všem poutům sebou házel tak silně, až si přerušil vnitřní spojení, která ho udržovala při životě. Kolem plovoucí postele se rozlila oranžovočervená kaluž krve a monitorovací zařízení začalo vydávat pomalé pohřební pípání.
Halloran opustil celu. Venku na něj čekal plukovník Buford Early. Jeho velící důstojník jako obvykle vyzařoval auru silné a nedobrovolné trpělivosti.
„Jen menší problém,“ řekl Halloran, jímž to otřáslo víc, než si přál, aby plukovník věděl.
„Menší?“
„Telepat je mrtev. Spatřil mé myšlenky.“
„Myslel si, že jste Kzint?“ „Ano. Kdyby si myslel, že jsem člověk, nepokoušel by se mě přečíst.“
„Co se stalo?“
„Zešílel z toho,“ odpověděl Halloran. „Ale už tak to měl dost nahnuté… Já jsem ho jenom popostrčil.“
„Jak jste to udělal?“ zeptal se plukovník Early a svraštil nevě-řícně obočí.
„Měl jsem k obědu salát,“ odpověděl Halloran.
Halloran měl dost rozumu na to, aby nebudil Kzinta, který právě zažívá noční můru. Opravář zbraní se už čtyřikrát po sobě klidně nevyspal a nebylo divu, když si Halloran na zajatci hodi-nu co hodinu ověřoval nějakou hypotézu.
Místnost, ve které Kzint spal, byla dost prostorná, pět metrů po stranách a tři metry na výšku, stěny natřené uklidňujícím odstínem zelené. Vzduch byl teplý a suchý. Halloran už měl po dlouhých hodinách a dnech vysedávání u nešťastného Kzinta rty celé rozpraskané.
Přemýšlet o Kzintovi jako o nešťastném stvoření bylo obtíž-né. Opravář zbraní byl vrchním zbrojním inženýrem a důstojní-kem pro cizí technologie na palubě invazního křižníku Válečná kořist. Dokonce i během války, kdy byly souboje zakázány, vyžadovala taková pozice velikou sílu a vytrvalost, protože po takovém postu toužilo mnoho

Kzintů.
Válečná kořist plnila úkol s cílem vysondovat lidská obran-ná postavení uvnitř ekliptiky. Co se toho týče, byla její mise úspěšná. Křižník před třemi týdny vyřadila z provozu palba z upraveného pohonného laseru na vnějším okraji asteroido-vého pásu a navzdory všem očekáváním se lidem podařilo za-jmout nejen Opraváře zbraní, ale spolu s ním i další dva Kzinty. Ti utrpěli těžká zranění, jednoho z nich téměř přeřízl napůl kus zkrouceného plátu ze stěny kajuty. Tentýž plát uvěznil Opravá-ře zbraní v rohu místnosti, kde se nacházel funkční ventil klima-tizace, jenž Kzintovi poskytl zásobu vzduchu na sedm hodin. Za šest a půl hodiny Opravář zbraní omdlel. Ven ho vystříhala lidská průzkumná četa…
A pak ho převezli na Ceres, největší asteroid, kde ho strčili do jedné klece s Halloranem. Opraváři zbraní se v jeho jasnějších chvílích Halloran jevil jako mimořádně neohrabaný a sociálně retardovaný Kzint. Ale Halloran byl kluk z Kalifornie, rodem i výchovou, a absolvent renomované hudební školy patřící k UCLA. Halloran jako Kzint vůbec nevypadal, pokud nechtěl.
Před čtyřmi lety, aby si dokázal, že jeho život není úplně ne-smyslný, trávil všechen čas tím, že se učil rozeznávat jednu Haydnovu klavírní sonátu (či smyčcové kvarteto) od druhé, což sice nebyl úkol nijak šíleně vzrušující, ale zato poklidný a naplňující. Získal k Haydnovi velký obdiv. Velkou bohatost a jemnou vynalézavost hudby tohoto skladatele osmnáctého století si zamiloval.
Blátošlapové připoutaní k hroudě vnímali válku na horním konci gravitační studny Sluneční soustavy se všemi těmi floti-lami manévrujícími po celé měsíce a roky jako vzdálenou a vel-mi mlhavou hrozbu. Halloran si stěží dokázal ujasnit, jak se má stavět ke své vlastní existenci, tím méně pak k problematice přežití lidské rasy jako takové. Haydn mu úplně stačil. Sláva mu nic neříkala. Stejně by ho nikdo neocenil.
Halloranovi rodiče a jejich otcové a matky znali Zemi po dvě a půl století j ako svět míru a relativní prosperity. Kdyby kdoko-liv z nich toužil po slávě a vzrušení, mohl se přihlásit jako dob-rovolník na celá desetiletí trvající cestu pomalou lodí k novým koloniím. Žádný z nich tak neučinil.
Rodinná tradice Halloranů upřednostňovala pečlivé studi-um, vyhýbání se nebezpečí a život prožitý v produktivním míru. Tato tradice zatím umožnila jeho dědovi prožít dlouhý a plodný život v délce sto padesáti let a možná ještě celé století navíc. Jeho otec, Lawrence Halloran starší, si vydělal spoustu peněz organizováním distribuce zboží, což byl vynikající tah do zane-dbávaného odvětví, které nebylo tak přeplněné jako usměrňo-vání toku informací. Lawrence Halloran mladší po smrti své matky při zemětřesení na Aljašce přecházel ze školy na školu, sliboval si, že bude věčným studentem, střídal jeden obor za druhým a snažil se zašít…
A pak mír skončil. Dali o sobě vědět Kzintové - což sice nebyli první návštěvníci zpoza hranic Sluneční soustavy, ale zato nepochybně ti nejagresivnější. Přítomnost Kzintů se rov-ná dobyvačné válce. Stovky tisíc kzintských válečníků slouží-cích svému Patriarchátu spatřovali v Zemi a ostatních lidských světech příležitost k pokroku, spoustě samic, vyššímu společenskému postavení a doživotním výnosným funkcím, o něž nebudou muset s nikým soupeřit.
Lidé byli vtaženi do války prakticky bez jakýchkoliv zbraní jako takových. Na svou obranu neměli nic než velkou planetu a na asteroidech umístěné lasery, jimiž poháněli své hvězdné lodě. Tyto technologie, z nichž některé speciálně pro válečné potřeby upravili asteroiďané a inženýři ze SN, představovaly jedinou naději pro ohrožené lidstvo…
A také zde byla jistá pravděpodobnost - zatím ještě neověře-ná - že lidé jsou od narození chytřejší než Kzintové, nebo při-nejmenším odměřenější a zdrženlivější. Lidský jaderný pohon byl nesporně účinnější - ale Kzintové zase měli gravitační polarizéry ne nepodobné tomu, jaký se našel na pakské lodi pilo-tované Jackem Brennanem, a jenž lidé nikdy nepochopili. Brennanův polarizér stále fungoval, ale nikdo nevěděl, jak jej řídit - či postavit další jemu podobný. Postupně si vědci a velitelé VOSSN začali uvědomovat, že narozdíl od naprostého zničení by jim zajetí kzintské lodi mohlo poskytnout nedocenitelné zna-losti o těchto pokročilejších technologiích.
Gravitační polarizéry kzintským lodím umožňovaly cestovat osmi desetinami rychlosti světla s rychlou akcelerací a umělou gravitací k tomu… Kzintové supervýkonný jaderný pohon ve skutečnosti vůbec nepotřebovali.
Halloran trpělivě čekal, až se Opravář zbraní probudí. Uběhla hodina. Procvičoval si osobnost, jež dával dohromady, a vylaďoval obraz, který pro Kzinta představoval. Také pečlivě zkou-mal, už nejméně posté, černé skvrny na srsti na Kzintové čeni-chu a na zádech, jež kontrastovaly s jeho nahnědlým červeným podkladem. Na uších měl Kzint vytetovány složité obrazce, které, jak se Halloran dozvěděl, symbolizovaly rozdrcené kosti nepřátel Kzintů. Tak se Kzintové navzájem poznávali, tedy kro-mě pachu a hlavních fyzických rysů. Neznalost a neschopnost projekce tvarů skvrn v obličejové srsti a ušního tetování by měla za následek jisté odhalení a smrt. Pach dodá s pomocí vizuálních znaků mysl samotných Kzintů. Jejich čich nebyl tak citlivý jako psí, i když stále mnohem citlivější než lidský.
Další hodina a Halloran pocítil záchvěv netrpělivosti. O Kzintech se předpokládalo, že spí lehkým a krátkodobým spánkem. Zdálo se, že se Opravář zbraní odebral ke svým bojovným před-kům. Stěží dýchal.
Konečně se zajatec pohnul a otevřel oči. Strnulé mžourací membrány se rozestoupily a odhalily veliké, nádherně zlaté oči s nachově lemovanými panenkami, svou kulatostí překvapivě podobné lidským. Tupá klínovitá morda Opraváře zbraní znehybněla v bezvýrazné grimase jako pokaždé, když spatřil Hallorana-Kzinta, stojícího na protější straně cely a poklepávající-ho si prstem na loket. Dostatečná vzdálenost od zajatce byla nevyhnutelná, přestože jej "držela" imaginární pouta, která mu Halloran vsugeroval. Kzint před útokem nikdy předem nevaruje a Opravář zbraní byl poslední dobou tlačen do emočně ex-trémních poloh.
Kzint stáhl uši vzad ve výrazu zuřivého utrpení. „Nespáchal jsem nic, čím bych si zasloužil takové zacházení," zavrčel. Věřil tomu, že je držen na vlajkové lodi kzintské flotily. Kdyby byl Halloran skutečným Kzintem, určitě by dal přednost lidskému zajetí před kzintským vězením. Nemůžu říct, že bych měl toho kočičáka rád, pomyslel si a ucítil záchvěv pocitu viny, který okamžitě potlačil. Ale to se mu musí nechat, je skoro tak tvrdý, jak si o sobě myslí.
„To musí zvážit vaši nadřízení," řekl Halloran-Kzint. „Jste po-dezřelý ze zbabělého chování. Dovolil jste, aby byl invazní

křižník vyřazen a zajat lidmi…“
„Já nejsem Kufca-kapitán! Nemohu nést odpovědnost za ne-schopnost svého velitele.“ Opravář zbraní se vztyčil do své plné výšky dvou set dvaceti centimetrů - na Kzinta byl poměr-ně malý - a napřel se proti imaginárním poutům. Svaly pod hladkou srstí jeho končetin a hrudi byly stále hrozivé, navzdo-ry ztrátě hmotnosti, kterou po týdnech zajetí utrpěl. „To je zvrh-lost! Proč mi tohle děláte?“
„Řekněte nám, co se přesně stalo, krok za krokem, a jak jste umožnili těm zvířatům - těm listožroutům - aby se zmocnili Válečné kořisti.“
Opravář zbraní zvadl ve zjevném gestu zoufalství. „Už jsem vám to řekl. Znovu a znovu.“
Halloran-Kzint na sobě nedal znát žádné známky soucitu. Opra-vář zbraní si dřepl na podlahu, ztěžka polkl a švihaje růžovým krysím ocasem začal znovu vyprávět svůj příběh. Halloran opět využil dobře známé litanie jako maskování pro sondu do Kzintových myšlenek.
Jestli se měl Halloran stát Kzintem a také jako Kzint po celé dny myslet, musel si všechno přesně ujasnit. Jeho iluze musela být naprosto precizní. Sebemenší chyba ho mohla okamžitě stát život.
Kzintové, na rozdíl od VOSSN, nebrali zajatce, pokud je nepo-třebovali pro zpravodajské či kulinářské účely.
Opravář zbraní dokončil svůj příběh. Halloran se stáhl pryč z jeho mysli.
„Pokud jsem se zneuctil, tak mi alespoň dovolte zemřít,“ řekl měkce Opravář zbraní.
Tak tohle přání se ti vyplní, to ti můžu zaručit, pomyslel si Halloran. Tak či onak, tento Kzint bude brzy mrtev. Jejich rasa nedokáže v zajetí přežít dlouho.
Halloran vyšel z cely a v předpokoji se střetl se třemi muži a dvěma ženami. Dva muži na sobě měli novou - sotva deset let starou - uniformu Vesmírných ozbrojených sil SN. Třetí muž byl asteroiďan, vědec studující cizí kultury, a jako jediný z celé skupiny skutečně pocházel z Ceresu. Oblečen byl do špinavé-ho světle oranžového laboratorního pláště. Žádnou z obou žen Halloran nikdy dřív neviděl. Byly to rovněž asteroiďanky, i když jejich typické opálení už vybledlo. Všichni tři měli na hlavě široký asteroiďanský chochol. Vyšší z nich podala Halloranovi ruku a představila se.
„Jsem Kelly Ysyvryová,“ řekla. „Nesnažte se přijít na to, jak se to píše.“
„Y-S- Y- V-R- Y-O-V-Á,“ řekl Halloran a demonstroval tak své sklony k chlubení, které mu tak často ztěžovaly společenský kontakt.
„Správně,“ řekla Kelly, aniž hnula brvou. „Tohle,“ pokývla směrem ke své společnici, „je Henrietta Olsenová.“
Plukovník Buford Early, nejmenší a také nejsvalnatější ze všech tří mužů, při představování netrpělivě pokyvoval hla-vou. Pocházel ze Země, pleť měl černou jako uhel a byl mno-hem starší, než vypadal. Před válkou dělal něco přísně tajného pro ARM. Early před čtyřmi lety Hallorana naverboval, pečlivě jej vycvičil, přičemž prokázal pozoruhodnou trpělivost vůči jeho zvláštnostem.
„Kdy budete připraven?“ zeptal se Hallorana.
„Připraven k čemu?“ otázal se Halloran.
„K průniku.“
Halloran, který plukovníka pochopil naprosto přesně, přejel přítomné ženy čtveráckým pohledem.
„Jsem zmaten,“ řekl s úsměvem.
„On tím chce říct to,“ ozvala se Ysyvryová, „že jsme všichni už dost netrpěliví a že jste to vy, kdo celou misi pořád jenom zdržuje.“
„A ona je tu jako co?“ zeptal se Halloran Earlyho.
„My jsme píst ve vaší injekční stříkačce,“ odpověděla Henriet-ta Olsenová. „Jsme piloti z Pásu. Absolvujeme zvláštní výcvik v kzintské lodi.“
„Těší mě, že vás poznávám,“ řekl Halloran. Otočil se k poklo-pu do přechodové komory před celou. „Opravář zbraní zemře v průběhu týdne. Já už se od něj víc nedozvím. Takže… jsem připraven na zkoušku.“
Early na něj vytřeštil oči. Halloran věděl, že plukovník, který dnes projevil už tolik netrpělivosti, potlačuje nutkání položit mu otázku: Jste si jist? Jak víte, ze Opravář zbraní zemře?“ zeptal se černoch.
Halloranovi ztuhl úsměv ve tváři. Nesnášel, když ho někdo vyzýval. „Protože kdybych byl jím, a část mě jím je, už bych dosáhl hranice svých možností.“
„Nebyl to lehký úkol,“ komentoval to vědec.
„Snazší pro nás než pro Opraváře zbraní,“ opáčil Halloran a vnitřně se ušklíbl, když viděl, jak se vědec zachvěl.
Bylo s tím samozřejmě spojeno spoustu problémů. Halloran nikdy nebude silný jako Kzint a pokud dojde k boji, velmi rych-le prohraje…
Než se Halloran ocitne mezi Kzinty a bude se za Kzinta sám považovat, bude se muset pečlivě přeprogramovat, aby se těmto nebezpečným situacím vyhýbal, držel se při zemi a smířil se se svým postavením, ať už bude jakékoliv. To nebude snadné. Vy-soce postavený Kzint má sluhy, syny a nohsledy, aby se vypoř-dal s výzvami o společenský status. Mnoho ze svých nohsledů si vybírá právě kvůli kombinaci snížené inteligence a skvělých reflexů. Důstojníka s oficiálně uznanou hodností není možné vy-zvat, dokud se nachází na palubě válečné lodi. Tresty za pokus o porušení tohoto zákona zahrnovaly oslepení, kastraci a popravu všech potomků - to všechno Kzintové považují za horší osud než pouhou smrt. Bezejmenní vojáci se mohou vyzývat na sou-boj dle libosti, pokud jim to nadřízený dovolí… a Halloran-Kzint se ocitne mimo strukturu hodností a bez ochránce.
Až se Opravář-Halloran vrátí ke kzintské flotile, najde pravdě-podobně všechna vhodná místa na své nové lodi obsazená. Aby si znovu získal bývalé postavení a zachoval si tvář, nebu-de se s tím moci jednoduše smířit a chovat se poslušně. Na-štěstí pro získání společenského postavení existují i další způ-soby mimo otevřený boj.
Hierarchie kzintské společnosti je pečlivě vyvážená, i když do jaké míry, to možná netušili ani Kzintové sami. Halloran mohl pustit své mentální schopnosti ze řetězu a nikdo by ho z ničeho nepodezíral, snad jen z neskutečně drzé

ctižádostivosti.
Věděl, že na dosažení všech svých cílů má necelých tři sta hodin. Pouhých dvanáct dní. Tou dobou už bude jeho tělo fyzicky vyřízené. Špatná strava, skládající se pouze z masa a syrového k tomu, byla sice stravitelná, ale poskytovala jen minimální naději na přísun vitamínů, které člověk potřebuje a kzintský způsob života nevytváří. K tomu všemu psychický stres a neustálé spoléhání na štěstí.
Nečekal, že se vrátí.
Halloran doufal, že jeho smrt vynese zajetí či zničení alespoň jedné kzintské lodi.
Naděje na takové vítězství, jakkoliv zanedbatelné se v cel-kovém strategickém obrazu války jevilo, jistě zajeden lidský život stála, a za jeho život zcela určitě.
Pravda byla taková, že sám Halloran se považoval za napros-tého budižkničemu, který nikomu v dlouhodobé perspektivě k ničemu není, za ubohého diletanta s nevšedním nadáním, jež vnímal spíše jako nevýhodu než nějakou výhru.
Sebeobětováním by získal jakési zvláštní uspokojení. Vidíte, nejsem tak špatný.
Z nouze ctnost.
A bylo v tom i něco hlubšího: možnost stát se skutečným Kzintem. Kzint mohl být vším, co se Halloran musel naučit potlačovat, a nikdy by se kvůli tomu necítil provinile. Dominantní. Agresivní. Ctižádostivý.
Kzintové si směli užívat legrace.
Odeslal krátké rozloučení svým přátelům a příbuzným žijícím na Zemi, kterou Kzintové zatím nenapadli. Se svým otcem, je-muž bylo právě sto dvacet let, se rozloučit mohl, ale jeho děde-ček, jeden z předních sběratelů děl a pamětihodností Normana Rockwella, nebyl k zastižení. Svého otce rád neměl, ale respektoval ho. Dědečka miloval, ale vůči jeho sentimentální vášni cítil jistý druh opovržení.
Dědečkův záznamník nevěděl, kde se nejstarší žijící Halloran právě nachází. To v něm probudilo ostrý záškub zklamání, proti němuž rychle vztyčil štít lhostejnosti. Na krátký okamžik se vynořil velmi mladý Lawrence - Larry - a chtěl, zoufale potře-boval, vidět svého dědečka. A pro tento druh aktivní podosobnosti právě neměl dost místa, ne v situaci, kdy větší část jeho mysli zabíral Opravář zbraní. Nebo si to alespoň říkal, když topil své zklamání asi tak, jako by starý farmář topil pytel nech-těných koťat.
S otcem se Halloran sešel na rodinném statku v Arcossanti 2 v Arizoně. Vypadal stěží na padesát a žil se svou pátou ženou, která sice byla starší než Halloran, ale asi jen o pět či deset let. Obloha měla nad obzorem úžasnou barvu drozdího vejce a nad hlavou vypadala jako tesaná z kamene. V okruhu deseti kilo-metrů se prostírala zelená poušť protkaná sítí zavlažovacích kanálů a malých jezírek určených k rekreaci. Arcosanti 2 se pyšnila svou ekologickou rovnováhou, ale ve skutečnosti si město zabralo široký pás arizonské pouště a přeměnilo jej v něco zcela odlišného, v místo, kde by se skákavé ještěrky a kukačky kohoutí brzy zbláznily nebo pomřely. Halloran se zde, pod širo-kým otevřeným sloupovím dva kilometry nad hladinou moře, cítil stejně tak nepatřičně. Podzimní chlad zaháněly infračervené teplomety.
„Hlásím se jako dobrovolník na pomalou loď," oznámil Hallo-ran svému otci.
„Myslela jsem, že jejich vysílání teď přerušili," řekla Růžový kvítek, nová manželka a velmi přitažlivá blondýna s orientálními rysy. „Chci říct, že jsou dost drahé a stejně by je dostali ti… ehm, mimozemšťané." Tvářila se lehce zahanbeně. Dokonce i po téměř deseti letech měla slova jako válka a nepřítel pro většinu pozemšťanů nádech obscénnosti.
„Jedna odlétá za pár týdnů, jde o soukromý podnik. Nebude v žádných zprávách. Má tichou podporu vlády; jestli přežije-me, vyšlou další." „To mi k mému synovi nepasuje," nadhodil Halloran starší.
„Když jsem se snažil prosadit, řekl jsi mi, že je to špatné. Když jsem toho nechal, pohrdal jsi mnou. Vřelé díky, otče."
„Já si myslím, že je to nádherné," řekla Růžový kvítek. „Ať už to pro něj typické je nebo není."
„Je to způsob, jak se vymanit z rodinného vlivu," řekl Hallo-ran mladší s jemným úsměvem.
„Tohle mi mého syna připomíná mnohem víc. I když podstat-ně větší dojem by na mě udělalo, kdybys udělal něco, čím bys pomohl svým vlastním lidem…"
„Kolonizace," skočil mu do řeči Halloran mladší a nechal to slovo vyznít.
„Trochu bezprostřednějším způsobem," dokončil Halloran starší.
„Nemůžeme schovávat všechna svá vejce v jednom košíku," pokračoval jeho syn, pobaven tím, že obhajuje případ, který popřel vlastními skutky. Tak mu to řekni.
To ale nebylo možné. Halloran mladší znal svého otce až příliš dobře. Schopný podnikatel, ale tajemství nikdy udržet nedoká-zal. Popravdě, jeho otec byl navzdory svému agresivnímu vy-stupování pro svět války a disciplíny uzpůsoben pokud mož-no ještě méně než jeho syn.
„To není to, co děláš," řekl Halloran starší. Růžový kvítek stála opodál a od tohoto okamžiku se do ničeho moudře ne-pletla.
„To je to, co říkám, že dělám."
Jeho otec mu věnoval zvláštní pohled a Halloran mladší na krátký okamžik ucítil záchvěv kamarádství a pocit sdíleného tajemství. On to v sobě má taky, nebo ne? Ví to. Ne vědomě, ale…
Je hrdý.
Navzdory tomu, co od setkání na rozloučenou očekával, opouštěl Halloran mladší Arcosanti 2, svého otce a Růžový kvítek s pocitem, že možná ztrácí více věci než kdy tušil a že se má ještě hodně co učit o věcech, které jsou mu nejbližší. Odešel s dobrým pocitem. Bylo to snad poprvé za nejméně deset let, co se s otcem roz-cházel s pozitivními pocity.
Už dávno neměl žádné blízké přátele či milenky, se kterými by se musel loučit. Těchto společenských závazků se zbavil bě-hem uplynulých pěti let. Bylo těžké mít přátele, kteří vám nedo-káží lhát, a vůči ženám měl stále pocit viny. Jak si

mohl být jist, že je podvědomě nezmanipuloval? S tímto vědomím se vrátil na kosmodrom a nasedl na raketoplán na oběžnou dráhu. Zno-vu se mu vrátil nezbytný pocit odloučenosti. Už dlouho člověk-kem nezůstane. Vše pro něj bude mnohem snazší, když bude mít co možná nejméně věcí, jejichž ztráta by ho mrzela.
Průnik. Kzintský křižník poháněl na cestě gravitační studnou slunce konvertor hmoty NEO, protože jeho gravitační polarizér kzintská posádka zničila, aby se nedostal do rukou lidem. Při-bližuje se k oběžné dráze Venuše, kde ho obě pilotky navedou k nejasné hranici asteroidového pole, načež ho nechají bez-vládně plout prostorem, když předtím vrátí mrtvá těla Telepata a toho druhého neznámého Kzinta na místa, kde by byli zemře-li. Asteroiďané se vrátí domů v malém nákladním člunu. Hallo-ran si vezme ještě menší záchranný člun z Válečné kořisti a poletí směrem ke kzintské flotile. Možná ho vyzvednou a mož-ná že ne. To bude záležet na tom, jak moc budou kzintští straté-gové žíznit po informacích o ztrátě křižníku.
Flotila se může a také nemusí nacházet v dobré pozici; může se právě chystat k dalšímu celoročnímu útoku na Saturnovy měsíce na protější straně Slunce, nebo se může přesouvat do nitra soustavy, aby zahájila drtivý úder proti Zemi. Díky svým gravitačním polarizérům byla kzintská plavidla rychlejší než lodě lidí a také o hodně obratnější.
Také tam mohla být víc nezjedná flotila. Stísněný prostor malého nákladního člunu neposkytoval žád-nému ze svých tří pasažérů mnoho soukromí. Vyvažovali to tím, že spolu mluvili jen velmi zřídka. Ke konci týdne začínal Halloran dostávat depresi a další týden mu trvalo, než se přece jen obrátil na své společníky.
Zatímco se Henrietta Olsenová utápěla ve čtení, pokud se právě nestarala o počítače, Kelly Ysyvryová očividně trávila většinu času nicneděláním. Oči měla otevřené, mrkla každých pár vteřin a celé hodiny v kuse hleděla do stěny kajuty.
To Hallorana deprimovalo ještě víc. Byli všichni asteroiďané tak dovnitř obrácení lidé? Pakliže ano, proč se jej Bůh rozhodl na dobu posledních pár týdnů, které stráví jako člověk, umístit právě do jejich společnosti?
Nakonec se přece jen obrátil na Olsenovou s něčím závažněj-ším než jen několika zdvořilostními frázemi, kterými občas pře-rušil dlouhé ticho. Kzint by takové starosti neměl, pomyslel si. Kzintské samice mají podřadnou inteligenci, jsou to dementní tvorové neschopní řeči. To by mělo své výhody, pomyslel si na půl v žertu.
Ženy jej děsily. Věděl až příliš dobře, co si o něm myslí.
„Domnívám se, že nedostatek konverzace je jedním ze způso-bů, jak si zachovat duševní zdraví," řekl.
Olsenová zvedla oči od stránkového projektoru a zamrkala. „Blátošlapové mluví pořád?"
„Ne," připustil Halloran. „Ale mluví."
„Mluvíme," řekla na to Olsenová a vrátila se ke čtení. „Když chceme nebo potřebujeme."
„Já potřebuji," přiznal Halloran.
Olsenová odložila knihu. S perverzním pocitem viny se jí ze-ptal, co to čte.
„Montagu, Muž, který nikdy nebyl" odpověděla.
„O čem to je?"
„Je to z dávné historie," řekla. „Zakázaná věc. Dvacáté stole-tí. Ze druhé světové války - víte o tom něco?"
„Jsem vzdělaný," odpověděl. Do té míry, do jaké se tak zvrácené předměty vůbec vyučovaly. Tichý háj byla pokroková škola. „Spojenci oblékli mrtvolu do jedné ze svých uniforem a dali jí tašku s dokumenty obsahujícími falešné informace. Pak ji vy-hodili v místě, kde ji lidé z Osy mohli najít."
Halloran chvíli civěl. Pak řekl: „To zní dost morbidně."
„Pochybuji, že to té mrtvole nějak vadilo."
„A ta mrtvola jsem já?"
Olsenová se zašklebila. „Tomuto profilu vy vůbec neodpoví-dáte. Vy nejste Muž, který nikdy nebyl. Vy jste jedním z vojáků, kteří byli vyškoleni, aby ovládali řeči nepřátel, a potom vysaze-ni za nepřátelskými liniemi, aby tam rozpoutali pravé peklo."
„Proč se zajímáte o druhou světovou válku?"
„Odpovídá naší době. Tahle věc se ještě nedávno považovala za pornografii - nebo jak by se nazvala literatura popisující násilí a ničení - a kdyby vás s tím chytili, poslali by vás k psychikovi. Teď se to dá sehnat všude. Úprava lidské psychiky. A přesto je pomyšlení na…" Zatřásla hlavou. „Zabíjení. Dokonce i uvažo-vat jako jeden z nich - jsou tak odhodláni zabíjet…
Ysyvryová přerušila svou meditaci trojím rychlým mrknutím a obrátila se přímo tváří v tvář Halloranovi.
„Ještě před pár lety by se to, čím jste se stal, jevilo normální-mu člověku jako nepopsatelně odporné."
„A co dnes?"
„Je to nutnost," řekla Ysyvryová. Znovu to slovo. „Nejsme o nic lepší než vy. Teď jsou z nás ze všech vojáci. Zabijáci."
„Takže se příliš stydíme mluvit jeden na druhého?"
„Nevěděli jsme, že si chcete povídat," řekla Olsenová.
Po celý svůj život, jakkoliv se snažil umrtvit svou vnímavost, se nepřestával divit, jak mohou být druzí lidé - a zvláště ženy - tak nevědomí ohledně pocitů svých bližních. „Za měsíc budu pravděpodobně už mrtvý," řekl.
„Takže chcete soucit?" zeptala se Olsenová, třeštíc oči. „Muž, který se má stát Kzintem, touží po soucitu. Tak špatná techni-ka…"
„Zapomeňte na to," řekl Halloran a cítil, jak se mu převrací žaludek. „Hodně jsme se toho o vás dozvěděly," pokračovala Ysyvryová. „Co byste mohl udělat v okamžiku slabosti, jaké jste kdysi dělal potíže a jak jste zneužíval svých schopností, abyste si dělal z lidí blázny… Asteroiďané si cení důmyslu a nezávislos-ti, ale také si ceníme úcty. Prosté zdvořilosti."
Halloran cítil, jak se mu pod nohama otevírá hluboká propast. „Byl jsem ještě mladý, když jsem dělal tyhle věci." Oči se mu zalily slzami. „Vždyť já se dnes pro lidi obětuji, sakra, a vy se mnou zacházíte, jako bych byl jen psí lejno!"

„Jo," řekla Olsenová a odvrátila se. „Stejně nemáme blátošla-py v lásce a… taky si myslím, že jsme si na celou tu válku ještě nezvykly. Viděly jsme umírat přátele. Byly bychom nejradši, kdyby to všechno bylo už za námi. Dokonce i vy."
„Takže," řekla Ysyvryová a zhluboka se nadechla. „Povězte nám něco o sobě. Studoval jste hudbu, že?"
Ten náhlý zvrat ho zarazil. Utřel si oči do rukávu. „Ano. Sou-středil jsem se na Haydna."
„Zahrajte nám něco," navrhla Olsenová, sáhla do skryté při-hrádky v rohu a vytáhla přenosné klávesy, o kterých vůbec nevěděl, že na lodi jsou. „Haydn, Glenn Miller, Sting, cokoliv z klasiky."
Na krátký okamžik ho napadlo stát se Halloranem-Kzintem. Místo toho však sáhl po nástroji a prohlížel si jeho černé a bílé klávesy. Potom zahrál svou oblíbenou první část Sonáty číslo 40 v Es. Ysyvryová a Olsenová bedlivě naslouchaly. Sotva dohrál posledních pár tónů, zavřel Halloran oči a před-stavil si Haydnův portrét s bílou parukou a se vším všudy. Koutkem oka pohlédl na asteriďanské pilotky.
Ysyvryová se zachvěla a Olsenová tiše vypískla překvape-ním. Zdvihl prsty z nástroje a otočil se směrem k nim.
„Nechte toho," řekla Olsenová, na kterou to zjevně udělalo dojem.
Halloran zrušil iluzi.
„To bylo nádherné," řekla Ysyvryová.
„Jsem koneckonců člověk, i když blátošlap, nebo ne?" „Přinejmenším to vám musíme nechat," přikývla Olsenová.
„Můžete vypadat jako cokoliv se vám zlíbí?"
„Raději bych mluvil o hudbě," řekl Halloran a upravil nasta-vení musikompu tak, aby imitoval cembalo.
„Ještě nikdy jsme skutečného Kzinta neviděly zblízka," pro-hlásila Ysyvryová. Ve tváři se jí rozhostil výraz temného očeká-vání. „Tak do toho. Vyděste nás."
„Nejsem cvok."
„Takže alespoň tolik jsme si už ujasnili," odpověděla Olseno-vá. „Ale tak trochu vejtaha jste, nebo snad ne?"
„A taky umíte číst myšlenky," přidala se Ysyvryová.
Úmyslně se odvrátil od jejich myslí. Jak ušlechtilé.
„Dokonalý společník na dlouhé cesty," přisadila si Olsenová. „Můžete se stát čímkoliv a kýmkoliv se vám zachce." Teď už se na něj dívaly téměř chlípně. Halloran skoro litoval, že se do toho rozhovoru vůbec pouštěl. Nakolik v tom bylo pouhé škád-lení a nakolik - skutečná krutost?
Nebo, že by jen zkoušely jeho stabilitu před průnikem?
„Chtěly byste vidět Kzinta?" zeptal se tiše.
„Chtěly bychom vidět Opraváře zbraní," potvrdila Ysyvryo-vá. „Řekli nám, že si budete potřebovat svou iluzi vyzkoušet, než vypustíme váš záchranný člun."
„Je ještě trochu brzo - stále nám zbývá dvě stě hodin."
„Tím víc času máme na návrat, jestli se vám nepodaří nás přesvědčit," řekla Olsenová.
„To není jako klobouk, který si můžu jednoduše nasadit a zase sundat." Přejížděl pohledem z jedné na druhou a hledal sebe-menší náznak soucitu. Asteroiďané byli zdvořilí, individualističtí, ale ne právě sociálně nejzdatnější lidé. Nebylo divu, že jejich hlavním způsobem, jak přečkat dlouhé cesty, bylo mlče-ní. „Opraváře zbraní si nemohu obléci, aniž bych se jím nestal."
„Vy si nebudete vědom toho, že jste člověk?"
Halloran zavrtěl hlavou. „Takové rozdvojení si nemůžu dovo-lit. Budu mít spoustu jiných starostí."
„Takže Kzintové si budou myslet, že jste jedním z nich… a vy také?" „Já budu Opravářem zbraní natolik, nakolik jen dokážu," řekl Halloran.
„Tak potom jste horší než ti falešní vojáci ze druhé světové války," prohlásila suše Olsenová.
„Předveďte nám to," skočila své společnici do řeči Ysyvryová.
Halloran chvíli klepal prsty na okraji klávesnice. Mohl jim ukázat Hallorana-Kzinta, obecný typ Kzinta, který si sestavil z Opravářových vzpomínek. To by nebylo nijak těžké.
„Ne," řekl. „Naznačily jste, že na tom, co se chystám udělat, je něco špatného. A máte pravdu. Přihlásil jsem se k tomu jako dobrovolník jen proto, že jsme v zoufalé situaci. Ale není to žádná hra. Nejsem cvok a nebudu tady pořádat žádná předsta-vení pro párek znuděných a omezených asteroiďanek."
Zahrál serenádu z Hadnova smyčcového kvartetu opus 3 čís-lo.
Ysyvyrová se usmála: „Dobrá, pane Hallorane. Zdá se, že VOSSN zvolilo správně - ne že by měli příliš na výběr."
„Nepotřebuji ani váš respekt," řekl Halloran, sám překvapen tím, jak hluboce se jej to dotklo. A to jsem si myslel, že jsem se to přes to už dávno přenesl.
„Chce tím říct jen to," navázala Olsenová, „že nás požádali, abychom vás izolovaly a trochu vás potrápily. Abychom se přesvědčily, jestli jste opravdu takový vejtaha, jak vaše zázna-my naznačují."
„Fajn," řekl Halloran. „A teď se vrátíme k mlčení?"
„Ne," zavrtěla hlavou Ysyvryová. „Ta hudba je nádherná. Velmi bychom ocenily, kdybyste nám ještě něco zahrál."
Halloran tiše zaklel a zavrtěl hlavou. „Nikdo vám netvrdil, že je snadné být hrdinou… nebo snad ano?" řekla Ysyvryová.
„Já žádný hrdina nejsem," odvětil Halloran.
„Myslím, že k tomu máte ty nejlepší předpoklady," řekla mu Olsenová, nespouštějíc z něj své jasné zelené oči. „Ať už jste byl na Zemi jakkoliv přísemný prevít. Skutečně."
Dokáže blátošlap asteroiďany někdy pochopit? Byli tak tem-peramentní, silní a víc než jen trochu arogantní. To všechno možná proto, že ve vesmíru není moc místa pro jemnocit. „Jestli to přijmete," prohlásila Ysyvryová, „rozhodly jsme se, že vás uděláme čestným asteroiďanem."
Halloran přestal hrát.

„Přijměte to, prosím," řekla Olsenová. Neloudila, ani se jej nesnažila usmířit; byla to jednoduchá a prostá žádost.
„Dobrá," souhlasil Halloran.
„Skvěle," řekla Ysyvryová. „Myslím, že se vám ten obřad bude líbit."
Měla pravdu, přestože si díky tomu jen ještě hlouběji uvědo-mil, co všechno může ztratit…
A proč musím zemřít dřív, než se ke me lidé začnou chovat slušně?
Asteroiďanské pilotky oddělily vrak lodi sto tři hodin poté, co jej přijaly do svých řad. O pět hodin později uvolnily kzintský záchranný člun s Halloranem na palubě a nato otočily svůj odstíněný iontový motor proti své oběžné dráze a ztratily se v Pásu.
Záchranný člun měl maják, ale žádné senzory. V kzintské flo-tile závisela záchrana trosečníků čistě na rozhodnutí velících důstojníků. Halloran zadal do vysílače majáku digitalizovanou signaturu pachu Opraváře zbraní a jeho služební číslo a čekal.
Záchranný člun byl vybaven zásobami, které by jedinému Kzintovi vystačily na měsíc. Všechny vlastní poživatelné zá-soby, které si s sebou odvážil vzít, vyčerpá za týden, a pak mu začne ubíhat čas.
A přece Halloran napůl doufal, že ho nenajdou. Téměř dával myšlence na selhání přednost před vyhlídkou, že bude muset ve své misi pokračovat. Bude to očistec, ta nejhorší věc, jaká se mu kdy přihodila. Největší výzva v jeho dosud relativně poklidném životě.
Několik dní se zabýval temnými myšlenkami na možnost, že jsou Kzintové skutečně předurčeni stát se vládci mezihvězd-ného prostoru a on že tu jen fouká proti uragánu. Pak přišel signál od kzintské flotily. Opravář zbraní stále měl svou cenu. Chystali se jej zachránit.
„Kecy," řekl Halloran, šklebil se a objímal pažemi. „Kecy, kecy, kecy."
Teď teprve pocítil skutečný strach.
Ať jste kdekoliv, v přeplněném prostoru asteroidového pásu nebo za nejvzdálenějším bodem oběžné dráhy Pluta, vesmír vypadá pořád stejně. Když se díváte směrem od Slunce - přes zanedbatelnou vzdálenost Pásu - prostírá se před vámi tatáž nezměrná propast prostoru. Říkáte si, ano, ano, já vím, že tohle jsou hvězdy a tohle galaxie a mlhoviny; vím, že tam někde je život, věci typické i zvláštní, smrt a změna. Ale oku, zvířecí mysli, se vesmír jeví jako plochá tapisérie náhodně posetá oh-nivými tečkami.
Když z této nádherné ploché temnoty a chladu přiletí loď, je to sám osobě zázrak hodně vysokého řádu. Zvířecí mysl se ptá, odkud to přiletěla?
Halloran, nyní v zásadě dvě mysli v jednom těle, sledoval kzintskou bitevní loď se dvěma pocity. Pro Opraváře zbraní, který se právě zabydloval ve středu Halloranovy mysli, ta loď - hrubý jehlan s příčným X na „přídi" - znamenala jak záchra-nu tak výzvu. Opravář zbraní ztratil své společenské postave-ní. Bude muset bojovat o to, aby si je znovu vybudoval. Mož-ná si vyškemrá svolení k tomu, aby mohl vyzvat a vytlačit z místa vrchního zbraňového důstojníka a důstojníka pro cizí techno-logie. Doufal - a Halloran se za to modlil - že tyto posty na záchranné lodi zastává jediný Kzint a nikoliv dva.
Bitevní loď jeho člun vyzvedne v průběhu hodiny. Za tu dobu si Halloran upraví krycí osobnost, jenž bude maskovat jeho vlastní.
Halloran bude nadále existovat v předprogramováném spán-ku a vynoří se jen v určených klíčových bodech svého plánu. Opravář zbraní bude promítán neustále, bude aktivní a obezřet- ný, ale s určitými omezeními: nebude vyzývat jiné Kzinty k fyzickému souboji a bude-li vyzván sám, v příhodný moment (pokud se mu takový naskytne) uhne.
Halloran neměl lesklé černé drápy Kzintů ani jejich smrtonos-né tesáky. Mohl sice vysílat příslušné obrazy do myslí ostat-ních Kzintů, ale fyzicky byl jejich účinek omezený. Kzint si mohl na okamžik myslet, že jej Opravář zbraní sekl drápy (i když Halloran nevěděl, jak silně na Kzinty stigmatový efekt působí), ale ten okamžik pomine. Halloran si nemyslel, že dokáže Kzinta přesvědčit, aby zemřel…
Na lidech nikdy takovou věc nezkusil. Myšlenka na to, že by prozkoumal tyto účinky svých schopností, byla příliš děsivá. Kdyby jej donutili tuto zkoušku podstoupit a on v ní uspěl, raději by se sám zabil, než by se vrátil na Zem. Nebo si to alespoň myslel teď…
Bláznovství, zavrčela osobnost Opraváře zbraní. Zbraň je zbraň.
Halloran se otřásl.
Bitevní loď navázala spojení se záchranným člunem. První potíže. Kašlavé vrčení a sametová kakofonie jazyka Hrdinů se nedá snadno napodobit a Halloran nedokázal své iluze vysílat na vzdálenost přesahující několik mil. Neodpověděl tedy hla-sem, ale prostřednictvím kódovaného signálu. Nikdo proti tomu nic nenamítal.
Kzintové si nedokázali představit, že by se do jejich řad mohl vloudit nějaký vetřelec.
„Blázni," řekl si, když se lodě přiblížily. Lawrence Halloran mladší vyklouzl ze scény, pobrukuje si Haydnovu serenádu, a hlavní role se ujal Opravář zbraní.
Vnitřek Bojovných synů s krvavými tesáky - nebo kterékoliv jiné kzintské lodi, když na to přijde - páchl smrtí.
Probouzelo to v člověku ten nejhlubší pravěký strach. Představte si neolitic-kého lovce, uvězněného v tygří jeskyni a obklopeného pachem velkých koček a mrtvé, rozkládající se kořisti - právě tak se za oponou cítil Halloran.
Opraváři zbraní tekly sliny nad pachem jídla, ale i on se sou-časně třásl.
„Není vám dobře?" zeptal se s nadějí ve hlase Velitelův po-bočník. Přítomnost Opraváře zbraní na palubě bitevní lodi mohla přinést spoustu zmatků. Kzintovy myšlenky byly Opraváři zbra-ní celkem jasné: Proč Kfrakša-admirál tady tomu dovolil, aby vstoupil na palubu? Páchne stísněným prostorem… a…
Opravář si z těchto myšlenek nic nedělal, od ubohého telepa-ta se daly očekávat. Veškeré informace, které se mu podaří získat, hodlal využít ke znovuobnovení své hodnosti a posta-vení. Vycenil na nejníže postaveného Kzinta na palubě bitevní lodi zuby. Byl to jen sluha, který ostatním líže srst. Velitelův pobočník se stáhl, roztáhl uši a svinul tlustý

nezjizvený ocas, aby vyjádřil, že není agresivní.
„Nezapomínejte, kde je vaše místo," připomenul mu Opravář. „Kfrakša-admirál je můj spojenec. Rozhodl se, že mě zachrání."
„Je to tak," potvrdil Velitelův pobočník. Chodba, kterou Opra-váře zbraní vedl, byla příkrá a bez zákrutů, aby se případní útočníci neměli kde krýt. Před dveřmi kajuty Kfrakša-admirála se narovnal. „Plním rozkazy Dominantního."
To, že velitel Opraváři nedovolil, aby si před pohovorem vyhřebelcoval srst a najedl se, bylo důkazem, za jak nedůležitého jej ve skutečnosti považoval. Každý trosečník z lodi, která pod-lehla útoku zvířat, na sobě nesl hodně, ne-li rovnou všechno zneuctění, které by bylo ulpělo na přeživším veliteli.
Kfrakša-admirál ho vyzval, aby vstoupil a zavrčel na poboč-níka, že je má nechat o samotě. Tímto způsobem si kzintští velitelé udržovali své postavení a respekt. Nikdy nedávali na-jevo slabost či strach. Jakmile by opustili bitevní zónu s jejími přísnými předpisy, měla by ztráta respektu za následek neustá-lé výzvy. Jakožto Kzint bez hodnosti se Opravář zbraní mohl chovat zvlášť nevypočitatelně; navíc mohl být i vydrážděný dlouhým pobytem v omezeném prostoru záchranného člunu. V zoufalství mohl velitele napadnout, aby si tak jediným sou- bojem získal zpět své postavení a zároveň si je vylepšil. Ale Kfrakša-admirál to vše očividně ignoroval, jako pavouk, který zve jiného pavouka do zvlášť přitažlivé sítě.
„Je vaše hanba snesitelná?" položil Kfrakša-admirál řečnic-kou otázku, protože Opravář zbraní stál před ním a o sebevraž-dě očividně neuvažoval.
„Nejsem odpovědný za činy velitele Válečné kořisti, Domi-nantní," odpověděl Opravář.
„To ne, ale radil jste Kuťca-kapitánovi ohledně cizí technolo-gie, nebo snad ne?"
„Teď radím vám. Máte výhodu, že tu jsem a mohu vám pově-dět, co zvířata dokáží."
Kfrakša-admirál si Opraváře změřil s neskrývaným opovrže-ním a mírným zájmem. „Zvířata vám zničila domov. Jak k tomu došlo?"
To proto mě vzal na palubu, pomyslel si Opravář. I Kfrakša--admirál dokáže překonat své znechucení, aby se dozvěděl něco, co mu může poskytnout výhodu v boji.
„Nepustili se do boje s Válečnou kořistí ani s žádným z našich doprovodných plavidel. Stále nemáme žádné důkazy, že své světy vyzbrojili, stejně jako jsme nespatřili žádné známky toho, že by budovali průmysl na výrobu útočných zbraní -"
„Oni vás porazili beze zbraní?"
„Mají systémy pohonných laserů o obrovském výkonu. Jistě si vzpomínáte, že při našem prvním setkání ta zvířata proti na-šim lodím použila své jaderné motory -"
„A dovolili nám, abychom vysledovali jejich stopu až k jejich domovským světům. Patriarchát tak nerovnocenné výměny nepochybně vítá. Čím však můžeme vyvážit tuto ztrátu?"
Opraváře udivovala vlastní neochota povědět Kfrakša-admirálovi vše, co ví. Pak si však uvědomil: Na mých znalostech závisí můj život.
„Jsem pro flotilu bezcenný," řekl Opravář s tím nejjemnějším nádechem hrozby v hlase. Odměnou mu bylo, že vycítil - ne-spatřil - jak Kfrakša-admirálovi ztuhly svaly. Věděl, že velitel snadno pochopil, co tím chtěl naznačit. „Tomu nevěřím," řekl Kfrakša-admirál. „Ale je pravda, že ne-představujete žádný užitek pro mě a vlastně pro nikoho. Nejste tu vítán."
Opravář předstíral že nad tím přemýšlí, a pak projevil známky podřízenosti. „Jsem bez postavení," prohlásil smutně. „Stejně dobře bych mohl být mrtev."
„Vaše postavení je jisté tak dlouho, dokud mi budete užiteč-ný," řekl Kfrakša-admirál. „Dovolím vám najíst se a vyčesat si srst… pokud mi můžete demonstrovat, jak vás mohu využít."
Opravář natočil své vějířovité uši dopředu ve výrazu neo-chotné poslušnosti. Musel manévrovat s nejvyšší opatrnos-tí, jinak riskoval, že Kfrakša-admirál uvěří, že ve skutečnosti žádné znalosti nemá. „Lidé museli přeskočit fázi budování průmyslu na výrobu útočných zbraní. Místo toho přeměňují mírové -"
Kfrakša-admirál dal najevo svou nechuť nad slovem, které Kzintové běžně nepoužívali.
„- pohonné systémy na obranné mechanismy."
„To protiřečí zprávám, které hovoří o jejich slabosti," řekl Kfrakša-admirál. „Naši telepati hlásili, že se ta zvířata zdráhají bojovat."
„Jsou přizpůsobivá," odpověděl Opravář.
„To si můžeme domyslet. To má být všechno, co víte?"
„Zjistil jsem, z jaké pozice byly vypáleny dva pohonné paprs-ky. Vypočítat jejich současnou polohu by mělo být snadné…"
Kfrakša-admirál před sebou roztáhl prsty a vytasil dlouhé černé a lesknoucí se drápy. Teď bylo na Opraváři, aby ztuhl.
„Jste můj podřízený." řekl velitel. „Tyto skutečnosti sdělíte pouze mně a nikomu jinému."
„Jaké je mé postavení?" otázal se Opravář.
„Flotila mi poslala záznamy o vašich zásluhách. Vaše kvalifi-kace pro tuto funkci je dostatečná." Dny, kdy služební postup závisel pouze na tom, jak byl kdo zdatný v osobních soubo-jích, samozřejmě už dávno minuly. Dříve než mohl Kzint vznést výzvu, musel dosáhnout potřebné kvalifikace. „Nahradíte ve službě na této lodi Důstojníka pro cizí technologie." „Prostřednictvím souboje?" Velitel mohl udělit svolení k sou-boji, což se prakticky rovnalo rozkazu. Další ze způsobů, jak ponížit své podřízené.
„Z mého rozkazu. Žádný souboj nebude. Vaše přítomnost zde nesmí být rušivá, proto si nedělejíq příliš vysoké ambice, jinak se střetnete se mnou… za nerovných podmínek."
„A současný důstojník?"

„Mám pro něj novou funkci, se kterou nebude nespokojen. To však není vaše starost. Teď stůjte a přijměte mou značku.“
Halloran-Opravář nedokázal předvídat dostatečně rychle co se chystá, takže ani nemohl reagovat jinak než podřízeně.
Kfrakša-admirál zdvihl svou silnou nohu a rychlým, ponižujícím způsobem se na Hallorana-Opraváře vymočil a tak jej zře-telně označil jako dalšího ze svých podřízených. Pak se posadil na širokou zakřivenou pohovku a měřil si jej chladným pohle-dem.
Opravář byl hluboce zostuzen, ale přijal to s pokorou. Co ji-ného také mohl dělat? Upřeně si velitele prohlížel. Teď by ne-bylo vůbec těžké jednoduše… co?
Ta myšlenka byla smetena z jeho mysli ještě dříve, než vůbec stačila nabrat pevných obrysů.
Opravář zbraní neměl na palubě vlajkové lodi přiděleno žádné stálé místo jako takové. S jistými obtížemi, které ho zatím příliš netrápily, nosil přes rameno čtecí zařízeni o velikosti kzintské ruky, chodil sem a tak po celé lodi a plnil své úkoly, kterých bylo mnoho a byly značně únavné.
Vnitřní prostory Bojovných synů s krvavými tesáky mu byly zvláštním způsobem nepovědomé. Halloran neměl čas (a ani kapacitu) na to, aby absorboval všechny vzpomínky svého kzintského subjektu. V prvé řadě si vůbec neuvědomoval, že právě získává základní vzdělání o kzintské technice a struktuře lodi. Jeho dezorientovanost by byla do očí bijícím znamením slabosti, které by každého Kzinta s nižším postavením dohánělo k zuřivosti, on však na sobě nesl značku Kfrakša-admiráia - fyzickou značku, protože jej velitel označil svým pachem jako svou samici či kotě - a ta agresivní jedince odháněla. Museli by bojovat se i se samotným Kfrakša-admirálem a ne jen s Opravářem.
A Opravář dokazoval, že je veliteli užitečný. Tento aspekt Halloranovy mise musel plukovník Early a jeho zpravodajské oddělení pečlivě promyslet. Co si lidé mohli dovolit Kzintům sdělit o své technologii? Co si mohl Opravář na základě své zkušenosti z Válečné kořisti logicky domyslet?
Naštěstí Kfrakša-admirál od Opraváře očekával, že mu sdělí hlavně informace s maximální praktickou využitelností. Existo-valy malé útržky informací považované za rozumné a bezpečné a ty mohl šetrně a po částech prozrazovat. Týkaly se například bývalé polohy dvou asteroiďanských laserových zářičů, které už měly propálená zrcadla a cívky laserového pole, pročež byly opuštěné a využitelné leda jako šrot.
Opravář mohl být schlíplý a nevrlý a nikdo to nepovažoval za divné. Byl koneckonců poražen zvířaty a ztratil své postavení. Jeho současné postavení bylo nutně dočasné. Kfrakša-admi-rál z něj vytáhne všechna fakta, a pak…
Proto Opraváře nikdo neobtěžoval. Probíral se lodní knihov-nou, s jistými obtížemi louskal tajuplné písmo a matematické symboly skládající se z teček a čárek. Podvědomě využíval zna-losti svých druhů k tomu, aby zvyšoval vědomosti vlastní.
A tak se stalo, že upoutal pozornost kohosi mnohem cenněj-šího než on sám, někoho, kdo měl dokonce ještě nižší spole-čenské postavení - osobního telepata Kfrakša-admirála.
Kzintové dávali přednost jídlu o samotě, pokud společným úsilím nesložili nějaké veliké zvíře. Pohled na to, jak se krmí někdo jiný, by v nich zbytečně probudil hluboce zakořeněnou žárlivost, která dobrému zažívání právě neprospívala.
Kvalita jídel, která se na palubě vlajkové lodi podávala, často závisela na hodnosti a systém hierarchie byl jemně odstupňován. Ne-bylo bezpečné, aby důstojníci jedli společně, protože ani dva důstojníci neměli hodnost stejné úrovně a i když se jejich jídlo svou kvalitou nijak nelišilo, mohla patřičné rozdíly dodat bujná fantazie. Ne. Bylo jednoduše lepší jíst o samotě.
To Opraváři vyhovovalo. Moc si svá jídla ne vychutnával. Vždy obdržel od proviantního důstojníka svůj příděl recyklo-vané náhražky masa ohřáté na teplotu krve, což byl běžný vojenský potravinový příděl důstojníků nižších hodností, a s uzavřenou jídelní nádobou se odebral do své ubikace, kde ji otevřel a nakrmil se. Po očividně syrových kusech chrupavky a kostí s trochou masa ho bolela hlava; dával přednost napodobenině zeleninového obsahu střev a měkkých orgá-nů, což Kzintové vnímali jako zákusek. Kzint dokázal snadno zhltnout kus masa o velikosti dvou lidských pěstí. Ale nic z toho mu ve skutečnosti nijak zvlášť nechutnalo. Co nesně-dl, toho se rychle zbavil. Ubohé kousky sotva přežvýkaného masa, za které by se Kzint musel stydět, kdyby je měl nechat. Opravář si nevšiml těch několika pilulek, které bral z váčků umístěných zdánlivě pod prsními svaly a po každém jídle je polykal.
Poté, co dostal kus masa zabalený ve fólii, se odebral napříč širokou centrální chodbou jídelní místnosti a narazil na toho nejhůře vypadajícího Kzinta, jakého kdy viděl. Srst měl zplstnatělou, na ocase měl ve dvou místech doslova uzel, ve tváři nechutně podlézavý výraz, uši stočené, jako by žil v neustálém strachu, že jej někdo napadne. Telepat se klidil Opraváři z cesty, jak se dalo čekat, a pak -
-jej zezadu oslovil.
„V jistých ohledech jsme stejní - nebo ne?“
Opravář se otočil a zuřivě zavrčel. Nikdo na svého nadřízené-ho, ba ani stejně postaveného Kzinta, nemluvil za jeho zády.
„Hněv není nezbytný,“ řekl Telepat a podlézavě se hrbil a na-tahoval ruce, aby ukázal, že má všechny drápy zatažené. „Zníte dost podivně… probouzí to mou zvědavost. Nemám svolení, abych vás četl, ale jste silný. Vysíláte. Propouštíte.“
Halloran-Opravář cítil, jak se jeho vztek zdvojnásobil z důvodů přesahujících pouhou nezdvořilost. „Budeš se ode mě držet dál a nebudeš na mě mluvit, závisláku“ vyprskl. „Bez urážky, ale ten zvuk je zajímavý, ať už znamená cokoli) Pochází s doby, kterou jste strávil v osamělosti?“
Opravář potlačil svůj hněv, otočil se a skokem zmizel v chodbe. Tak se to alespoň Telepatovi jevilo. Čtenář myšlenek sklonil bradu ke krku a pokračoval v lajdáckých pokusech o upravu srsti, jeho myšlenky však samozřejmě utíkaly k okamžiku, kdy znovu okusí drogu, která mu dávala jeho telepatické schopnosti.
Opravář dokázal snadno zjistit, co má velitel či posádka v plá-nu, pokud ne přímo to, co si myslí v každém daném

okamžiku Ale Telepat byl prázdná tabule. „Neprosakovalo" nic.
Vrátil se na své místo poblíž velitelovy kajuty a usadil se k dalšímu výletu do knihovny. Našel v ní něco, co jej dost mát-lo a co mohlo být velmi důležité - říkali tomu duch hvězdy. Z několika zmínek v knihovně se o tom nic bližšího nedozvě-děl. Ať už to bylo cokoliv, mělo se to podle všeho nacházet ve vzdálenosti deseti průměrů soustavy za oběžnými dráhami pla-net. Zdálo se, že pojem duch hvězdy není pro Kzinta nijak zvláštní a tudíž jej není nutné vůbec vysvětlovat. To Opraváře zneklid-ňovalo, protože on neměl tušení, co to duch hvězdy je.
Kzintové prodělávají na palubě vesmírných lodí neustálý výcvik. Z vlastní vůle i z rozkazu. Na palubě vlajkové lodi se nenacházely žádné odpočinkové oblasti jako takové. Byly tam ovšem čtyři místnosti pro posilování a cvičné souboje, určené pro čtyři hlavní skupiny hodností, od výkonných důstojníků až po sluhy. Jakmile Kzint vstoupil do místnosti pro cvičné souboje, sejmul si všechna označení hodnosti, oblékl si mas-ku, aby zakryl hlavní obličejové rysy a navlékl si silné rukavice ze síťoviny, aby zabránil vytažení drápů a smrtelnému zranění. Jen málo Kzintů skutečně přišlo při cvičných soubojích o ži-vot, ale vážná zranění nebyla ničím neobvyklým. Lodní autodocy dokázaly většinu z nich zvládnout a jizvy Kzintové pova-žovali za ozdobu. Anonymita také zaručovala, že cvičný boj nebude zneužíván při soupeření o hodnosti. I v případě, že se oba bojující navzájem znali, k výsledku se podle nepsané spo-lečenské dohody nepřihlíželo.
Opravář díky svému nezvyklému postavení velitelova svě-řence nedostával žádné výzvy ke cvičnému souboji, které byly jinak mezi důstojníky běžné. Ale žádná pravidla, ať psaná či jiná, neříkala nic o tom, že by se navzájem nesměli vyzývat podřízení, pokud jim to důstojníci nezakázali. Takové zápasy však byly vzácné, protože členové posádky znali relativní po-měr sil mezi jednotlivci a věděli, kdo by v takovém boji musel rychle podlehnout.
Telepat, ten nejníže postavený a nejvíce opovrhovaný Kzint na palubě vlajkové lodi, vyzval Opraváře ke cvičnému zápasu čtyři denní cykly po jeho příchodu na loď. Opravář nemohl odmítnout. Kdyby to udělal, ani velitelova zvláštní ochrana by nezabránila tomu, aby jej ostatní zcela nevyloučili ze svého středu. Sama jeho existence by se stala urážkou Kzintů jako rasy. Ušetřit by ho mohl prostý zákaz boje - ale velitel si nedo-kázal představit, že by i opovrhovaný Opravář mohl mít s Telepatem v ringu nějaké problémy. A ani Opravář si nemohl dovolit stát zcela stranou, vždyť musel předstírat, že se snaží získat zpět své postavení.
A tak se stalo, že se Halloran postavil Kzintovi ve cvičném souboji. Opravář - tedy kzintská osobnost - nemohl jít zcela stranou, protože Opravář dokázal mnohem snáze zvládnout pomyšlení na to, že bude muset bojovat. Ale ani Halloran ne-mohl zůstat úplně v pozadí, protože zatímco Opravář "bojoval" s Telepatem, musel Halloran přesvědčit všechny diváky, včetně Telepata, že vítězí.
Opravář měl několik výhod. Zaprvé, oba bojující mohli ze zá-pasu vyjít nezranění, aniž by tím vyvstalo nějaké podezření. Za druhé, všichni diváci budou fyzicky přítomni - žádný záznam boje se pořizovat nebude.
Největší nevýhoda spočívala v tom, že ze všech Kzintů to byl právě Telepat, kdo by se měl mít nejvíce na pozoru před mentál-ními triky. Tréninkové místnosti měly válcový tvar, gravitace směřo-vala pouze jedním směrem a byla shodná s gravitací na Kzinu, případně vyšší při náročnějším výcviku. Stěny měly bar-vu písku a ze skrytých ventilátorů neustále vanul horký suchý vzduch, což byly podmínky, které se na Kzinu v době, kdy Kzintové začali létat do vesmíru, považovaly za příjemné. Pod-laha byla ze zvláštního absorbujícího materiálu. Kzintský sou-boj měl jen málo pravidel a ta nezahrnovala zákaz překvapivé-ho vstříknutí moči do očí. Ovšem mnohem častěji byl absorpční povrch nasáklý krví. Sálem se vznášel těžký pach strachu, napětí a zranění.
Telepat byl na Kzinta dost mrňavý. Vážil pouhých sto padesát kilogramů a od palců po temeno měřil jen dvě stě pět centimetrů, což bylo ještě o něco sníženo díky jeho pokorně nahrbenému postoji. Nebyl v dobré kondici, ale ohnutí té nejmenší ocelové tyče na jeho straně ringu mu nečinilo žádné potíže - toto drobné gesto sloužilo podle pravidel k tomu, aby měl rozhodčí přibliž-nou představu, jak si na tom oba bojující stojí, co se týče hrubé fyzické síly. Nejmenší tyč měla dva centimetry v průměru.
Halloran-Opravář dělal, jako by další z řady tyčí ohnul a opět ostentativně narovnal. Doufal jen, že nikoho nenapadne, aby si ji šel blíže prohlédnout a nezjistil tak, že kov je zcela neporu-šený. To však nebylo příliš pravděpodobné, Kzitové nepodlé-hají bezúčelné zvědavosti tolik jako lidé.
Telepat zařval a skočil, paže doširoka roztažené. Opravářův obraz se nacházel pouhých deset centimetrů od jeho skutečné pozice a díky tomu jedna z Kzintových noh Halloranovu hlavu minula jen o chlup. Halloran přesvědčil Telepata, že utržil rych-lý úder přes paži. Telepat se vzpamatoval, na Kzinta poněkud pomalu, a zvážil situaci.
Vpředpokoji stáli pouze dva pověření pozorovatelé. Celý souboj byl v komunitě považován víceméně za komedii a ko-medie Kzintové považují za ostudné a ponižující. Pozorovatelé souboj nesledovali nijak zvlášť pečlivě. Toho Halloran-Opra-vář využil k tomu, aby jejich vnímání ještě více otupil. To mu umožnilo soustředit všechny síly jen na Telepata. Opravář se nepřikrčil ani nedal najevo žádné známky toho, že by se chystal zaútočit. Stěží dýchal. Telepat kolem něj ledabyle kroužil a očividně se mírně bavil.
Halloran neměl s bojem velké zkušenosti. Opravář zbraní byl však naštěstí zkušeným bojovníkem ve všech stylech kzintského zápasu, včetně jeho vražedné formy, díky níž dosáhl rychlého povýšení ještě v době, kdy se flotila nacházela na základně. Většina z těchto informací se stala součástí osob-nosti Opraváře. Halloran vyčkával, až Telepat podnikne další zbytečný výpad, kterými jen ztrácel síly.
Kzintský souboj je poměřováním drobných výhod. Telepat možná věděl a také cítil, že s Opravářem není něco zcela v pořádku. Cítil něco slabého…
Ale Telepat nedokázal číst Opravářovy myšlenky nijak kon-krétním způsobem, to by od něj vyžadovalo značnou dávku úsilí, po němž by následoval ochromující úbytek fyzických sil. Halloranovy schopnosti byly mnohem účinnější a také mno-hem méně vyčerpávající.
Opravář zavrčel a naznačil skok. Telepat se vrhl stranou, ale Opravář svůj útok nedokončil. Stál několik metrů od

druhého Kzinta, švihal zuřivě ocasem a v ohyzdném šklebu cenil své zuby, ostré jako jehly.
Telepat měl dobrý důvod k tomu být zmatený. Bylo značně nezvyklé, aby o tolik větší a silnější Kzint zahrozil útokem a pak jej přerušil. Nyní již ubohý Kzint cítil silný hněv. A strach. Několikrát se na Opraváře vrhl, ten se však nikdy nenacházel tam, kde se zdálo, že je. Několikrát Halloran jen o vlásek unikl tomu, aby mu Kzintova ruka rozdrtila hlavu a jen na poslední chvíli se úderu vyhnul. Telepata něco dráždilo zcela nad rámec cvičného souboje.
„Bojuj, ty frigidní samice!“ vykřikl. Těžce obscénní nadávka. I pozorovatelé podrážděně zavrčeli. Telepat si u nich svou re-putaci rozhodně nezvýšil.
Opravář využil Kzitova vzteku proti němu. Bude muset boj co nejrychleji ukončit - rychle ztrácel síly, mnohem rychleji než jeho mrňavý protivník. Zdálo se, že se Opravář rozběhl proti jedné ze zakřivených stěn, skočil, odrazil se od ní, jako blesk se mihl místností - a proletěl kolem Telepata, aniž by jej udeřil. Telepat zuřivě zařval a snažil si strhnout rukavice. Ty však byly zamčené a klíče měli pouze pozorovatelé.
Zatímco Telepat se zmítal v záchvatech vzteku a frustrace, uštědřil mu Halloran sugestivní ránu, která Kzintem otřásla a poslala jej k zemi, jako by jej skutečně zasáhl do brady. Polo-ha na všech čtyřech nebyla pro Kzinta příliš nebezpečná - po čtyřech dokázali běhat mnohem rychleji než po dvou - pak se ale nad ochromeným Telepatem zjevil obraz Hallorana-Kzinta a kopl směrem dolů. Pozorovatelé to moc přesně neviděli, ale Telepat se svíjel bolestí na podlaze, přesvědčen že utrpěl zra-nění ucha a části hlavy.
Opravář nastavil rukavice pozorovatelům a ti je odemkli. Ni-jak Telepatovi neublížil a sám také neutrpěl ani šrám.
Opravář se osvědčil; ještě stále na sobě nesl značku Kfrakša-admirála, ale už nebyl nejníže postaveným Kzintem na palubě Bojovných synů s krvavými tesáky.
„Lidé očividně znají způsob, jak sledovat naše lodě, ale gravi-tační polarizér nemají…“
Kfrakša-admirál seděl na své zakřivené pohovce, nohy měl zdvižené, černé prsty semknuté za svým tlustým krkem a tvářil se poměrně lhostejně a uvolněně. „V čem spočívá naše slabost, že nás mohou špehovat a pak na nás zaměřovat ty svoje mizerně upravené zbraně?“
Opravářův vnitřní zmatek nebyl na první pohled vůbec znát. Odpověď znal - ale samozřejmě ji Kzintovi nesměl poskytnout. Musel rozhovor navést takovým směrem, aby zjistil, jestli veli-tel položil jen řečnickou otázku nebo jestli ho nějakým způso-bem nezkouší.
„Využívají našeho pohonu,“ nadhodil.
„Ano, samozřejmě, ale nikoliv jeho spektrální signatury nebo teploty tryskových plynů, protože my v podstatě naše jaderné motory po vstupu do soustavy vůbec nepoužíváme. A bez znalosti technologie polarizéru nemohou ta zvířata detekovat kolísání gravitačního gradientu… protože nemají příslušné sen-zory, které by dokázaly pokrýt celou soustavu. Je to tak?“
Opravář zježil srst na znamení souhlasu.
„Ne. Nezaměřují projevy našich motorů, ale samotný zdroj jejich energie. Je očividné, že objevili jednopólové magnetické částice. Měl jsem to podezření už roky, ale teď už jejich plány začínají získávat obrysy…“
Opravář-Halloran si vydechl úlevou a zároveň se zděsil. Kzintské lodě se skutečně zaměřovaly právě tímto způsobem; bylo od nepřítele vlastně docela hloupé, že na to nepřišel už dávno. Vědci na Ceresu zabývající se studiem kultur se nad tím také podivovali; kzintská věda a technologie byly vyspělejší než lidské, ale v oblasti čistého výzkumu byli zarážejícím způso-bem neschopní. Skoro jako by se všechny tyto znalosti narou-bovaly na kulturu v předvědeckém stádiu vývoje…
Vybavení na detekci monopolových částic vlastnil každý prospektor z Pásu. Těžba supertěžkých částic tvořila značnou část příjmu jednotlivých asteroiďanů i obrovských korporací. Díky známým skladovacím centrům monopolových částic a elektrár-nám se vyplatilo mít třeba i ten nejlevnější detektor. V případě nouze se takový detektor dal na základě triangulace právě z těchto známých zdrojů využít ke zjištění polohy v asteroidovém pásu - či kdekoliv jinde ve Sluneční soustavě. Nezná-mý - či kzintský - zdroj monopolových částic spustil poplach na všech detektorech po celé soustavě. A pak už bylo snadné na tyto cíle zaměřit nově upravené pohonné lasery…
„Alespoň tolik je nyní zřejmé. Vysvětluje to naše ztráty. Sou-hlasíte?“
„Taková je skutečnost,“ řekl Opravář.
„A jak to víte?“ vyzval jej Kfrakša-admirál.
„Záchranný člun Válečné kořisti není poháněn monopolo-vými částicemi. Já jsem přežil. Zvířata nerozlišují zdroje mono-polových částic podle velikosti lodi - zaútočila by na všechny objevené zdroje.“ Kfrakša-admirál semkl pevně rty a zapráskal spokojeně vou-sy. „Přesně tak. Musíme tedy uvažovat strategicky a mít trpěli-vost. Nemůžeme vstoupit do soustavy s použitím našich gra-vitačních polarizérů, které jsou napájeny monopolovými částicemi. Ale je tady ten duch hvězdy… Kdybychom vstou-pili do soustavy bez monopolových částic a bez toho, že by-chom se přibližovali k plynným obrům, kde nás určitě očekáva-jí… Můžeme neočekávaně přiletět ze zdánlivě prázdné oblasti vesmíru a zničit populaci zvířat na mnoha světech a asteroi-dech. Úspěch tohoto plánu mi zajistí výnosnou funkci. Spous-tu samic, veliké území - slávu. V této chvíli směřujeme ven ze soustavy, proletíme kolem ducha hvězdy a získáme hybný moment.“
Halloran-Opravář znovu pocítil zamrazení. Skutečně, bez mo-nopolových částic nebude snadné kzintské lodě zaměřit.
Opravář spojil ruce ve výši hrudi - znamení hlubokého re-spektu. Kfrakša-admirál povýšeně přikývl.
„Dokázal jste, svým typickým neochotným a bezectným způ-sobem, že máte svou cenu,“ připustil Kfrakša-admirál a hleděl na Opraváře svýma velikýma zlatýma očima, jejichž panenky se stáhly do velikosti špendlíkových hlaviček.
„Dokázal jste sná-šet ponížení s obdivuhodným sebezapřením. Někteří z našich osvícenějších a trpělivějších válečníků by to nazvali odvahou.“ Velitel sáhl za svou pohovku a z kbelíku s jakousi čirou tekuti-nou vytáhl kus hadru. Hodil jej Opraváři, který jej zachytil.

Hadr byl nasáklý zředěnou kyselinou octovou. „Smíte ze sebe smýt mou značku," řekl Kfrakša-admirál. „Od tohoto okamžiku získáváte status plnoprávného důstojníka mé řádné posádky a budete mít na starost zkoumání cizích technologií, které se nám podaří získat. Dostal jsem hlášení o vašem… souboji s Telepatem. Přísně vzato to nebyl zrovna čestný zápas, ale vaše zdrženlivost byla vskutku nevšední. Své postavení jste si získal částečně právě díky tomu."
* * *
Opravář měl nyní oficiální postavení. Nesměl polevit v bdě-losti, protože už se nenacházel pod velitelovou ochranou, zato ale mohl využít ochrany pořádné kajuty. Obdržel své zvláštní povinnosti a místo ve společenském rituálu na palubě vlajkové lodi vůbec. Dalo se předpokládat, že velitel nebude udělovat svolení k příliš mnoha výzvám. A jakožto velitelův přímý pod-řízený se mohl počítat za člena jeho frakce, která by pomstila jakékoliv nevyprovokované napadení.
Bojovní synové se zkrvavenými tesáky se sunula směrem z gravitační studny Slunce ohromnou rychlostí čtyř desetin c, tedy rychleji, než je uvnitř planetární soustavy bezpečné, a chvátala směrem k duchu hvězdy vzdálenému sto miliard ki-lometrů. Sol nyní byla jen anonymním bodem světla v ohromném prázdném prostoru spirálního ramene galaxie ve Střelci; vnější hranice sluneční soustavy se nacházely zhruba ve stejné vzdá-lenosti.
Velitelovy plány na bleskový průlet kolem ducha hvězdy zů-staly utajeny, věděla o nich jen malá část důstojníků. Opravář zatím neměl jasno ani v tom, co to ten duch hvězdy vůbec je -pod tímto jménem nebyl v knihovně uveden a očividně se s ním spojovala celá soustava pojmů, s níž nebyl obeznámen. Ale do-kázal si velmi snadno spočítat, že aby se velitelovy orbitální manévry vůbec daly provést, musel by mít duch hvězdy při-nejmenším polovinu hmotnosti Slunce. Žádný objekt této veli-kosti ze Země nikdy objeven nebyl, muselo tedy jít o cosi temné-ho a absolutně chladného. Žádné anomálie v oběžných drahách by jej neprozradily, na to se nacházel v příliš velké vzdálenosti.
Takže prozatím Opravář předpokládal, že směřují buď k tem-nému a mrtvému pozůstatku hvězdy, nebo k černé díře.
Sto miliard kilometrů stále spadalo do nejbližšího sousedství Slunce, alespoň v kontextu mezihvězdných vzdáleností určitě. V podvědomí ponořenému Halloranovi dělalo starosti, že Kzin-tové o této oblasti vědí více než lidé. Jaké další výhody tím ještě mohli získat?
Přišel čas, aby Halloran prozkoumal, co dosud našel. Když byla jeho osobnost rozštěpena na dvě části a uzavřena v kzintské mentalitě, mohl snadno přehlédnout něco, co bylo pro úspěch jeho mise naprosto klíčové.
V bezpečí za zamčenými dveřmi své kajuty se Halloran vyno-řil na povrch. Sedm dní strávených na kzintské vlajkové lodi si na něm vybralo krutou daň. Při pohledu do malého zrcátka spatřil, že je téměř mrtvolně vyzáblý a ve tváři má hluboké vrásky. Kzintové k očistě vodu nepoužívají a jeho soukromá kajuta nebyla vybavena žádným vodovodním kohoutkem. Tito mimozemšťané se vyvinuli z pouštního masožravce lovícího ve smečkách a měli vysoce výkonný metabolismus, takže jeho obličej a šaty zůstanou špinavé. Vzal si zdravotní plenu, užíva-nou k ošetřování menších škrábnutí utržených při soubojích, a očistil si tolik ze svého obličeje a paží, kolik jen mohl. Hořký roztok, jímž byla plena napuštěna, mu pomohl zbystřit úsudek. Po tak dlouhé době, co hlavní část jeho mysli ovládal Opravář, se zdálo, že v Halloranovi samotném mnoho důvtipu a chyt-rosti nezůstalo.
A Opravář tedy moc inteligentní není, pomyslel si hořce. Přemýšlej, opičáku, přemýšlej!
Vypadal staře.
„Kašli na to," zamumlal a otevřel knihovní složku. Jako Opra-vář si podprahově označil zajímavé stránky v kzintských zá-znamech. Teď se tedy usadil, aby si přečetl, co to ten duch hvězdy je a co může očekávat v nejbližších několika hodinách, až se přiblíží a proletí kolem něj po parabolické dráze. Ani po půl hodině, s očima zarudlýma námahou ze čtení kzintského písma bez Opravářovy pomoci, nezaznamenal žádný výrazněj-ší pokrok.
„Duch," mumlal si pro sebe. „Přízrak. Duše. Předkové. Hvěz-da, kterou předkové znali? Nepravděpodobné - to by přišli do Sluneční soustavy už před stovkami let a dávno nás zničili nebo zotročili… co to sakra ten duch hvězdy může být?"
Prohledal knihovnu, pátraje po pojmech spojených se slovy duch, přízrak, předek a dalšími synonymy v jazyce Hrdinů. Dal-ší půlhodina soustředěného a bezvýsledného studia a už se chystal, že to vzdá, když se na displeji objevilo nové heslo. Skrytá hmota.
Zadal vyhledávání tohoto pojmu. Objevil se důrazné varová-ní; symbol hanby a ztráty cti, kzintský ekvivalent pro "přísně tajné".
Opravář se zachvěl. Halloran musel zasáhnout a zadržet jeho ruku dříve, než mohla přerušit vyhledávání. Zvědavost pro Kzinta nepředstavuje příliš silnou motivaci, zato hanba je vel-mi silným zastrašujícím prostředkem.
Objevila se základní definice. „Tato hmota vznikla během prvních okamžiků vesmíru, oddělila se od kzintského časo-prostoru a je zjistitelná pouze na základě slabé gravitační interakce. Mezi kzintským časoprostorem a oblastí vlivu skryté hmoty není možná jakákoliv světelná komunikace."
Poprvé po sedmi dnech se Halloran zašklebil. Už to měl - přímo cítil jak se řešení blíží. Zažádal o další podrobnosti.
„Byly zaznamenány koncentrace skryté hmoty o rozměru hvězdy, jsou však vzácné. Žádná nová nebyla objevena, co živá paměť sahá. Jejich hmotnost, působící sktytě, musí být obrovská, v řádu několika stonásobků hmotnosti slunce…" - hvězdy Kzinu, o něco těžší a chladnější hvězdy než Sol -"…protože jejich gravitační vliv je ve srovnání s kzintským sluncem zcela nesrovnatelný. Fyzikální zákony platící pro skrytou hmotu se musí velmi lišit od našich. Legendy před pátráním po těchto hvězdách varují, třebaže důvody k tomu jsou ztracené či zapovězené Patriarchátem."
Žádná černá díra ani temná hvězda, ale hvězda ležící v opačném vesmíru. Lidští fyzikové objevili možnou existenci skryté hmoty na sklonku dvacátého století - aspoň tak si to Halloran pamatoval z hodin fyziky. Teorie nesmírně silných superstrun částic se skrytou hmotou počítala a její kzintský popis na ni seděl dost přesně. Žádnou se nikdy objevit nepo-dařilo…
Kdo by si pomyslel, že Země leží tak blízko ducha hvězdy?

A Kfrakša-admirál teď doporučoval něco, co Kzintové před ním zakázali - blízký průlet kolem takové hvězdy za účelem získání gravitační výhody. Lidským detektorům monopolových částic by se zdálo, že kzintské lodě opouštějí Sluneční sousta-vu a ustupují - i když jen pomalu. Načež by flotila zpomalila a zbavila se svých monopolových částic tak, že by je vyslala v tomtéž ven směřujícím kurzu a zhoupla se kolem hvězdy, zís-kávajíc rychlost z jejího úhlového momentu. Nepoužila by žád-né jaderné motory, aby nevarovala pozemské hlídky. Kzintská flotila by se pomalu začala vracet do Sluneční soustavy a v průběhu kzintského roku by zaútočila na lidské světy. Ne-objevená a neočekávaná flotila by mohla rychle celou válku ukončit. Monopolové částice by stále signalizovaly její ústup.
Vše, co k tomu bylo zapotřebí, byla trocha kzintské trpělivos-ti, což je vskutku vzácná vlastnost.
Někdo lehce zaškrábal na identifikační panel na dveřích. Než otevřel, neaktivoval Halloran celou Opravářovu osobnost, vzal na sebe pouze Opravářovu podobu. Ve dveřích se otevřela jen malá bezpečná škvíra a Halloran spatřil, jak dovnitř zlověstně nakukuje kalné Telepatovo oko.
„Už jsem tě porazil," zavrčela Opravářova projekce. „Chceš mě snad vyzvat na ostudnou odvetu?" Nic takového už Opra-vář přijímat nemusel, své postavení už zpět získal.
„Mám problém, se kterým musím brzy seznámit Kfrakša-admirála," řekl Telepat a v jeho řeči zazněl opovrženíhodný nádech kňourání.
„Proč s tím chodíš za mnou?"
„Vy jste ten problém. Slyším od vás zvuky. Pamatuji si od vás různé věci. A mám sny, v nichž vystupujete vy, ale ne takový, jaký jste teď… občas se vámi stávám já sám. Jsem ten nejnižší, ale tahle flotila mě potřebuje, zvláště po smrti Telepata z Válečné kořisti. Jsem poslední telepat ve flotile. Mé zdraví je důležité -"
„Ano, ano! Co chceš?"
„Neberete drogy telepatů?"
„Ne."
„Cítím… že mluvíte pravdu, ale přesto něco skrýváte."
Kzint nyní nedokázal Hallomna přečíst do hloubky, aniž by tomu věnoval skutečné úsilí, ale Halloran "propouštěl". Stejně jako nikdy nebyl schopen potlačit svou "intuici", nedokázal zabránit ani tomuto základnímu "krvácení" mentálních obsa-hů. Kzintova drogami oslabená mysl je mohla snadno přijímat, možná byla i tím zranitelnější, že podvědomé splývání vnímání apamětijíbylocizí.
„Nic neskrývám. Jdi pryč," rozkázala Opravářova projekce hrubě.
„Nejdřív pár otázek. Co je to Esterhazy? Co znamenají ty zvu-ky, které slyším? Co je to Haydn? Proč cítím emoce, které nema-jí jména?"
Kzint neartikuloval zcela přesně, ale jeho výslovnost byla dostatečně srozumitelná. „Nevím. Běž pryč."
Halloran začal zavírat dveře, ale Telepat zaúpěl a strčil své kožnaté prsty do škvíry. Halloran instinktivně zastavil, aby mu je nepolámal. Pravý Kzint by to neudělal…
„Nemohu jít za Kfrakša-admirálem Jsem ten nejnižší… cítím však nebezpečí! Blížíme se k něčemu hroznému. Mé štíty sláb-nou a má senzitivita narůstá dokonce i při nižších dávkách drogy… Víte, kam letíme? Cítím to nebezpečí hluboko v sobě, v místě, jehož se má závislost dotkla jen nepatrně… Cítí to i ostatní. Šíří se neklid. Musím hlásit, co cítím! Musím nahlásit veliteli-"
Halloran se přikrčil a stiskl páčku. Dveře se znovu začaly zaví-rat. Telepat vykřikl a vytrhl ruku dříve, než mohl přijít o víc než jen koneček prstu a jeden zatažený dráp.
To už bylo moc. Halloran se nekontrolovatelně roztřásl. Vzly-kaje ponořil hlavu do dlaní. Smrt se zdála být na dosah, a také bolest a brutalita. Vkročil do jámy lvové. Lvi se už blížili a on stále slábl. Nikdy dřív se s ničím tak hrozným nesetkal. Kzinto-vé jsou šílenci. Neznají žádné měkčí city, nic než válku, ničení a dobývání…
A přece hluboko v něm spočívaly i fragmenty Opraváře zbra-ní, které mu říkaly něco jiného. Svědčily o odvaze, neuvěřitelné síle a obrovské vitalitě.
„To nestačí," zašeptal a zvedl hlavu z dlaní. To je určitě ne-spasí a on k nim pro to také necítil o nic menší odpor. Kdyby jen mohl, byl by vymazal všechny Kzinty ze světa. Kdyby jen dokázal dostatečně rozšířit svou mysl, překlenout čas a pro-stor a dosáhnout až ke vzdálenému domovskému světu Kzin-tů, dotknout se jich a všechny zabít…
Největší problém, který s sebou nadání jako to Halloranovo přinášelo, bylo přílišné sebevědomí. Touha po božské moci nad ostatními, dokonce i nad Kzinty. Tato cesta vedla k ještě jistějšímu šílenství.
Kzint by tímto způsobem neuvažoval. To Halloran věděl jistě. Kzint by zařval a nadšeně se po takovém nástroji moci vrhl. „Kzintové to mají jednodušší," zamumlal.
Přišel čas, aby zvážil své možnosti. Jak dlouho dokáže na palubě kzintské vlajkové lodi zůstat naživu?
Když opět přijme Opravářovu osobnost, ne déle než tři dny. To by ještě stále oblétali ducha hvězdy…
Kdyby se mu nějak podařilo převzít kontrolu nad lodí a zůstat po celou dobu Halloranem, mohl by vydržet mnohem déle. Ale k čemu by to bylo?
Měl by se s Bojovnými syny s krvavými tesáky vrátit zpět do lidského prostoru? To by sice bylo užitečné, ale nijak zvlášť důležité - Kzintové by na své lodi vyřadili gravitační polarizéry. Lidští inženýři už prozkoumali trup Válečné kořisti. Od Bo-jovných synů se ničím podstatným nelišil.
Ve skutečnosti toužil přežít. Na tom se Halloran i Opravář vzájemně shodli. Přežití vnímal jako čistou, kovovou nezbyt-nost, která mu nedovolovala byť jen zvažovat jakékoliv jiné alternativy…. Asteroiďanské pilotky a jejich iniciační obřad… Jakýsi druh porozumění mezi ním a jeho otcem. Earlyho seznam přání. Všechno, co se o Kzintech dozvěděl…
To se dalo na Zemi odvysílat. Pro doručení této zprávy neby-lo jeho přežití nezbytně nutné. Ale takové vysílání by zabralo určitý čas. Hlášení o týdnu na palubě kzinské válečné lodi by mělo neocenitelnou hodnotu.

Přežití.
Prostý život.
Vítězství. Ať už byl naprosto podělaný nebo ne, Halloran si svého mizerného života cenil.
Možná, že jsem zrovna tak slabý jako Telepat. Soucitný. Zvláště vůči sobě samému.
Ale konečný výsledek byl jasný a nevyhnutelný. To nejlepší, co mohl udělat, by bylo vyřadit z provozu tuto loď a snad i celou kzintskou flotilu. Grandiózní plán. První položka na se-znamu Earlyho přání. Všechno ostatní je podružné. A nic z toho nedokáže, když tu bude jen zuřivě pobíhat. Bude muset být chytřejší než Kzintové. Musí jim přece ukázat, jak lidé, se vší svou láskou k životu a soucitem vůči sobě samým, dokáží ty sebevědomé, divošské nájezdníky porazit.
Konec s Opravářem. Je čas používat Opraváře jen jako fasá-du a stát se opět celým a vědomým Halloranem.
Telepat kňučel ze spaní. V téhle chodbě nikdo jiný nebydlel. Pokud jde o ochranu soukromí, dokáže být znechucení stejně účinné jako strach.
Cítil, jak ho zvedají čísi ruce. Veliké ruce jej odtrhávají od boku Matky. Jeho vlastní ruce jsou maličké, tak maličké a přece se zoufale drží Matčiny srsti.
Vrčela a řvala na samce s vidlicemi, jimiž ji tiskli na proutěné rohože, sekala po nich drápy a oni jen uhýbali a smáli se. Vzduch v chýši čpěl pachem zuřivé nenávisti.
„Máááá!“ vykřikl. „Máááá!“
Ruce jej vynesly vzhůru, přitiskly jej ke svalnatému boku pách-noucím kůží, kovem a samčí srstí. Byli to kzintští samci…
„Oni mě sežerou, oni mě sežerou!“ křičely jeho instinkty. Sekl svými jehličkovitými dětskými drápky a hřmotný hlas kdesi nad ním se rozesmál a zaklel, zatímco Kzint držel ten zmítající se uzlíček na délku natažené paže.
„Tenhle má ducha,“ řekl Hlas.
‚Mrňous,“ odpověděl jiný pohrdavě. „Tohohle vychovávat nebudu. Pošlete jej do útulku“ Vynesli jej na ostré denní světlo a on bolestí zamrkal. Viděl, jak se nad ním sklánějí obrovské tesáky, začal syčet a prskat; čísi ruka mu vsunula do úst kus masa. Bylo dobré, teplé a krvavé; odtrhl si volné kusy a zhltl je, uši stále skloněné. Z ostatních ohrad se ozýval řev samic vyděšených pachem ztráty. Kdesi vzadu nepřerušovaně vyla žalem jeho matka.
Telepat se napůl probudil, zabručel a trhl sebou, netopýří uši doširoka roztažené, a nasával známé podprahové pachy venti-látorů a pump.
Smál se a přecházel po obdélníkovém prostranství sem a tam. Tváře se obrátily směrem k němu
- nahé tváře? -
Jejich ústa vytvořila kulaté “o”, výraz šoku.
- Plochá ústa? Ploché zuby? -
Studenti a učitelé se rozběhli směrem k němu a on věděl, že viděli ředitele, nahého jako prst a s obrovským vztyčeným při-rozením. Zasmál se, opět na ně zamával a říkal si, jak asi starej Velaquez vysvětlí tohle -
Telepat sebou trhl. Něco jej udeřilo do nosu. Prudce se posa-dil a začal si jazykem reflexivně olizovat zdroj té tolik vítané bolesti. Hrůzy jeho noční můry, příliš cizí na to, aby je mohl bdělou myslí pochopit, ustoupily do pozadí.
„Ticho, stondatí cucákul“ zavrčel Třetí střelec. Dobře mířené kopnutí zadunělo na Telepatových žebrech jako úder do bub-nu. Druhou přezku od řemene stále ještě držel v ruce, připraven hodit. „Přestaň křičet ze spaní!“
Telepat roztáhl uši a poníženě se přikrčil, uhlazuje si srst. Třetí střelec nebyl žádný myslitel, měl ale ohromnou postavu a i na mladého Kzinta byl velmi nedůtklivý. Po chvíli se ta obrovská kočka otočila a s bručením a práskáním vousy odklusala chod-bou k vlastnímu pelechu. Menší Kzint opět klesl na svůj tenký slamník, stočil se do polohy nenarozeného plodu, přikryl si nos tlapami a svinul ocas. Ztělesnění ubohosti. Zachvěl se, jeho zplstnatělá srst vytvořila podivné vzory, a donutil se zavřít oči.
Musím spát, pomyslel si. Jeho prsty sjely k váčku s drogou, ale to všechno jen zhoršilo. Musím spát. Mé zdravíje pro flotilu důležité. Kdyby nebyl odpočinutý, nedokázal by číst myš-lenky na rozkaz. Bez této schopnosti by byl zbytečný a tedy mrtvý. Telepat nechtěl zemřít.
Ale když bude spát, budou se mu zdát sny. Poslední čtyři sny o svém kotětství téměř uvítal. Sotva začal klimbat, tepaly mu v mysli strašidelné kombinace zvuků, přesné jako matematické vzorce, ale přesto nesoucí skryté podtóny emocí, které mu ne-patřily-
Znovu se s trhnutím probudil. Matka, pomyslel si skrz mlhu únavy. Chci svou matku.
Cizost těch snů ho už tolik neděsila.
Co jej však skutečně děsilo, bylo pomyšlení, že jim začíná rozumět…
Halloran se protáhl a vztáhl ruce, přikrčil se a zavrčel. Techni-kův asistent ustoupil stranou v místě, kde se jedna chodba napojovala na druhou, ale Požární technik zatáhl uši, zaprskal a spustil dolní čelist až k hrudi. Velitelův pobočník si lehl na břicho a plazil se stranou. Hlavní operační důstojník stojící vedle maskovaného člověka naježil srst a odpověděl podobně.
Bez Opraváře to vypadá rozhodně jinak, pomyslel si Hallo-ran a prosmýkl se stranou z oblasti konfliktu.
Oba Kzintové nyní stáli takřka tlamu na tlamě a řvali na sebe hlubokými tóny, které rozvibrovávaly okolní kovové stěny; tenké černé rty vytažené vzhůru a odhalující vlhké, půl palce dlouhé tesáky a zježená srst proměnila jejich těla ve velké štětinaté klobásy. Jejich černé kožnaté čtyřprsté ruce působi-ly téměř kostnatým dojmem a dlouhé zakřivené drápy se lesk-ly jako tekutý černý jantar. Matně oranžové světlo Hallorana nutilo téměř šilhat a mžourat. Zde, v důstojnické části lodi, pokrývaly stěny holografické fresky, což byla čirá nutnost, protože Kzintové jsou na smyslovou deprivaci velmi citliví. Pokroucená vegetace s trny se plazila po rozeklaných ska-lách a nad nimi se klenula obloha barvy čerstvě rozdrcených cihel. V popředí dva Kzintové právě převrátili cosi, co vypa-dalo jako obrovská želva s bodci a velikou kostěnou palicí na ocase. Nořili své mordy do jejího břicha a vytrhávali z něj dlouhé provazce střev.

Náhle od sebe oba vysoce postavení Kzintové odstoupili, nechali srst slehnout do normálního stavu a prošli kolem sebe, jako by se nic nestalo.
Nic se nestalo, řekl Opravářův duch kdesi vzadu v Halloranově mysli. Jeho slabý psychický hlas zněl mírně udiveně. Obyčejná zdvořilost. Projít kolem druhého bez předstírané vý-zvy by se chápalo jako urážka, výraz pohrdání nad někým, kdo nestojí za povšimnutí. Skutečná výzva by byla v současné době v rozporu s předpisy.
Hlavní operační důstojník zaškrábal na identifikační panel na velitelových dveřích, čímž vypustil kódovaný pach Kfrakša-admirála. Odpovědí jim bylo zastřené zavrčení.
Kfrakša-admirál seděl za stolem a obíral maso z těžké kosti, kterou třímal v obou rukou. Jak trhal hlavou dopředu a dozadu, odlupovaly se z ní široké pruhy šlach a když je odkusoval, vydávaly jeho čelisti vlhké klapavé zvuky.
„Pokračuje všechno podle plánu?“ otázal se.
„Ano, Dominantní,“ odpověděl pokorně Hlavní operační dů-stojník.
„Tak proč tady mrháte mým drahocenným časem?“ zařval Kfrakša-admirál a vytáhl drápy.
„Ponížení,“ řekl Hlavní operační důstojník. Lehl si na podla-hu, jak uctivost vyžadovala, ostatní se k němu připojili.
„Rych-lé vypouštění monopolových částic a ostatních produktů gra-vitačních polarizérů pokračovalo až dosud podle vašeho plánu. Nyní se vyskytly potíže.“
„Popište je.“
„Abnormálně vysoký nárůst poruch elektronických součás-tek pevného skupenství, Kfrakša-admirále,“ řekl inženýr. „Zvláště v řídících a počítačových systémech. Narůstají v souvislosti s naším přibližováním k duchu hvězdy. Rovněž problémy s posádkou.“ Vousy na Kfrakša-admirálově tváři a chlupy na jeho srsti se pohybovaly způsobem, který byl znamením živého zájmu. Dis-ciplína představovala problém, kterému musel čelit každý kzintský velitel, i když pravděpodobně ne tak záhy.
„Vzpoura?“ otázal se téměř nedočkavě.
„Ne. Nárůst počtu nepřipravených soubojů, občas v rozporu s předpisy. Obvinění z vražedných záměrů nepodložená důka-zy. Pověrčivost. Několik případů katalepsie a záchvatu šílen-ství vedoucí k likvidaci nadřízených. Sebevraždy. A také řeči.“
„Hrrrrr řekl Kfrakšatadmirál. Sebevražda znamenala přiznání zbabělosti a jako taková byla velmi vzácným jevem.
Je čas stát se lovcem nebo kořistí, usoudil Halloran.
Opatrně prozkoumal Kzintovo vědomí. Dostavil se vjem „tři věci současně” který byl vždy známkou nerozhodnosti. Kfrakša--admirál znal některé z důvodů, proč Patriarchát zakázal o tom-to fenoménu mluvit. Bylo to proto, že Strážcové minulosti Předků nedokázali přijít na to, co všechno zahrnuje, obvykle však ne-vysvětlitelnou a opakovanou smůlu.
Kzint cítil, jak se jeho srst pokouší naježit. Kzintové věřili ve štěstí stejně neochvějně jako v teorii her. Kfrakša-admirála by čekala věčná hanba, kdy-by se nyní obrátil zpět. Jeho chytrost mu navrhovala, aby misi přerušil; neopatrný samec by se nikdy nemohl stát velitelem flotily. S ní zápasily pocity ve střevech, Kfrakša-admirál byl mimořádně agresivní, dokonce i na Kzinta, jinak by nikdy ne-dosáhl svého postavení a už vůbec by si je neudržel.
Hanba, zašeptal Halloran tím nejjemnějším hlasem. Nebylo to těžké. Snazší než kdy předtím a navíc měl pocit, že je to i opráv-něné.
Věčná hanba za ústup, vměšovala se jeho mysl hebce. Už dva promarněné roky. Porážka od býložravců. Nechutné ob-razy tupých zubů žvýkajících kořínky. Výzvy bez konce. Řada potenciálních rivalů příliš opatrného velitele se vždy dala měřit na světelné roky a všichni čekali jen na to, až opustí režim aktivního nasazení. Kzintové jsou extrémně teritoriální; u mo-derních Kzintů se tento instinkt přeorientoval od fyzické pozi-ce k hodnosti. Sláva, pokud zvítězíme. Tím více slávy, čím větší nebezpečí budeme muset překonat. Hrdinský dobyvatel Kfrakša-admi-rál - ne, Kfrakša-Čií, plné jméno. Nepředstavitelné bohat-ství, celé planetární soustavy plně otroku žijících v plně prů-myslových společnostech. Mnoho synů. Celé generace uctívající mě jméno.
Velitel roztáhl uši, jak se uvolnil a dospěl k rozhodnutí. „Je to nebezpečný kurz. Uvědomte Sekající dráp - kurýrní loď třídy Hbitý lovec, lehce vyzbrojenou, zato však s vynikajícím moto-rem a přemírou paliva - aby zůstala v nepřetržitém datovém spojení.“ Patriarchát se dozví, co se stalo. „Flotila bude pokra-čovat podle plánu. Praková formace. Bojovní synové s krvavý-mi tesáky zaujme nejvnitřnější trajektorii.“
Tím se vlajková loď dostane na hrot přibližně kuželové sesta-vy, do které se flotila zformuje. „Transportní lodě převážející pěchotu zaujmou místo vzadu. Zdvojnásobte výcvikovou zá-těž. Zvyšte potravinové příděly.“
Dobře nakrmený Kzint se snáze přizpůsobuje disciplíně.
„Jaké řeči?“
„Že se blížíme k temné hvězdě zlého osudu, Dominantní.“
Kfrakša-admirál se naklonil dopředu a zaťal drápy do vytiště-ných dokumentů ležících na stole. „To byla důvěrná informa-ce!“ Upřel na Hlavního operačního důstojníka nehybný po-hled, mezi masožravci něco nanejvýš sprostého. Podřízený roztáhl ruce i uši a byl ztělesněný vzdor.
„Nikomu jsem o povaze objektu, k němuž směřujeme, neřekl ani slovo,“ prohlásil. Jen velmi málo Kzintů by se snažilo z někoho vyloudit informaci, kterou nemohli okamžitě použít. „Byli informováni všichni velitelé lodí a eskader a stejně tak vyšší důstojníci.“
„Hrrr. Čirrru. Vy -“ Švihnutí ocasem směrem k Velitelovu po-bočníkovi. „Přiveďte mi sem Telepata.“
* * *
Halloran se zhroutil na slamník ve své kajutě a držel hlavu v dlaních ve snaze ovládnout svou nevolnost. Murphy, pro-sím, neříkej mi, že se u mě začíná projevovat alergie na Kzinty, pomyslel si a natáhl před sebe své třesoucí se ruce. Ty strakaté skvrny byly nejspíš projevem nějaké nemoci z podvýživy, nebo jeho imunitní systém začínal podléhat náporu bílkovin ne zcela shodných s pozemskými. Vyzvracel žaludeční šťávy, polkl přes bolestivě vyschlé hrdlo a

vzpomněl si na poslední setkání se svým otcem. Kzintská loď byla jako skutečná arizonská poušť a vysávala z jeho těla každou kapku vlhkosti, nezávisle na tom, jak moc pil. Celý se halil do žluklého pachu vysušeného potu, obklopoval jej za všech stran. Alespoň tucetkrát ho málem prozradil.
Jedním z prstů mu projela palčivá bolest. Halloran sklonil zrak a všiml si, že si podvědomě brousil neexistující drápy o panel z materiálu podobného korku, umístěném hned vedle palandy. Zlomený nehet zůstal vyhnutý ven v pravém úhlu. S chvěním jej vmáčkl zpět na své místo, přiložil na něj jeden z antiseptických polštářků a převázal pruhem látky. Pak se pomalu a bolestivě položil na záda. Koutky očí se mu pomalu naplnily těžkými sla-nými slzami a bolestivě stékaly po poprskané kůži obličeje.
Být Opravářem bylo snadnější. Opravář necítil bolest. Opra-vář nebyl osamělý. Opravář necítil vinu; hanbu snad, ale vinu nikdy.
Opravář neexistuje. Já jsem Lawrence Halloran mladší. Zavřel oči a pokusil se zpomalit svůj dech do pravidelného rytmu. Bylo to obtížné, nejen kvůli bolesti; pokaždé, když už už usínal, vždy se s trhnutím probudil s pocitem nevysvětlitelné hrůzy. Neděsily ho noční můry, měl hrůzu prostě jen z něčeho.
Intuice. Na intuici Halloran vždy věřil. Možná zachytil jen odraz strachu, který cítila posádka, ale zas tak citlivý by být přece jen neměl, i když jeho štíty kolísaly únavou a celkovou slabostí. Jeho schopnosti by měly slábnout, nikoliv sílit.
Dost. „Mám postavení jako úplné hovno, ale mé zdraví je pro úspěch této mise důležité," zamumlal si sardonicky sám pro sebe. Spánek byl jako pád - a ostatní ho znovu pronásledovali po chodbách útulku. Cítil pod žebry ostrou bolest, jak pádil po všech čtyřech a jeho jazyk visící z úst byl úplně suchý. Všichni byli větší než on a bylo jich tolik, co prstů na obou rukou! Vběhl na cvičný dvorek a do očí jej bodlo ostré světlo. Šplhal na hromadu z roztroušených balvanů uprostřed plácku, pod rukama a no-hama cítil šedivě okrový pískovec. Neměl kam utéct, jen na nejvyšší…
Sotva se vztyčil na nejvyšším vrcholku hromady, prořízl jeho únavu palčivý strach. Byl nad nimi! Koťata s vysokým posta-vením si budou myslet, že je vyzývá!
Jeho obavy potvrdily vzteklé výkřiky. Ze dveří se na obdélní-kové prostranství plné písku a křovin vyvalil oranžový a gro-šovaný příval. Ocasy ztuhly, drápy sekaly směrem k němu, za-tímco on tam stál a řval na ně také. Cítil však, jak se mu chvěje hlas, nutkání roztáhnout uši a plazit se po zemi bylo téměř nepřekonatelné. Zalévaly ho vlny nenávisti páchnoucí po spáleném zázvoru, lišily se jen individuální příměsí pachu jednotli-vých dětí. Pak vyšplhaly na menší skaliska a kolem něj začaly létat kameny; něco jej zasáhlo do oka. Vidění se mu rozostřilo, to se spustily mžourací blány a jedna z nich se zalila krví. Ucítil pach smrti a ostatní začali křičet o to silněji, když jej vítr zanesl iknim.
Když se zřítil na tvrdou skálu, chňaplo po něm množství rukou i nohou, drápaly ho a vytrhávaly mu srst, zvedly jej a pak letěl. Instinktivně sklonil hlavu, ale byl už příliš omrá-čený a nepodařilo se mu složit ruce a nohy správně pod sebe. Dopadl naplocho na pískovcový povrch a ucítil, jak mu praskla žebra. Ostatní byli v mžiku na něm a začali ho mlátit. Schoulil se do ochranného klubíčka, ale dva z nich ho chytili za ocas, natáhli ho, volnýma rukama pozvedli ka-meny a křup a křup -
Halloran se probudil s palčivou bolestí v orgánu, který ani neměl. O několik chodeb dále křičel Telepat tak úpěnlivě, až několik Kzintů spících poblíž ztratilo veškerou trpělivost a vlou-pali se do skříňky se zbraněmi pro omračovač.

* * *

„Sny? Vysvětli to, kšate," zavrčel Kfrakša-admirál.
Telepat si odvážil olíznout nos, těkaje očima kolem sebe. Cítil tak skutečnou hrůzu, že mu ani nevadilo, že je nazýván kzint-skou obdobou králíka.
„Nic. O snech jsem nic neříkal," odpověděl a pak vykřikl, když mu velitelovy drápy přejely po čenichu.
„Ty se mi odvažuješ odporovat?"
„Kořím se -"
„Ticho! Když jsem ti nařídil, abys popsal, jak dochází k úniku tajných informací, zřetelnější řekl sny."
„Prosakuje. Nejdříve prosakoval Opravář zbraní. Je silný. Pro-pouští. Utekl jsem před ním, ale ve spánku se ukrýt nemohu. Taková hanba. Teď jich propouští víc. Důstojníkům se zdá o duchu hvězdy. Straší tam předkové, kteří zemřeli beze cti… vztahují k nám ruce a chtějí nás stáhnout do bezejmenné hnilo-by. To jeden cítí. Všichni to cítí -"
„Ticho! Ticho!" zařval Kfrakša-admirál a udeřil jej otevřenou dlaní. I v takové chvíli si udržel dost sebekontroly na to, aby nevytáhl drápy. Tahle věc byla ten koneckonců poslední Tele-pat v celé flotile, i když šílenství snižovalo jeho užitečnost.
A ani tak žalostné náhražce Kzinta nemůže moc ublížit, když ji zmlátí do bezvědomí.
„Vy jste si našel čas na vyčesání srsti?" zeptal se Kfrakša--admirál zachmuřeně.
Sakra, zaklel v duchu Halloran a zahalil se těsněji do osob-nosti Opraváře. Po posledním spánkovém cyklu byla srst všech Kzintů v katastrofálním stavu, s výjimkou jeho naučené projekce. Velitelova hříva nebyla přímo zplstnatělá, trvalo by ještě hodně dlouho, než by vypadal tak uboze jako Telepat - i když kdo ví, jak ten teď vypadá, zdálo se, jako by se vypařil - ale byl nepochybně rozježený. Všichni na můstku, celá jeho posádka, byli vyhublí a někteří chyběli. Jejich místa převzali mladší, nezjizvení náhradníci. Někteří z těch náhradníků měli čerstvé ob-vazy, což bylo důkazem, že užitečnost jejich nadřízených po-klesla takovým způsobem, že velitel svolil k soubojům o hodnost. Jeho lidské nadání mu prozradilo, že temná sluj velicího můstku páchne strachem, potlačovanou zuřivostí a zmat-kem; ten pocit ho mrazil v zádech.
Kzintové nesnášejí dobře frustraci. Rovněž neočekávají od-povědi na řečnické otázky.
Kfrakša-admirál se otočil na Črang-komunikačního důstojní-ka flotily. „Shrňte to."
„Doupě Hrdinů se stále nehlásí," odpověděl Kzint tupým hlasem.

Tato loď byla první ve skupině plavidel pro přepravu jedno-tek a letěla po trajektorii, která by ji za čas zařadila za křižníky, bitevní lodě a mateřské lodě stíhačů. Tedy až poté, co flotila dokončí manévr, jenž ji jako kámen z praku vrhne směrem k planetě Zemi.
Kfrakša-admirál vypočítal, že Země pravděpodobně předsta-vuje ten nejměkčí ze všech větších lidských cílů a že s velkou pravděpodobností nebude na útok připravena. Objevit se ne-pozorovaně, zničit největší obranná postavení a vesmírná prů-myslová centra, vysadit na povrchu pozemní jednotky; a hloupoučká tlupa patnácti miliard lidí se stane rukojmími před případným protiútokem.
Když všechno dobře půjde, pomyslel si Halloran a vsunul nenápadné chapadélko do velitelovy mysli. Murphy vládne Kzintům stejně jako lidem. Unaveně: Copak něco jde vůbec někdy dobře?
- a dlouhá sametová tráva se vlnila v suchém a chladném větru, jenž byl nekonečně čistý a prázdný. Jeho Otec a ostatní dospělí samci se shromáždili kolem mrtvého zvířete, nasycení, a chlemtali nápoje z mělkých, nádherně zdobených stříbrných pohárů. On i ostatní koťata měl plné břicho a byl spokojený. Líně se pral s ostatními a pak si lehl na záda a chňapal po jakémsi hmyzu s pestrými křídy, jenž se mu vznášel nad nosem, dokud mu Otec nepoložil ruku na hruď a nesklonil se nad ním, aby mu láskyplně přejel drsným jazykem po uších -
„To je příjemné, to je příjemné," broukal si tiše, téměř neslyš-ně, Kfrakša-admirál. S trhnutím se probral a rozhlédl se kolem sebe. Všichni se na něj dívali.
Kruci, poslal jsem ho na výlet po vlastní paměti! Pomyslel si Halloran. Cítil Kzintovu paniku a narůstající hněv a pod tím vším matný záblesk podezření.
„Všichni musí obdivovat strategický úsudek Kfrakša-admirála," řekl Halloran-Opravář spěšně. „Tato operace slibuje získá-ní obrovské výhody za cenu minimálních ztrát."
Kfrakša-admirál úsečně kývl na souhlas a odvrátil se od toho bezcenného pochlebovače. Za Opravářovou maskou se Halloranova tvář zkřivila do divokého úšklebku. Manipulovat s podvědomím Kfrakša-admirála bylo mnohem zábavnější než strašit ostatní Kzinty. Dokonce i na kočičáka je to pěkný… zkočkysyn asi bude to slovo. A taky dost jednoduchý. Bylo relativně snadné mu bránit v tom, aby se podivoval nad tím, co vlastně způsobuje všechno tohle - kéž bych to jen věděl - a soustředit jeho pozornost jen a pouze na překonání nejbliž-ších pár hodin. Už brzy dosáhnou nejvyššího přiblížení.
Všechno to bylo až příliš snadné. Byl doslova nezastavitelný…
Strupy praskly a on ucítil v ústech slanou chuť krve. Nedo-kážu to. Stiskl čelisti a ucítil, jak se mu uvolněné zuby viklají ve svých jamkách. Smrt je hořká, není v ní žádná sláva, jen tenhle rozklad. Možná bych to ani neměl dokázat. Jsem příliš nebez-pečný. Když se na sebe naposledy díval, měl tvář posetou otevřenými boláky. Tak nějak možná vypadal uvnitř. Jak je snadné ponořit kzintskou posádku do cyklicky se opa-kující noční můry. Jako by si to dělali vlastně sami. Z nitra Opra-vářovy duše se ozval příšerný smích.

* * *

„Držím tu informaci pod krkem, ale stále tomu nerozumím," řekl Fyzik a rozhlížel se divoce kolem sebe. Vydával zvuky jako čirú-čirú, symptom kzintské úzkosti. Lepší překlad jeho jména/titulu by zněl „Ten, který řeší malé věci i ty velké".
„Já tomu nerozumím!"
Většina přístrojů na můstku byla odpojena. Ventilace stále fungovala, stejně jako vnitřní pole, všechno to byla zařízení založená na jednoduchém principu zpětné vazby. Počítače, zbra-ně, komunikace, všechny tyto systémy se chovaly tak nevypočitatelně, že se jim nedalo věřit. Jen několik málo laserů ještě stále spojovalo dosud fungující jednotky flotily. Hvězdy venku zářily jízlivým svitem. Po Duchu hvězdy neby-lo ani stopy, žádné viditelné světlo, žádná okluze pozadí… a všechny složitější přístroje vypadly už před celými hodinami. Mnoho členů posádky stále setrvávalo na svých místech, ale jejich pach byl trpký; ocelové čepele dýk wtsai, které jim visely u opasků, vábily jejich prsty neodolatelným kouzlem.
„Vysvětli to," vyštěkl Kfrakša-admirál.
„Hodnoty. Záznamy říkají jen to, že fyzikální zákony ve světě skryté hmoty se neshodují s kzintským časoprostorem… a blíz-ko nás se nachází bod křížení! Jak se blížíme k centru tohoto uskupení hmoty, jeho účinky se exponenciálně zvyšují. Musí-me se nacházet uvnitř průměru, jaký ten objekt zaujímá ve dru-hém kontinuu. Kosmologické konstanty se mění. Kvantové efekty. U/R práh kvantových funkcí pravděpodobnosti narůs-tá, to zapříčiňuje, že veškeré elektronické vybavení se stává nespolehlivým - pravděpodobnostní kaskády začínají dosa-hovat makrokosmické úrovně."
Ocas Kfrakša-admirála se ztuhle míhal sem a tam a Kzint su-pěl, až mu z koutků úst odkapávaly tenké provazce slin.
„Takže zvítězíme! Už se blížíme k bodu nejvyššího přiblížení. Naše trajektorie je čistě balistická. Jakmile opustíme oblast sin-gularity, systémy znovu získají integritu."
Murphy znovu vítězí, pomyslel si Halloran unaveně a opřel se zády o kovovou zeď. Třásl se po celém těle a cítil, jak mu po noze stéká cosi teplého. On má pravdu. Bylo to všechno tak ironické, že měl chuť se rozesmát, jenže to by příliš bolelo. Halloran udělal ušlechtilou věc. Soustředil všechny své síly na ovládání Kfrakša-admirála, zakrýval mu uši před hlasem rozumu…
A ten mizerný kočičák měl nakonec pravdu.
Zatímco si člověk zoufal, jeho štíty kolísaly. Cítil se rozdrása-ný víc než kdy před tím, víc než když se opil. Ucítil/stal se Kfrakša-admirálovým divokým triumfem, Fyzikovou spletí posouvajících se rovnic, Telepatovou rukou, jíž si tiskl k hrdlu poslední ampulku s drogou, aby se těžce předávkoval. Proč vlastně u Kzintů došlo k takovému rozkladu - Halloran sám by to nikdy nepochopil. Chyběla mu znalost fyziky - ARM jejímu potlačování věnovala celá staletí - ale

vedle něj stál Fyzik a přenos informací byl silný. Žádný Kzint by to nikdy pochopit nedokázal; na to jednoduše nebyli dost introspektivní. Halloran-Opravář věděl, v jediném okamžiku vstřebal všechny informace a prozřel; věděl jakožto složená bytost, která zakusila jak kzintské, tak lidské nitro.
Vědomý mozek je počítač, ale počítač velmi zvláštní. Vůbec se nepodobá žádnému digitálnímu systému, což je jedním z důvodů, proč trvalo tak dlouho, než se podařilo sestavit první umělou inteligenci a proč se po svém objevení ukázala jako bezcenná. Vědomí nepracuje na principu matematických algoritmů s jejich předem danou strukturou. Je to kvantový proces, neurčitý v nejvlastnějším významu toho slova. Myšlenky přecháze jí do vědomí - dochází k rozhodnutí, uplatňuje se vůle - až v okamžiku, kdy je nervový systém posílí natolik, že překonají prahovou úro-veň jednoho gravitonu. Stejně je tomu s vnitřním vhledem, pří-mým kontaktem mysli s paramatematickým základem reality.
Nemohou vědět, uvědomil si Halloran. Kzintská fyzika je do-konalá, ale jejich biologické vědy jsou podle lidských měřítek na primitivní úrovni.
A já vím, co je dohání k šílenství, uvědomil si. Telepatie je další z prahových efektů. Každá vědomá bytost je do určitě míry telepatie schopna. A Duch hvězdy tuto schopnost posi-loval do hrozivých rozměrů. Proto přestaly počítače fungovat, když se jejich synapse „ano/ne" změnily na „ano a ne". Lidé by to mohli být schopni vydržet, člověk je společenské zvíře.
Kzintové ne. Mají duše tvrdých, stoických, izolovaných za-bijáků. Stále na stráži, stále obezřetní. Znechucuje je byť jen pouhá myšlenka na takové mimovolní sdílení… jediná forma telepatie, kterou znají, u nich vytváří tvory jako Telepat. Cítí naprostou hrůzu, když se hradby jejich osobností chvějí, pro-línají a oni se stávají ne-já.
Halloran věděl, co musí udělat. Je to správná věc. Opravář zbraní se ve své hrobce z masa a krve triumfálně vzepjal. Vy-pustil bojový pokřik. Zemři jako Hrdina!
Vzdát se kontroly bylo jako se ztenčit, jako umírat, jako okusit poprvé v životě co to je být svobodný. Halloranovo vědomí se rozlétlo ven, překonalo všechna pouta vzdálenosti a lehce se dotklo živého a zbrusu nového spojení mezi tisíci dušemi, které se nacházely v sevření Ducha hvězdy. V jakémsi temném koutě své mysli si pomyslel: Tak jsem se nakonec přece jen stal vše-mocným. A svému nedobrovolnému publiku přikázal: SETKEJ-TE SE SPOLU.
Šok z doteku oceli byl téměř nepodstatný a reflex, který jej otočil tváří v tvář Telepatovi čistě automatický. Kzintovy dro-gami rozšířené zornice konečně spatřily pravdu a pohlédly do očí člověku. „Vypadni z mých snů!" Halloran se zapotácel vpřed, otevřel ústa, ale ne-vyšel z nich žádný zvuk nebo dech, když se on - člověk zhroutil k zemi. „Do prdele," zamumlal si pro sebe Halloran. Jeho paty zabubnovaly o podlahu. Mami.

Z kanceláře plukovníka Bufforda Earlyho se ozval tak příšer-ný výkřik, že jeho pobočník přiběhl a strčil hlavu do dveří. Stačil mu však jediný pohled na svého nadřízeného, aby ji zase rychle schoval.
Early znovu zaklel, tentokrát tišeji, ale zato se skatologickou vynalézavostí, která v sobě odrážela jak jeho kreativitu, tak jeho věk. Uplynulo už mnoho generací od doby, kdy se taková jednoslabičná slova mezi anglosasy běžně používala. Pak si pustil audiozáznam znovu, tentokrát bez korekce, zato však pozorně naslouchal rytmu řeči a přízvuku, jaký si vynuco-valy hlasivky a stavba patra, které byly zcela nepodobné těm u druhu homo sapiens sapiens obvyklým.
„- takže vidíte -" znělo to víc jako takch-chřee w 'chidiite -" že příliš nezáleží na tom, jestli jsem Halloran nebo jestli je mr-tev a já jsem Kzint trpící halucinacemi. Halloranovy… vzpomínky byl více uvyklé představě, že má v hlavě cizí osobnost, než byly vzpomínky chudáka Telepata. S tou Flotilou už si sta-rosti dělat nemusíte, z těch pár Kzintů, kteří ještě zůstali naživu, jsou naprostí šílenci.
Na druhou stranu," pokračoval ten drsný nelidský hlas, „když si vzpomenu, co se stalo s Opravářem, nesoudím, že by bylo zase tak rozumné, abych se vracel. A víte co? Dospěl jsem k závěru, že tolik zase nikomu z vás nedlužím. Já už jsem pro vaši věc jednou zemřel, nebo ne?"
Chraplavý zvuk, něco mezi zavrčením a předením: kzintský smích. „Spoustu věcí teď vidím mnohem jasněji. Je úžasné, co dokáže jiná stavba nervů a pár odlišných hormonů. Mé nadání je nyní téměř tak silné, jako bylo… dřív. Také mám mnohem méně zábran, než jsem míval. Teď je na Patriarchátu, aby dostal strach, ale ti to samozřejmě nikdy nezjistí."
Pak krátké zaváhání: „Vyřiďte mému Otci… řekněte tátovi, že jsem zemřel jako Hrdina, budete tak laskav, plukovníku?"

Epilog
Kzint nejdříve dokončil vyčesávání své srsti do zářícího les-ku, pak vstal a následoval Zdravotního technika do hibernační komory na Sekajícím drápu, rychlém člunu třídy Hbitý lovec. Jeho tvář byla bezvýrazná, dokud se nad ním neuzavřelo víko. Pak se mu uši roztřepaly škodolibou radostí, tady ho nikdo neuvidí dobrých deset let, než dorazí do soustavy Alfa Centauri.
Patriarchát dosud nepoznal Telepata, který si vysloužil plné jméno.
Příliš riskantní, zakvílel Telepat.
Kšate, pomyslel si Opravář s opovržením.
Sklapněte oba dva, odpověděl Halloran. Nebo zase začnu myslet na salát. Všichni pochopili, co znamená úšklebek, od-halující jeho/jejich tesáky.
Patriarchát také dosud nepoznal někoho, jako je Halloran.